

Gặp Gỡ Bất Ngờ “Một Ly Trà”

Contents

Gặp Gỡ Bất Ngờ “Một Ly Trà”	1
1. Chương 1: Trời Thu Tịch Mịch (thượng)	2
2. Chương 2: Trời Thu Tịch Mịch (Hạ)	5
3. Chương 3: Kỳ Nghỉ Dài Ngày (thượng)	9
4. Chương 4: Kỳ Nghỉ Dài Ngày (hạ)	13
5. Chương 5: Người Đi Đường	18
6. Chương 6: Lòng Hướng Về Phương Bắc [thượng]	22
7. Chương 7: Lòng Nghi Về Phương Bắc (hạ)	26
8. Chương 8: Động Tĩnh Như Nước (thượng)	30
9. Chương 9: Động Tĩnh Như Nước (hạ)	35
10. Chương 10: Gió Tây Chợt Thổi (thượng)	38
11. Chương 11: Gió Tây Chợt Thổi (trung)	42
12. Chương 12: Gió Tây Chợt Thổi (hạ)	46
13. Chương 13: Sơn Vũ Mãn Lâu (thượng)	50
14. Chương 14: Sơn Vũ Mãn Lâu (trung)	54
15. Chương 15: Sơn Vũ Mãn Lâu (hạ)	58
16. Chương 16: Biển Mất Theo Gió Cuốn (thượng)	62
17. Chương 17: Biển Mất Theo Gió Cuốn (hạ)	66
18. Chương 18: Đau Thương Không Rơi Lệ (thượng)	70
19. Chương 19: Đau Thương Không Rơi Lệ (hạ)	74
20. Chương 20: Trăng Lên Giữa Trời (thượng)	77
21. Chương 21: Trăng Lên Giữa Trời (trung)	81
22. Chương 22: Trăng Lên Giữa Trời (hạ)	84
23. Chương 23: Trời Thu Mát Mẻ Như Trà (1)	88
24. Chương 24: Trời Thu Mát Mẻ Như Trà (2)	92
25. Chương 25: Trời Thu Mát Mẻ Như Trà (3)	97
26. Chương 26: Trời Thu Mát Mẻ Như Trà (4)	100

Gặp Gỡ Bất Ngờ “Một Ly Trà”

Giới thiệu

Thần Hi là một nữ giáo sư đại học ngành kinh tế, bởi vì trước đây gặp phải khúc mắc trong tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-bat-ngo-mot-ly-tra>

1. Chương 1: Trời Thu Tịch Mịch (thượng)

Giữa trưa tháng chín ánh mặt trời trở nên diễm lệ, tôi đứng ở trung tâm tòa nhà Nhã Viên, nhìn về mặt nữ nhân viên tiếp tân mỉm cười không có thành ý, khóc không ra nước mắt.

“Thực là thật có lỗi, về thời gian cụ thể giao phòng, tôi cũng không rõ lắm, đội thi công cũng không có đem chìa khóa cho chúng ta.” Cô ấy nhún nhún vai, về mặt lực bất tòng tâm, sau đó, hướng tôi gật gật đầu, tiếp tục ngoài cười nhưng trong lòng không cười mà đối diện người hỏi giá kể tiếp.

“Không thể dàn xếp sao?” tôi chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi. Ký túc xá trường học muốn phá bỏ và rời đi nơi khác, vì bản thân muốn có một không gian im lặng nên một năm trước tôi liền quyết định ra ở riêng. Nơi thuê là một nhà trọ dành cho người độc thân, đóng tiền ột năm, phòng ở chưa giao cho tôi. Đầu xuân, tôi dành ba ngày tới nơi này chờ đợi, hỏi, nữ tiếp tân này ngàn lần như một tặng cho tôi cái nụ cười “ngây thơ” như ác mộng, khiến tôi mỗi lần đến đều cảm thấy sợ, nhưng tôi lại không thấy nề hà, qua vài ngày, vẫn là đến nơi đây thăm hỏi, dù sao tôi cũng vất vả kiếm được ở trong tay người khác nha!

“Thực xin lỗi, nếu không mấy ngày nữa cô lại đến đi!” Cô ấy phát ra ánh mắt ý mỉm cười như ánh mặt trời, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, nói xong những lời này, nàng tìm lý do, xoay người không hề để ý đến tôi.

Sớm nghe nói không gian đối không phải buồn bán, tôi còn ngây ngốc hy vọng tự mình có chút may mắn. Nói thực ra, từ trước tôi cũng rất không thích cùng thương nhân giao tiếp, tôi vẫn cảm thấy bọn họ tư duy và tình cảm có điểm bất đồng với người thường, tuy rằng tôi học lý luận đủ để đem bọn họ tranh luận. Dẫu sao tôi cũng là người trong cái nhân gian đầy khói lửa, rất nhiều điều bất đắc dĩ, tôi không có cách nào khác.

Phấn nộ ra khỏi trung tâm tòa nhà, bên ngoài ba mươi lăm độ cực nóng, làm cảm xúc tôi uể oải tới cực điểm.

Nếu có thể, tôi thực sự hy vọng tất cả mọi việc này không có phát sinh. Có lẽ thuê nơi ở sạch sẽ cũng không sai, đầu tháng giao tiền thuê nhà, ở đây an ninh khu vực cũng tốt. Không biết tôi sao mà xui quỵ khiến, lại có ý định đi mua cái cái gì phòng ở, tiêu hết tiền lương vài năm nhịn ăn nhịn uống.

Trên đời này một khi đã làm thì không có hối hận, tôi còn muốn tiếp tục chiến đấu. Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, tôi ngoan ngoãn đánh xe về trường đi làm.

Vẫn là thời gian nghỉ trưa, thời tiết lại nóng, trường học chỉ còn vài sinh viên. Trên sân bóng có đến mấy sinh viên đang tranh đấu, thân thể ướt đẫm mồ hôi, tôi thật sự hâm mộ sức sống mãnh liệt của bọn họ.

Đây là trường cao đẳng gồm ba khu nhà, chỉ nhìn vài cái thì không thấy mấy ai nổi bật, nhưng sức sống người người tỏa ra bốn phía, cá tính mười phần, lực thích ứng rất mạnh. Sau khai giảng vài ngày, vì kỳ nghỉ hè tôi thường thường thanh thản nên không thể thích ứng cùng thời gian đi làm, vậy mà bọn họ đi học, tan

học, chơi bóng, đi dạo phố, tựa hồ vốn không trải qua thời gian trung học cực khổ, một chút liền thích ứng đại học thả lỏng nhẹ nhàng.

“Thần Hi!” Tôi không hề phát hiện trong đám người dừng cảm chơi bóng có một người hơi “lớn” tuổi. Âm Nhu ném cầu, một bên lau mồ hôi, một bên đã chạy tới hướng tôi.

Tôi tìm bóng mát dừng lại chờ cô ấy. Âm Nhu là đồng nghiệp của tôi, là giáo viên thể dục, người Chiết Giang, tính cách có điểm tùy tiện. Nhìn tôi vẻ mặt bí xị, cô ấy nở nụ cười, “Lại ném mùi thất bại sao?”

Liếc mắt nhìn cô một cái, tôi tức giận nói: “Phiền cậu không cần đề cập tới chuyện thương tâm của người ta?”

“Lại còn người ta, người ta! Cậu cũng rãnh rỗi quá!” Cô cười lớn rồi bỏ nhào vào trên người tôi, làm cho tôi dính phải mồ hôi của cô ấy. “Cậu chết đi!” Tôi làm bộ dạng muốn đánh cô ấy, cô cười cười chạy đi, quay đầu hướng tôi giả trang thành mặt quỷ: “Đi tắm với mình đi, nói không chừng, cảm xúc khó chịu của cậu cũng trôi đi đấy!”

Nhìn áo sơ mi ẩm ướt mồ hôi, ngoài việc tôi nghe lời cô ấy, còn có thể như thế nào nữa đâu?

Mẹ tôi thường nói, con gái nhà gia giáo muốn có hình tượng thực nữ, phải biết ăn coi nòi ngồi coi hướng, lời nói cử chỉ càng phải có quy củ. Nhà của tôi kỳ thật là phần tử gia đình tri thức bình thường, ba là kỹ sư, mẹ là giáo viên, không có gì là gia thế quý tộc. Ba mẹ cũng chỉ là những đứa trẻ nông thôn vất vả đọc sách mới chen vào trong thành thị, không biết là vì không có tài cán sinh được con trai, mẹ đối với tôi kỳ thật có điểm quản giáo quá nghiêm.

Từ nhỏ, bạn học của tôi cũng như bằng hữu trước phải do mẹ tôi sàng chọn, mà chọn lựa xong mẹ còn lải nhải chất vấn sau mới liền buông tha cho bằng hữu này của tôi. Không có bằng hữu cũng không có gì, tôi học đàn dương cầm, học hội họa, đọc tác phẩm nổi tiếng, thưởng thức phim nhựa, mẹ hết thấy đem tôi đúc thành danh môn thực nữ. Đáng tiếc tôi không phải là người không chịu thua kém, trừ bỏ thành tích còn miễn cưỡng có thể đạt tới yêu cầu của mẹ, những phương diện khác dù cố gắng cũng đều lỏng lẻo bình thường.

Đại học bốn năm, đối với tôi là vui vẻ nhất. Nhắm nháp qua tư vị sống riêng ngọt ngào, khi tốt nghiệp, tôi có chết cũng không chịu về thành thị ở cùng ba mẹ, đi một nơi rất xa thành thị, tìm công việc giáo viên nhân nhả sống qua ngày.

Không biết có phải không bị mẹ quản lý nữa, nên tôi cũng không khác với bản tính vốn có trước đây, gặp chuyện nghiêm trọng và cần suy nghĩ, luôn tỏ ra sĩ diện. Năm trước khai giảng khi phân cho tôi làm giáo viên phụ đạo cho sinh viên mới, tôi sưng sốt một chút, liền ưng thuận, tuy rằng khi tỉnh táo tôi biết tôi cũng không thể đảm nhiệm.

Giáo viên phụ đạo không dễ làm, phải có kinh nghiệm công tác, tâm lý

“Buổi chiều cậu không có tiết sao?” Sau khi tắm xong, phiền chán quả thật là trôi đi không ít, tôi cùng Âm Nhu ngồi trên giường uống trà. Tôi gật gật đầu, uống một ngụm lớn, sau đó thở phào nhẹ nhõm, với kiểu uống trà như vậy nếu như bị mẹ tôi nhìn đến không biết sẽ nổi điên như thế nào. “Nhưng mình có cuộc họp vào tiết thứ tư.” Vừa nhớ tới phải đối mặt với mấy nam sinh, nữ sinh kia tôi cũng thở dài rồi.

“Lại gặp rắc rối với Tùng Vĩ, Hoà Đàm Kiếm?”

“Gặp rắc rối chưa nói tới, chính là gần đây nữ sinh gặp bọn họ quá nhiều, mau chóng thành phiền hà.” Tùng Vĩ, Hoà Đàm Kiếm là hai sinh viên tôi dạy, tỏ ra khí suất rạng rỡ lại đa tài đa nghệ, theo lời nói của Âm Nhu, có rất nhiều nữ sinh si mê bọn họ, lúc không có giờ học liền qua lớp quấy rầy, như vậy, các bạn học khác liền có ý kiến.

Âm Nhu quay đầu, quét mắt liếc tôi một cái, “Vậy là cậu muốn ngăn cản thanh xuân nảy mầm?”

“Ai,” tôi thở dài, tôi mà dám ngăn cản, khả năng sẽ bị đám nữ sinh kia đánh chết, việc tôi có thể làm, chính là lên lớp trong một tiếng cùng hai soái ca kia, không biết có thể yêu cầu bọn họ tìm cách hạ “sự thu hút” của bản thân xuống dùm.

“Thần Hi, lúc trước vì sao cậu phải xin tuyển vào trường cao đẳng? Cậu tốt nghiệp là giảng viên đại học, sự lựa chọn rất rộng, không giống so với chúng mình không thể lựa chọn.” Âm Nhu đồng tình nhìn tôi liếc mắt một cái, mở tay chân ra, nằm nghiêng ở trên giường.

Tôi chỉ vào căn phòng nhỏ, “Không phải là vì nó sao? Lúc trước mục tiêu của mình chính là rời xa nhà, hơn nữa không cần đều là thị, mình ghét thành phố lớn lạnh lung, hơn nữa cuộc sống tiết tấu quá nhanh, giống như cỗ máy in tiền. Như vậy phạm vi lựa chọn cũng không nhiều, trường cao đẳng cung cấp ký túc xá cho giáo viên, chỉ cần không phải ra ngoài thuê phòng thì mình đồng ý. A, đáng tiếc người tính không bằng trời định, ký túc xá này cư nhiên lại muốn xây thành khu thí nghiệm.”

Âm Nhu cười đến ngất ngưỡng, tôi cũng đi theo nở nụ cười, này lý do quả thật có điểm đặc biệt. “Cậu như vậy liền tính toán chi li, ở đây thuê phòng lại không cần rất nhiều tiền.”

“Không phải, không phải, mình thích hoàn cảnh trường học, không phức tạp, có vẻ sạch sẽ, không cần cùng người ngoài giao tiếp.”

“Ha ha, như là tháp ngà voi vậy! (ý chỉ sống khép kín) Thần Hi, cậu tại trường học chỉ cần tìm một chén trà, như vậy là có thể không cần chuyển ra ngoài tháp.”

“Một ly trà?”

“Ừ, chính là một nửa còn lại của cậu đó!”

“À.” Âm Nhu là con một online, thỉnh thoảng lại thỉnh linh bật ra một hai câu dùng từ thuộc ngôn ngữ Internet. “Không cần, vì cái chỗ ở kia làm ảnh hưởng đến cả đời, không đáng. Chén trà kia dù cho, mình cũng không uống.”

“Trường học rất nhiều giáo viên nam gặp cậu! Cậu liền thử uống một chén đi!” Âm Nhu xấu xa đề nghị nói. Tôi liền mạng lắc đầu, tôi thích nước đun sôi, mùa đông giữ ấm, giá lại rẻ, không giống trà có cái gì gọi là tuần hoàn lược trà, truyền thống nhưng lại gần giống như hà khác, gần gũi mà cũng xa xôi, không có kiến thức văn hóa để hiểu, cũng không có tinh thần thưởng thức thứ cao cấp như vậy..

“Thần Hi,” Âm Nhu nhỏ giọng, cẩn thận hỏi: “Có phải cậu không quên được người bạn trước kia không?”

Tôi sững sờ thiếu chút nữa phun ra ngụm trà nồng trong cổ họng. Họ thật lâu, khi thanh quản mới thông lại, khụ khụ la lối cô ấy: “Cậu có oán hận gì với tớ hay không, đã lâu như vậy, hiện tại, tớ còn có thể luyến tiếc người cũ sao? Huống chi người khác đã sớm có giai nhân trong lòng, việc gì tôi phải nhớ chồng của người khác.

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của tôi, Âm Nhu giả tạo cười tiếp tục uống trà.

Đúng vậy, tôi từng có một “người quen”. Nhưng mà, không phải câu chuyện tình yêu nào cũng có kết quả viên mãn, lấy tôi làm ví dụ, tình yêu chỉ mới được một nửa, anh ấy yêu cầu thay đổi, tôi đành xoay người rời đi.

Lúc ấy, tôi nghĩ tôi thực sự thích anh ấy. Anh ta tốt nghiệp bằng cấp danh giá, là kỹ sư IT, người cao lớn có khí chất, có một bạn trai như vậy, tôi cảm thấy vận khí của mình thật tốt. Đáng tiếc, vận khí giống như bong bóng xà phòng xinh đẹp, gió thổi qua, sẽ tan vỡ.

Tôi đành chấp nhận, dọn dẹp lại tâm tình, công việc, tiếp tục cuộc sống, ngoại trừ việc nhỏ đó, mọi chuyện đều rất tốt.

Tình tiết cũ, mỗi ngày không biết diễn mấy trăm lần, không đề cập tới cũng thế, ngoài việc gặp phải một ít không đồng tình, nhiều lời vô ích.

Chiều bốn giờ, tôi đi vào phòng học đúng giờ. Người mà tôi hẹn đều có mặt. Hai đại soái ca vẻ mặt thanh xuân sáng lạn cười nhìn tôi. Tôi sợ sẽ té xỉu nên cẩn thận ngồi xuống ở mép bục giảng.

Cái gọi là không khéo léo bất thành văn này, mặc kệ là cột điểm của khóa hay là bài chuyên ngành, đều có giảng viên Trần, giảng viên Trình, còn có tôi là giảng viên Thần, đương nhiên cái tên “Thần” của tôi không phải là độc nhất vô nhị, nhưng khi kêu lên vẫn đồng âm. Vì để có sự khác biệt, các sinh viên luôn gọi thẳng

cả tên họ của tôi, tôi không dám có ý kiến, đành tự mình nhủ thầm bản thân không đủ chu đáo để bọn họ coi mình là trưởng bối.

Đối mặt bọn họ, tôi sợ có khi mình sẽ biến thành ma nữ, có khát vọng không cưỡng lại được, dù sao ma nữ có lực sát thương rất mạnh.

Còn chưa có nói chuyện mà đầu tôi đã bắt đầu đau.

“Thần Hi, chủ đề cuộc họp lần này là cái gì?” Tùng Vĩ đưa dai chớp mắt nhìn tôi.

Cuộc họp khi còn ở tiểu học thường là văn nghệ, còn ở trường đại học là lễ hội, quả thật vẫn còn tính như trẻ con, bọn họ chắc cũng muốn tự mình là người đã trưởng thành, có gắng tăng cấp bậc cho bản thân.

Tôi nhìn quanh bốn phía, lộ ra vẻ mặt mang biểu tình hưng phấn, không muốn mình đang lãng phí thời gian. Tăng hắng giọng, “Các bạn cảm thấy giảng đường của chúng ta có thể chứa bao nhiêu sinh viên?”

Bọn họ buồn bực, nhìn nhau. “Khoảng chừng hai mươi cái bàn thì đầy, phỏng chừng không quá nhiều.” Lê nhè nói một câu.

Tôi gật đầu, “Đúng rồi, giảng đường vừa vặn 20 bàn cho bốn mươi sinh viên, tử tư liệu, ti vi, bục giảng, vừa đúng diện tích cho phép đúng hay không?”

Bọn họ càng buồn bực, một mực gật đầu với tôi.

Trộm cười, tôi nói tiếp: “Tôi cũng rất thích hình thức hiện tại, nhưng mà không biết từ lúc nào, giảng đường của chúng ta lại có nhiều sinh viên dự thính đến như vậy. Tạm thời không hỏi nguyên nhân khác, coi như là bài giảng của tôi sinh động, khiến mọi người hâm mộ quá đi!”

2. Chương 2: Trời Thu Tịch Mịch (Hạ)

“Ha!” Trong phòng học tiếng cười như nhạc vang lên, một con mắt lóe lên nét chê cười. “Ít tự kỷ đi! Cô có thể ưu tú như vậy sao?” Bọn họ không thèm để ý cảm thụ của tôi, nói được như thế trắng ra, thật sự là có thể đả kích người! Đối với người đủ kiên cường như tôi thì sẽ ổn, trên thực tế công việc của tôi cũng không ra sức, trộn lẫn nhiều yếu tố, nghe những lời này..., tôi vẫn có thể thanh thoi ngồi mỉm cười.

“Ai, các em cũng hiểu được tôi tự kỷ nha! Nói thật ra, tôi cũng tự biết nhìn mình, mấy ngày nay, trong mắt của thầy giáo đều có ý ghen tỵ, dù sao việc giữ lại nhiều sinh viên là hành vi tối thiểu nhất của giảng viên. Mấy sinh viên đẹp trai à, căn nguyên của sự việc, tôi không muốn hỏi nhiều lắm, nhưng ít nhất để cho Thần Hi tôi một hoàn cảnh công tác tốt, Thần Hi tôi làm người nhất gan cần thận, chỉ là một người vất vả tính kế sinh nhai để sống sót, làm ơn mọi người cân nhắc nhiều hơn về hành động của mình, các em đều thực vĩ đại, giải quyết việc chỉ là việc nhỏ tiện tay, buông tay ọi biệc êm đẹp, quá trình không cần báo lại với tôi, tôi chỉ muốn vui mừng xem kết quả.” Nói rõ, tôi đứng dậy, tính đi đến nhà ăn của trường mà ăn cơm, hôm nay nhiều chuyện phiền lòng, ăn ngon sẽ khiến bớt đi phiền muộn.

Trong phòng ăn xao động hẳn lên, có mấy sinh viên đã nhón nhao ra ngoài cửa. Sinh viên đều đã đợi ở phòng ăn từ sớm, nếu bọn họ đến chậm sẽ không mua được đồ ăn. Tôi cũng đã từng là sinh viên, thấy được hành động như vậy cũng thông cảm được.

“Thần Hi.” Đàm Kiếm nhân rồi đi đến trước mặt tôi, thấp giọng cười nói.

Tôi sửng sốt, tay chân thoáng hoảng, có điểm chật vật, biểu tình trên mặt cậu ta nói cho tôi biết, một chút cậu ta cũng đều không tin chuyện ma quỷ vừa rồi của tôi.

“Thật ra, cô cũng có thể trực tiếp nói chuyện với bọn em, sai mấy bạn nữ sinh kia làm chuyện như vậy, đến lớp học gây chiến. Tưởng có thể làm xấu mặt tụi em, Thần Hi, cô thật xấu!”

Tôi nhẹ nhàng nhướn mi, yên lặng nhìn khuôn mặt anh tuấn này. Thật muốn tốt bụng mà đề nghị họ đi thi cái chương trình trai tài gái sắc gì đó, miễn cho ở trong này tai họa quá lớn. Thả chậm tốc độ nói, tận lực tỏ ra là một giảng viên uy nghiêm, tôi gần từng tiếng: “Không có trực tiếp tìm các em, là vì việc này

khuyến ọi người không cảm thấy tốt, phải biết để ý tới mọi người chứ. Những chuyện không đúng này, mỗi ngày cứ tiếp diễn, tôi không mệt cũng khó xử. “

Nhìn biểu tình ngày ngày của cậu ta, tôi cảm thấy mình đã nói đủ. Thừa dịp cậu ta không để ý, tôi quay đầu bước đi.

“Cô là giáo sư Thần Hi? Ánh bình minh ngày mới?” Sau lưng truyền đến một câu hỏi.

Hỏi cung kính như vậy, nói được những lời hay như vậy, nhưng cũng chỉ là châm chọc tôi. Tôi nghe hiểu được, cho nên tôi không cần quay đầu, chỉ hướng phía sau phất phất tay.”Tôi là Thần Hi, nhưng là ánh tịch dương xa xăm, tôi cảm thấy cậu có thể gọi là ánh chiều tà có vẻ chính xác.” Vừa nói xong, tôi liền gấp rút đi nhanh.

Lúc bắt đầu năm học, đối với trò đùa dai của các nam sinh tôi không có cách nào, giờ chỉ có đâm chọc giáo viên, mà tôi cũng chỉ biết có vẻ mặt đỏ bừng, hờn dỗi thì đâm chân chạy đi. Làm giáo viên, tôi vẫn như thế, trừ bỏ vẻ mặt uy nghiêm, kỳ thật trong lòng một chút tự tin cũng không có.

Hôm nay cùng Đàm Kiếm nói chuyện giành được lợi thế làm tâm tình tôi rất tốt, cước bộ vào nhà ăn so với bình thường nhẹ nhàng rất nhiều.

Bữa tối giống như chưa bắt đầu được bao lâu, bàn ăn đều ngồi đầy, tivi được mở to. Tôi bước đến, nhìn quét bốn phía, muốn tìm chỗ ngồi, Âm Nhu đang trong nhà ăn ngoắc ngoắc tôi, tôi liền đi qua.

“Vậy là không có bỏ mạng nha!” Âm Nhu cười nói, đưa đồ ăn cho tôi.

“Làm sao có thể, mình trong rất hung hãn sao? Hôm nay như thế nào lại nhiều người như vậy?” Tôi uống một ngụm canh, thật sự hơi đói.

“Nhìn xem!” Âm Nhu nâng cằm, chỉ tivi trên tường.

Tôi cảm thấy lạ, nhìn lên. Không phải tin tức bình thường, là một cuộc thi âm nhạc, người thi đánh bài mà tôi thường nghe từ nhỏ, tôi rất quen thuộc từng nốt âm thanh biến chuyển, đặt tâm vào bài nhạc. Bài này đòi hỏi kỹ xảo phải thật tốt, nhưng âm phát ra đều rất tốt, nhất định người thi này đã đạt đến trình tài tình, nhưng âm nhạc lại không đơn giản như vậy, từng âm thoa đều trầm bổng đúng điệu, không hiểu sao lại có thể lay động hòa nhập với không gian, xuyên qua khoảng không khiến cho nội tâm run rẩy, nhất định đây là một tài năng. Tôi học nhạc mười năm, tuy rằng không tinh thông, nhưng theo lý thuyết thì cũng biết.

“Khi nào thì mọi người đều trở nên cao nhã như thế?” Nhìn một đám đồng nghiệp mắt không chớp nhìn vào tivi, tôi lại có điểm buồn bực.

“Ha, cậu nhìn xem.”

Khúc nhạc kết thúc, người thi chào cảm ơn rồi đi xuống, màn ảnh quay đến chỗ ban giám khảo, chính giữa là một vị có phong độ của một người trí thức khiêm tốn, anh ta lại có được giọng nói mang giọng điệu từ tính khó gặp. Lời bình của anh ta chuyên nghiệp tinh thâm, khi được anh ta bình phẩm người thi đều cảm thấy phấn khởi như được cổ vũ, rất có danh tiếng cùng khí phách. Điều này làm cho tôi có điểm giật mình, hiện nay người có chút học vấn, lại cuồng vọng làm cho người ta không muốn ghé mắt nhìn, chỉ có nghiên cứu học vấn chân chính, có kiến thức mới là người phong độ cùng khiêm tốn.

“Ai thế?”

“Thẩm Ngưỡng Nam nha! Đã từng du học tại Pháp, là giáo sư danh tiếng, tiến sĩ kiêm nhạc sư, những người phụ nữ đã có chồng đều thích anh ta, trên mạng cũng có nhiều người hâm mộ anh ta.” Kiến tức nông cạn của tôi làm cho Âm Nhu xem thường.

Chỉ là một người đàn ông nhìn như thư sinh, lại có sức hấp dẫn như vậy sao?

Màn ảnh trên tivi lại chuyển hướng về phía một góc cạnh rõ ràng của một người, người này tôi đã nghe nói qua, ở Hồng Kông và Đài Loan là người chế tác âm nhạc rất nổi danh, biên soạn, bố trí, chỉ huy trưởng ở trong nước, còn trên thế giới danh tiếng của người đó cũng rất nổi, anh ta còn có khuôn mặt suốt khí tuần lãng, đến nơi nào cũng làm cho các nhón fan nữ điên cuồng, anh ta cũng không phải tài tử phong lưu, chuyện xấu của anh cũng chưa từng truyền ra. Lời bình cường điệu của anh làm cho người thi cảm thấy xúc

động, ánh mắt của anh, nụ cười của anh, ngôn ngữ tay chân cũng gần như hoàn mỹ, tôi cảm thấy được anh ta là một vị thánh nhân, rất không chân thật.

“Thần Hi, hai người kia, cậu cho rằng ai hơn ai?” Âm Nhu trong mắt lóe ra hai ngôi sao.

Tôi vui đầu ăn cơm, cự tuyệt trả lời, không thể so sánh hai người.

“Phải nói nha, cuộc thi này điên rồi, bọn họ có rất nhiều fan, cũng đều muốn tranh ai hơn ai.”

Tôi dừng đũa, lắc đầu, hiện tại người rảnh rỗi thật sự rất nhiều sao?

“Hai người kia quả thật rất xuất sắc. Bọn họ, một người là giảng viên âm nhạc chuyên nghiệp, một người là đi du học nước ngoài mở mang tầm mắt. Lời bình của bọn họ, không thua kém như thưởng thức một khúc nhạc mềm mại, cần gì phải đi phân trước sau? Giống như một người nói về phác họa, một người nói về lịch sử mỹ thuật tạo hình, cậu nói ai tốt hơn?”

“Không phải, ý là nói về ngoại hình?” Âm Nhu chưa từ bỏ ý định truy vấn.

Người ở cách xa mình cả vạn dặm, tôi cũng lười nhìn. Một nồi cơm đã thấy đầy, tôi đứng dậy rời đi. Âm Nhu ở phía sau mắt tôi không biết thưởng thức, tôi gạt đầu tán thành.

Đi ra khỏi phòng ăn, nóng nẩy cũng giảm dần. Ánh trăng tô điểm trên bầu trời, vài tia sáng xuyên ngọn cây, ở trên đường lưu lại một chút hình ảnh nhỏ, mái nhà thư viện, không biết tiếng nhạc nào vang lên, nghe được lòng người ưu tư. Trên cái thế giới này, ai cũng có thể tự nhiên hít thở, tự tại hưởng thụ lấy vui sướng. Tôi cũng khó có được một cái chỗ để buông lỏng, không để ý tới công tác, không bận tâm tới cư xử. Tâm trí như rời khỏi bản thể, lưu lạc ở phía xa bầu trời, tìm kiếm, một đường lướt qua sắc thái của phong cảnh, nhưng lại không có một chốn để dừng lại.

Bật đèn, đóng cửa, mở máy tính, đăng nhập vào QQ, vài hành động lưu loát. QQ của tôi luôn đặt ẩn, có khi treo máy làm việc, có những người không biết lễ phép, nên ẩn tránh những việc phiền toái, đó cũng là nguyên do tôi bỏ MSN dùng QQ.

Vừa onl, có tin nhắn lại, “Mây trôi nhẹ”, chỉ một câu: “Sau khi trở về gọi tôi!”

“Mây trôi nhẹ” là Tề Bằng một tổng giám đốc công ty “săn người” ở Bắc Kinh, giúp đỡ tìm việc, đồng thời còn giúp người khác viết luận văn. Một số chủ xí học vấn không cao, có khi vì tô điểm, sẽ ở một số tập san chuyên nghiệp phát biểu một số luận văn, không có phương tiện tìm người hỗ trợ, bọn họ sẽ tìm tới “Thương thủ”— người ở phía sau sáng tác luận văn, dùng lời văn của mình bình luận. Công ty Tề Bằng có thật nhiều “lính cầm giáo”, tôi phát biểu luận văn ở một tờ báo cấp quốc gia được anh ta nhìn trúng, anh liền tìm tôi, muốn tôi gia nhập hàng ngũ công ty.

Anh ta cung cấp điều kiện và giá rất nổi trội, làm cho tôi dao động, nên trở thành một thương thủ. Do tôi viết luận văn cũng không tệ, thời gian vừa nhanh, Tề Bằng nói tôi là “Thương thủ” vĩ đại.

Thế nên tên của tôi trên QQ là “Thương thủ GiangNamthiện xạ”.

Nhấp vào tên của anh ta, gửi qua một cái khuôn mặt tươi cười, chỉ chốc lát, anh ta ở bên kia gửi lại một cái mặt tươi cười hơn hở.

Tiếng Trung của Tề Bằng tiếng Trung đánh không tốt, có việc đều nói chuyện trực tuyến. Anh ta cũng không ngoại lệ đưa ra yêu cầu này với tôi, tôi liền đồng ý.

Anh ta là một tên mập khôn khéo, nằm trên ghế giữ chức quan to, rất có dáng vẻ trông coi cai quản công ty.

“Thần Hi, luận văn sao rồi?”

Tôi phát ra một biểu tượng khóc, anh ta lại gõ một mặt nóng nẩy, “Không thể nào, cho tới bây giờ cô chưa làm nha, tôi cũng đã hứa với người ta. Đại tiểu thư, đừng đùa giỡn tôi như vậy.”

Nhìn bộ dạng của anh, tôi mỉm cười gửi đi văn kiện, “Thương thủ” có quy củ, tôi không làm anh khó xử.

“Ha ha, tôi đã biết cô trêu chọc tôi mà.” Anh vui vẻ vừa xem luận văn vừa cười nói.

Tôi liền trở lại trang tin tức, không để ý tới anh.”Tiền ngày mai sẽ chuyển qua tài khoản của cô. Thần Hi, chúng ta thương lượng chuyện này, được không?”

Chần chờ một chút, tôi trở lại QQ.

“Cô có từng nghĩ sẽ đến Bắc Kinh làm việc?”

Tôi sửng sốt, không biết tôi có nghe lầm không.

“Là như vậy, Thần Hi, hiện tại xã hội không biết như thế nào lưu hành cái gọi là sức hấp dẫn, lại đi thần tượng Thẩm Ngưỡng Nam, nào là tao nhã, cách nói năng tiêu sái, người này, cô nghe nói chưa?”

Thực khéo, hôm nay tôi lần thứ hai nghe nói đến người này, thật sự là một người có tính sát thương cao nha!

“Rồi!”

“Có vài ông chủ thích có mặt trong tiết mục thảo luận trên tivi, một là do là xí nghiệp tuyên truyền, hai vì người ta có sở thích được như người nổi tiếng, hết lần này tới lần khác muốn lên tivi nhưng trong bụng lại không có mấy, mà những thứ kia tiết mục cũng đều ngẫu hứng, không thể so với viết luận văn, căn bản sẽ không cho cô bao nhiêu thời gian chuẩn bị, việc này không phải một việc bình thường, vả lại phải đối với xí nghiệp của bọn họ hiểu rõ, chuyên nghiệp lại rất nhanh chóng mới có thể giúp đỡ. A, Thần Hi tiểu thư, nếu như cô đang ở Bắc Kinh, cô sẽ biết cô rất hợp với công việc này?” Gương mặt tính toán, cười lấy lòng.

“Ở Bắc Kinh, người thích hợp như vậy rất nhiều!”

“Chúng ta có sợ hợp tác ăn ý, cho nên tôi tin tưởng cô.”

“Tôi không có tin tưởng.” Bỏ công việc, đi làm một ”Thương thủ”, lúc trước rảnh rỗi đồng ý, nếu không muốn sống ở đô thị, tôi sẽ không tới chỗ này. “Thương thủ” chỉ là công việc nhàn rỗi, yêu thích cũng không có, không cần phải bỏ ra nhiều sức lực.

“Ai!” Tề Bằng vẽ mặt đau khổ, tôi cúi đầu đánh chữ, giả bộ không nhìn thấy.

“Giá tiền vừa ổn, hơn nữa còn cho cô nhiều điều kiện. Thần Hi, cô ở Bắc Kinh làm việc này, không biết kiếm được so với hiện tại nhiều hơn bao nhiêu đâu.” Tề Bằng tiếp tục triển khai ý định dụ dỗ.

Tôi thích tiền, tiền làm cho tôi xinh đẹp cũng làm cho tôi nhiều khoái hoạt, nhưng tôi không nghĩ sẽ bị tiền làm ệ t nổi. Tôi nghĩ mình như vậy là tốt rồi, không có tham vọng chính là không có tham vọng.

“Tôi thích một công việc ổn định.” Nếu có thể không làm phụ đạo viên, tôi sẽ càng kính chúc.

“Làm giáo sư?”

“Ừ!”

“Nếu tôi cho cô một công việc giáo sư ở Bắc Kinh, cô có thể không lo lắng tới ở đây? Ha, tìm việc là nhiệm vụ của công ty chúng tôi.”

“Có lẽ vậy!” Một mỗi một ngày, tôi không có tâm tình cùng anh ta nói chuyện, tùy tiện đáp ứng anh ta.

“Ha ha!” Anh cười đến mất hình tượng.”Tặng cô bài hát vậy!”

Anh ta lại gửi một bài hát, sau đó nói lời từ biệt.

Tôi không hiểu bài hát này, giọng nữ khan khan ở bên trong phát ra, là bản “Hoa Hồng”

“Hoa hồng, hoa hồng, nở dưới bồn hoa xanh biếc. Tôi tình nguyện ghen tỵ với cơn gió vô tình càn quét, tôi nguyện yêu mến từng người khách tha phương đa tình không dám buông tay hái, tôi nguyện thừa nhận nhan sắc kia dễ héo tàn, dạy cho tôi biết đượ chương hoa còn lưu lại đâu đây.” (Lady: ba trăm với lời bài hát)

Tình ca u oán, tôi nghe vài lần, không hiểu Tề Bằng có ý gì. Nghĩ quá nhiều, sẽ mau già. Tôi tắt máy, đi vào phòng tắm rửa. (Kat: em giống chị, cũng không hiểu cái bài hát này là muốn nói cái gì =.=!!)

Rốt cục có thể nằm lên chiếc giường mềm mại, tôi thấy người đầy đau nhức, lại vô cùng buồn ngủ. Nghe nói sinh viên theo khóa của giáo sư Thẩm NgưỡngNamkia cũng không thiếu, hơn nữa sinh viên khác ban cũng dự thính lớp học của anh ta, tôi không biết anh ta có cái bí quyết gì. Tôi chỉ có thể đem một quyển “Quản lý doanh nghiệp” đọc lâu lâu, lại bởi vì trò đùa dai của học trò mà không muốn đến phòng học. Cùng là giáo viên, vì sao khác biệt nhiều như thế?

Người với người là bất đồng, đây là kết luận của tôi trước khi ngủ.

3. Chương 3: Kỳ Nghỉ Dài Ngày (thượng)

Khi học đại học, tôi theo chuyên ngành quản lý xí nghiệp, chuyên ngành này lĩnh vực rất rộng, tôi có thể vào công ty nước ngoài, cũng có thể vào bất kì công ty nào trong nước, nếu như hòa đồng tốt, tiền thù lao sẽ rất nhiều, nhưng tôi làm chọn làm giáo sư, hơn phân nửa nguyên nhân là làm giáo sư các trường đại học áp lực không lớn, còn có ngày nghỉ rất dài.

Ngày nghỉ dài, nghe qua đã làm cho người ta thích thú đến cỡ nào! Đó đều là ánh mặt trời, bãi cỏ, biển rộng, thức ăn ngon tương quan liên kết .

Radio của trường như thường lệ vào buổi sáng phát những bài hát được mọi người yêu thích, hôm nay là bài “Hữu nghị lâu dài” của Phí Văn Lệ trong album có chủ đề là “Hồn đoạn Lam Kiều”. Bởi vì ngày mai đã bắt đầu nghỉ đông, dùng cơm, một mình ngồi ở trên bàn ăn, tinh tế lắng nghe, tôi cảm thấy bài này đột nhiên có ý nghĩa, không khỏi hiện ra một chút suy nghĩ. Có chút nhàn nhạt say sưa và cảm giác mê ly, phảng phất hơi thở tinh tế, thấm ướt từng lỗ chân lông.

Mùa đông này rất lạnh, hơn một tháng qua, không có một ngày trời thật sự trong, bầu trời không phải âm u, thì là có bông tuyết đang bay. Tôi ngây ngốc ngồi ở trong trường, mùa đông tương đối mà nói, là ẩm áp mà lại ướt át, tôi ở trong này vài năm, chưa có ấn tượng tuyết rơi.

Đối với việc đột nhiên tuyết đến này, không đề phòng, tâm tình không khỏi có chút không tốt. Trong phòng học phương tiện sưởi ấm rất kém, hơi vào lòng tay đang viết trên bảng đen, một đôi tay đông lạnh đỏ bừng. Toàn bộ khóa học của tôi cuối cùng cũng cố gắng, không biết có để ý đến tâm tình của tôi, hay là sợ không qua kì thi, học trò của tôi tương đối phối hợp với công việc tôi giao, điều này thật làm cho tôi bớt lo không ít.

Người với người, bọn họ ngoan ngoãn, tôi cũng sẽ không làm khó bọn họ. Chưa tới kỳ thi, mọi việc chưa hẳn như trời xụp, bọn họ có thể bước sang năm mới yên bình, tôi cũng cảm thấy rất mừng.

Hơn một tháng ngày nghỉ tôi nên làm thế nào?

Đột nhiên một ý nghĩ hiện ra trong đầu, ba năm, tôi nghĩ tôi đã có thể có dũng khí đối mặt. Lúc trước thấy anh ấy ôm cô ta, tôi chỉ biết trốn không quay đầu lại, đứng ở thật xa, cất giấu, làm như chưa bao giờ quen biết với anh.

Ngoài mặt hết thấy đều không sao, nhưng tôi lại không dám bước vào nơi kia, và tin tức về nơi đó tôi cũng không hề biết. Tuy rằng anh cũng đã rời xa kia nơi đó.

Hơn một ngàn ngày, chịu đựng qua từng tháng ngày, tôi đếm lấy, hao tổn, không biết là bao nhiêu.

Có lẽ thật sự nên trở về đó, lấy độc trị độc cho tâm bệnh này.

Tôi quyết định đến nơi đó trước, sau đó lại trở về nhà. Ngày nghỉ bắt đầu được nghỉ sớm, cách lễ mừng năm mới còn vài ngày, không muốn cùng ba mẹ nói thêm cái gì, chỉ nói có việc về trễ vài ngày.

Hành lý không lớn, dễ dàng lên đường. Từ trường học đến nơi kia, gần một ngàn dặm, tôi nhắm mắt lại cũng có thể đếm được từng cảnh ngoài cửa sổ, mỗi một điểm đến, mỗi một cây cầu. Đi qua những ngày kia, mỗi một tuần trôi qua, ở nơi đất khách, trong chuyến du hành buồn tẻ, thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ là phương thức duy nhất tôi quên đi thời gian.

Tuyết bắt đầu lại rơi, trên đường xe rất nhiều, lái xe thật sự cẩn thận. Trên xe lữ khách hơn phân nửa đều là người trong một nhóm, trên đường nói cười không ngừng, ăn không ngừng.

Từ trước đến bây giờ, tôi cuối cùng vẫn cô đơn một mình.

Chạng vạng, tôi đến được nơi đó. Vẫn phồn vinh náo nhiệt như trước, tuyết bay đầy trời, nó có vẻ lộ ra chút nỗ lực không thông dong.

Thuê một chỗ ngồi cố định, lại ngồi giao thông công cộng, hơn hai giờ, tôi mới đến trước một khu vực nhỏ. An ninh nhìn tôi quen mặt, mỉm cười gật đầu, để cho tôi đi vào.

Ta đông cứng tại chỗ, đột nhiên không muốn đi vào. Phòng sớm đã đổi chủ, người cũng rời đi, anh gọi điện thoại cho tôi, nói bên trong mỗi một đồ vật đều tự anh thu thập, cho dù là một cái bút. Tất cả mọi thứ đều là của anh, anh muốn đến một nơi khác bắt đầu lại, nơi đó có cô ấy. Tôi nói “Được”, tắt điện thoại, từ đó về sau, chúng tôi chưa liên lạc với nhau.

Gian phòng kia không có ánh đèn, chủ nhân nhất định là chưa trở về. Nếu như đã trở lại, tôi gõ cửa, có thể nói cái gì? Nói đi làm nhà?

Chuyện đã lâu như vậy, vì sao tôi còn quẩn quít lấy không buông?

Như thế thật hoang đường và ngu xuẩn, buồn cười vô cùng.

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, không có tuyết, tìm một khách sạn, tắm nước ấm, ngày mai về nhà.

Một buổi trưa điển hình vào mùa đông, bầu trời không chút lo lắng đã gần chạng vạng tối. Tuyết lẳng lẳng bay, đường banh máy bay đã bị tuyết phủ lấy. Nhân viên làm việc in dấu chân vội vã, đang ở nơi bị tuyết vùi lấp. Xa xa chiếc kính thủy tinh trên máy bay cũng đã bị tuyết làm ột mảnh trắng xóa. Trên máy bay cũng có dấu hiệu bị tuyết bao trùm. Không có máy bay cất cánh, không có máy bay tiến cảng, lúc này, toàn bộ sân bay tựa hồ quên đi chức trách của mình, giống như đơn độc.

Phòng chờ phía sau máy bay, cũng xôn xao.

Phát thanh viên luôn lặp lại máy bay kia bởi vì từ chối đến cảng, chiếc máy bay kia bởi vì tuyết rơi nhiều mà từ chối cất cánh. Người phục vụ đối với lễ khách mà nở nụ cười giải thích. Lễ khách cảm xúc bị thời tiết tùy hứng bộc phát đến cực điểm, bọn họ phẫn nộ, lo lắng, mắng, kháng nghị, nhưng rất nhanh hết thấy đã bị tuyết bao phủ, bọn họ bất đắc dĩ ngồi xuống, bắt đầu gọi điện thoại nói lý do về muộn, gửi tin nhắn ta bảo chờ, mở laptop chơi trò chơi, vài người hợp ý thì tán gẫu nói chuyện.

Tôi không có ai đang chờ đợi, cũng không vội vã trở về, phòng chờ trong lầu thật ấm áp, mặc áo lông vừa vặn thích hợp. Hành lý đã vận chuyển, trong tay chỉ còn cái túi và áo khoác ngoài, dưới ánh đèn, tôi nhìn bốn phía đi một vòng trong cửa hàng miễn thuế, từ quần áo, đến đặc sản, vật kỷ niệm, tinh tế tiêu tốn cho đến trưa. Ăn xong cơm trưa do sân bay cung cấp, tôi bắt đầu lật xem một quyển sách mang theo.

Tôi sớm học được cách chờ đợi thời gian.

Chỗ này đã nhiều năm không thấy tuyết rơi thật nhiều, cho dù có tuyết, cũng rơi xuống đất biến thành nước, không thể lưu lại trên mặt đất một mảnh trắng, cũng không khác gì trời mưa. Quê nhà cũng là như thế, trường học cũng như vậy. Hôm nay tuyết rơi có chút đặc biệt, rất có cảm giác “Thiên sơn điểu phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt” (1) đồ sộ. Đọc sách xong cảm thấy mệt mỏi, tôi liền đi tới cửa sổ thủy tinh phía trước, tĩnh tâm thưởng thức cảnh tuyết.

“Thật ra cứ như vậy lẳng lẳng ngắm tuyết, cảm giác được sinh mệnh đều là yên tĩnh, dịu dàng.” Người ngồi bên cạnh tôi chỉ ra, trên cửa sổ thủy tinh chiếu ra một thân ảnh cao gầy.

“Ừ, tuy rằng là bức bách, nhưng cũng cảm nhận được một loại vẻ đẹp tự nhiên rung động.” Tôi xoay người, gật đầu mỉm cười với anh ta. Mẫu thân đại nhân thường nói con gái bên ngoài sẽ không nói chuyện với đàn ông xa lạ, tôi nghĩ tôi đã vượt qua suy nghĩ cổ hủ đó, người khác lễ phép, tôi cũng như đáp lại lễ nghĩa.

Một người đàn ông ôn hòa khiêm nhã, áo lông sắc màu khói bụi, áo khoác màu nâu nhạt, vóc người thon dài cao ngất. Ánh mắt của anh ta thân thiết thật ấm áp, hơi thở sắc bén bị anh ta che giấu, đây là một người hay đề phòng, tôi nghĩ tôi không nhìn lầm.

Chúng tôi mặt đối mặt nhìn nhau, lại cùng nhau chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ.

“Tuyết như vậy ở phương Bắc cũng không thấy, mà ở trong này rất hiếm thấy . Người đưa tin nói, năm mười năm không gặp, tôi nghĩ trong lịch sử cũng sẽ hiếm gặp.” Anh ta khẽ thở dài một hơi, không biết là nói cho tuyết này, hay là vì lẽ tình.

Tôi nhún nhún vai, “Đã từng thấy, Trương Đại trong “Đào am mộng ước” có viết rằng: Sùng Trinh (2) năm năm có tháng mười hai, mà ở Tây hồ, tuyết rơi ban ngày, trong hồ người hay chim đều cất tiếng ca hay tuyết, ngày cùng mây, cùng núi, cùng nước, cao thấp nhất bạch. Còn có một bài thơ nói Thiên Khải (3) sáu năm có tháng mười hai, tuyết rơi sâu hơn ba thước, tuyết rơi vạn năm, cũng hiểu được, trắng không thể sáng, đều chỉ là một màn trắng xóa.”

“Cô từng học Trung văn à?” Anh ta hiển nhiên có điểm giật mình.

Tôi mặt đỏ lên, mắt tự nhiên xoay người lại, “Không có, chỉ là ba tôi ở phía Nam, rất ít nhìn thấy tuyết. Đối với cảnh tuyết được miêu tả, tôi có lưu ý vài lần.”

Anh ta khen ngợi gật gật đầu, “Cô thật đúng là người có tâm. Tôi cũng lâu đã không nhìn thấy tuyết, có thể là đã xem nhẹ. Vô luận là quê quán hay là địa phương đang học, tuyết rơi rất nhiều, tháng mười một liền chính thức tiến vào mùa đông, cơ hồ kéo dài đến thanh minh (4). Tuyết cứ từng đợt lại từng đợt, tháng dài không thay đổi. Tôi chỉ coi một mùa như một thứ trang sức, cũng không dùng để xem.”

Không biết anh ta nhớ tới cái gì, ý nghĩa lời nói càng ngày càng phiền muộn.

“Công việc bận bịu?”

“Vội vàng cũng là tự tìm, khoái hoạt và xúc động là dựa vào tự mình tìm, vội vàng cũng không phải là lý do bỏ qua.”

Tôi “Ừ” một tiếng, từ trong túi lấy ra hai quả cam, đưa cho anh ta một quả, vừa chỉ ghế phía sau ngồi. Anh ta nói cảm tạ, cùng tôi cùng nhau ngồi xuống ăn cam xem tuyết.

“Tôi muốn an tĩnh tới đây kiểm điểm, nhìn vào giữa đoàn người, chỉ nhìn thấy cô một mình xem tuyết, không để ý rằng rồi tôi liền tò mò.” Anh ta cũng có thể là lần đầu tiên cùng người xa lạ tiếp xúc, vẻ mặt hơi có chút mất tự nhiên, “Cô không nóng lòng sao?”

“Ừ, tôi là về nhà mừng năm mới, thời gian tới cũng không vội, cũng có thể chờ ngày tuyết ngừng rơi, còn anh?”

“Vốn công việc cũng không gấp, tuy nhiên, cũng không xem như chuyện xấu, ít nhất sự đột nhiên đến ngoài ý muốn này, có thể cho tôi dừng lại bước chân, hưởng thụ thanh nhàn khó được, có thể cho tôi thưởng thức cảnh tuyết đã lâu không thấy.”

Tôi đưa cho anh ta một tờ báo, “Đáng tiếc cảnh như vậy cũng không phải là đẹp, mà là một tai họa.”

Anh ta trầm mặc tiếp nhận, gật gật đầu.

Trong radio bắt đầu thông báo một số chuyến bay đã hủy, làm cho lũ khách đều đến phía trước làm thủ tục trả vé. Đám người bình tĩnh lại náo loạn lên.

“Cô cũng coi ‘ ông già mà biển cả’ sao?” Anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi khó hiểu gật gật đầu.

“Quyển sách kia nói cho bạn biết muốn có thành công phải có thất bại, mà nếu lúc thất bại thì vẫn phải giữ vững thành công. Phải nói lại, ở cảnh khốn đốn, chúng ta phải học đối mặt, tiếp nhận, tưởng tượng tốt đẹp.”

“Ở cảnh đẹp trước, phải đề phòng rắc rối chưa xuất hiện?” Tôi tán thưởng nói, nuốt xuống một miếng cam cuối cùng. Anh ta cười lớn gật đầu, cầm lấy vỏ cam ném xuống, lại từ trong túi lấy khăn ra lau nước trái cây cho tôi.

Tất cả chỉ là lơ đãng như vậy, lại làm cho tôi cảm động thật nhiều. Giống như người lớn bao dung, giống như được người thân cưng chiều. Tôi giả bộ không phát giác, tiếp tục nói: “Tôi nhớ rõ, có một triết nhân đã nói, khi bạn bất hạnh, bạn cứ coi như thượng đế cho bạn một kỳ nghỉ dài hạn tốt đẹp, không cần thăm

oán, không cần khổ sở, chán chường thật tốt tâm tình của mình, ở lại đây nghỉ dài hạn, đi ra ngoài một chút, tự yêu quý thật tốt bản thân, để ở cơ hội kế tiếp, lại một lần nữa bắt đầu.”

“Ha, thuyết phục không tệ. Ví dụ như hiện tại...” Anh ta nhướn hàng lông mi nồng đậm, đứng lên tao nhã vươn tay vươn tay về phía tôi, cười nhẹ nói: “Sao chúng ta không cùng nhau tản bộ, cùng đi uống một chén cà phê, cùng nhau tâm sự cảnh tuyệt đẹp trời?”

Có thể nói không tốt sao? Anh ta không phải làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Tôi đem tay đặt trong tay anh ta.

Trong phòng chờ tìm không thấy người thứ ba giống tôi và anh ta như vậy, chậm rãi đi dọc theo lối ra thông thả đi dạo, một ly cà phê bằng giấy, cẩn thận không đụng người ngoài, thỉnh thoảng còn cúi đầu đàm tiếu vài câu.

Đặt mình ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, cùng người xa lạ ở chung, đây mới là chính mình. Tôi mới có thể chân chính hiền hòa, bất cần.

Anh ta có thể đã lâu không nhàn rồi, vẻ mặt sung sướng vẫn gduy trì ở trên mặt. Anh ta không giống tôi còn nhìn ngó người ta cãi nhau, còn có thể nhìn ngắm vật phẩm miễn thuế trên kệ, anh ta chỉ tự tại đi tới, thỉnh thoảng dừng lại đợi tôi, nói vài câu cảm khái.

“Cuộc sống giống như đang thi chạy, không dám thư giãn, vẫn cứ tiến về phía trước mà chạy, sợ dừng lại sẽ bị người khác đuổi theo. Vội vàng lại vội vàng, trong nháy mắt tuổi ngày một lớn, mới phát hiện trừ bỏ bề ngoài có vinh quang, nội tâm lưu lại thứ gì đó để nhớ rất ít.”

Anh ta rất già sao? Tôi không dám hỏi, nhưng mà lại không nén nổi tò mò. Anh ta nhìn qua tinh xảo, khí chất lại như thể hiền ngang, nhất định có nhiều thứ tốt đẹp quanh mình, cũng rất hay bị soi mói .

“Nói như thế nào nhỉ?” Chúng tôi dựa vào một trước cây đèn, nhìn người đến người đi trong đại sảnh, tôi sâu kín nói: “Thật ra không cần thiết so sánh cùng người khác. Cuộc sống như một loại vườn, trồng loại rau tự mình yêu thích, không nên nghĩ nhiều phải thu hoạch nó, chỉ cần chú tâm chăm sóc, cuối cùng cũng được cảnh đẹp. Bất kì chuyện tốt đẹp gì, nếu dùng công danh lợi lộc đổi đãi, dĩ nhiên có hơi vị tiền. Cổ kim nội ngoại, bao nhiêu họa sĩ, tác giả, nhà âm nhạc, đều là xuất thân ở chỗ khốn cùng thất vọng, sau khi sáng tạo ra tác phẩm mới tản mát ra phương hoa, truyền lưu thiên cổ. Còn như những người bình thường khác, thuận theo thủy triều, nhất định cũng sẽ ăn ngon mặc đẹp, nhưng dạng này cũng sẽ chỉ là hạng người hời hợt. Không tham chiếu, không cố ý, làm đủ khả năng, để tự bản thân được vui sướng.”

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt trở nên sâu xa, rồi trở nên mê ly, tôi cẩn thận chuyển động sóng mắt, một chút đỏ ửng ở má nhẹ nhàng dâng lên, “Tôi nói sai sao?”

“Tôi đang đoán công việc của cô?”

“A, trăm ngàn đừng đoán, đoán trúng tôi cũng không thừa nhận.”

“Cô rốt cuộc là dạng người gì?”

“Thích thức ăn ngon, quần áo đẹp, người không có việc gì.” Tôi tuyệt không nguyện làm ột người “bèo nước gặp nhau” nhìn thấu, như vậy rất mất mặt.

Anh ta không có thuận theo tôi nói, dung túng, tôi nghĩ đó là dung túng ý cười, “Được, tôi không hỏi nhiều, cũng chỉ có lúc này, chúng ta mới có thể như vậy tự nhiên ở chung.”

“Ừ, gặp lại cũng coi như đã từng quen biết!” Tôi liên tiếp gật đầu. Trong radio đang thông báo chuyển bay bị bỏ, nếu thời tiết chuyển biến, có thể sẽ đổi thành chuyển bay giữa trưa ngày mai, để cho lữ khách có công việc gấp phía trước đi làm thủ tục.

Tôi vươn tay, trong lòng thoáng có chút tiếc nuối, “Rất vui khi quen biết anh, tôi phải đi rồi.”

Anh ta nắm tay có chút dùng sức, ánh mắt thâm sâu như mặt biển, hồi lâu, anh ta mới khàn khàn tiếng nói ra: “Gặp lại.”

Tôi nở nụ cười, vẫy vẫy tay, chạy về hướng thang máy.

Lữ khách làm thủ tục rất nhiều, xếp hàng thật dài, hồi lâu mới đến tôi. Tôi hỏi hành lý có phải lấy lại hay không, biết được khi không cần, tôi mới quyết định ký vé máy bay. Người phục vụ còn nói cho tôi biết, bên ngoài sân bay có một số xe miễn phí đi vào thành phố, nếu tôi muốn quay trở lại thành phố. Khách sạn ở gần sân bay có vẻ sẽ đông người, thời gian của tôi lại nhiều, nên tôi quyết định trở lại trong thành phố.

4. Chương 4: Kỳ Nghỉ Dài Ngày (hạ)

Mặc áo khoác ngoài, cầm lấy túi sách, tôi nhắm hướng cầu thang phía sau máy bay đi xuống. Bên ngoài bầu trời từ sớm đã tối đen, dưới ánh đèn những bông tuyết như những cánh hoa rơi, tôi vội vàng dừng đứng cổ áo.

“Xin chờ một chút, vị tiểu thư phía trước kia ơi, làm ơn xin chờ một chút.” Sau lưng truyền đến một tiếng kêu gấp gáp, là đang gọi tôi phải không nhỉ?

Tôi kinh ngạc quay người lại, là anh ta, trên khuôn mặt tuần nhả có hơi chút gấp gáp, nhìn thấy tôi đã dừng lại, anh lúc này mới đi chậm lại. “Chuyến bay của tôi cũng vừa mới bị hủy bỏ. Có thể tôi sẽ phải ở lại vào tối nay.”

“Ừ!” Vậy tính sao bây giờ, tôi chờ anh đi đến bên cạnh.

“Cô thì sao?”

“Tôi là vào cuối chiều mai.”

Anh nở nụ cười tươi, “Cô có kế hoạch gì không?”

Tôi lắc đầu.

“Ở Thành phố này tôi ngẫu nhiên có tới mấy lần, nhưng đều được người khác sắp xếp cho. Tôi chưa bao giờ tự mình làm, cho nên đối với mọi việc ở đây, tôi cũng rất lạ lẫm. Cô thì sao?”

Nói như vậy cũng đã rất uyển chuyển và hàm súc, tôi nghe vậy liền hiểu. “Tôi từng sống ở nơi này hai năm, mỗi một con đường, mỗi một tiệm cơm ngon, tôi đều rất quen thuộc. Nếu như anh không có yêu cầu quá cao, tôi nghĩ rằng tôi có thể là một hướng dẫn viên tốt.”

Thâm tâm anh ngay lập tức có vẻ như muốn bay bổng, “Vậy sao? Như vậy thật sự là vinh hạnh cho tôi. Chờ tôi đi làm thủ tục đăng ký vé máy bay, cô cũng đừng đi đâu xa đấy.”

Chắc hẳn do cuống cuống tìm kiếm tôi nên anh cũng không chú ý tiến hành làm thủ tục trước. Tôi thấy rất cảm động.

“Tôi với anh cùng nhau đi làm thủ tục check in. Đưa túi cho tôi cầm nào!” Túi của anh có hơi lớn một chút, đeo trên lưng xếp hàng, sẽ rất mệt mỏi.

“Đi nào, túi rất nặng, đặt dưới đất là được rồi.” Anh đặt túi xuống đất, tiến vào xếp hàng. Lẩn trong dòng người, anh bất chợt quay đầu lại, nhìn tôi mỉm cười. Ở một nơi khác, tôi nhìn thấy mấy người hướng về phía anh chỉ trỏ, còn có người cầm bút lại để cho anh kí tên.

Tôi xoay người, làm như không nhìn thấy.

“Đợi lâu rồi a!” Cuối cùng anh cũng thoát ra khỏi đám người, an toàn đi đến bên cạnh tôi.

“Không có.” Đưa trả túi xách lại cho anh, tôi dò hỏi ý của anh: “Chúng ta ngồi xe buýt nhé?”

“Rất hay nha! Như vậy cũng được.” Anh mặc áo khoác ngoài, vui vẻ nói chuyện.

Không khí bên ngoài so với trong phòng giống như cách nhau mấy mùa. Gió lạnh cộng thêm tuyết tấp vào mặt, gây cho người ta cảm giác đau đớn. Chuyến xe buýt trước vừa rời đi, trên sân bay chỉ còn lại hai người chúng tôi. Tôi run rẩy đem dây lưng áo khoác ngoài nhanh thắt chặt vào một chút, muốn cho chính mình có thêm một chút ấm áp. Tôi vẫn không dám mở miệng nói chuyện, chỉ sợ khi há miệng ra sẽ bị đông lạnh mất cuối cùng chỉ có thể ngậm miệng. Anh đã quen sống ở nơi rét mướt nên chân tay không bị co quắp giống tôi. Nhìn tôi một lúc, anh cười ôm chặt lấy tôi: “Như thế này sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Trên mặt tôi đã bị đông cứng, nặn không ra được một nụ cười, chỉ có thể gắng hết sức gật đầu. Nhờ vậy ít nhất tôi cũng có thể đứng vững được mà không sợ bị tuyết cuốn đi.

Xe buýt cũng không để cho chúng tôi phải đợi lâu. Hành khách trên xe trở lại thành phố rất đông đúc, chỗ ngồi đã được lấp đầy. Chúng tôi chọn ngồi ở phía sau. “Ngày mai chúng ta còn phải tới sân bay, hôm nay ở bên này bờ sông được không?” Lái xe đã tắt đèn trong xe. Xe từ từ lặn bánh, trong bóng tối, tôi nhỏ giọng hỏi anh.

“Được, cô có khỏe không?” Anh mặc kệ tôi vẫn một mực xoa nắn ngón tay tôi. Lúc ở ngoài trời, ngón tay của tôi gần như đã bị đông lạnh lại cứng ngắt, bây giờ được làn gió ấm trên xe sưởi ấm qua làm cho nó hoàn toàn bị tê rần.

Tôi lắc đầu không nói, trong thâm tâm suy nghĩ làm thế nào để sắp xếp thời gian cho anh. Ngoài cửa sổ dường như đêm đã về khuya, nhưng thật ra lúc này vẫn còn sớm, lẽ ra tôi nên dẫn anh đi tàu điện ngầm để có thể dạo quanh bờ sông.

“Anh đã chuẩn bị một món quà cho gia đình chưa?”

“Chưa! Tôi muốn mua một món quà mừng năm mới tặng ẹ tôi, em có thể giúp tôi được không?” Trong xe có chút nhộn nhạo, anh áp sát vào tôi, phả hơi thở ấm áp lên mặt tôi làm đầu của tôi càng cúi thấp hơn.

“Chúng ta đi tìm khách sạn trước, tắm rửa xong, sau đó cùng đi dạo phố mua sắm bên bờ sông. Ở bên bờ sông có nhà hàng theo phong cách gia đình: Ở nhà hàng đó có bán lẩu gia đình hương vị rất đặc biệt. Chúng ta một mỗi thì qua bên đó ngồi một chút. Ngày mai không cần phải dậy sớm, anh có thể yên tâm mà ngủ.”

Ngẫu nhiên xoẹt qua một tia sáng, tôi nhìn vào trong mắt anh rõ ràng không thấy có một tia hỗn loạn nào, chỉ có sự khát khao tuyệt đối. Giờ phút này, đến ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết làm thế nào để đồng ý với yêu cầu của người đàn ông xa lạ này, cũng không hiểu lý do tại sao lại cùng người đàn ông xa lạ này tự nhiên gần gũi đến như vậy.

Tôi không tin vào tiếng sét ái tình. Tôi lại càng không tin tôi sẽ bị ngoại hình và tài hoa của một người đàn ông hấp dẫn. Bởi vì tôi từng yêu một đàn ông rất tuấn tú, rất ưu tú. Lúc này đây, tôi đã không thể thấy được người đàn ông nào có thể vượt qua anh ấy.

Chúng tôi là bèo nước gặp nhau, chỉ là những người xa lạ. Anh không đáng ghét. Anh rất cần sự giúp đỡ của tôi. Cách cư xử của anh đã khiến cho tôi cảm động.

Điều này có phải là nguyên nhân để tôi ở bên cạnh anh đi khắp nơi vì anh mà không cần bất cứ lý do nào!

Ngay tại cửa ga tàu điện ngầm có một khách sạn rất sạch sẽ, trước kia tôi đã từng ở qua. Chúng tôi đã thuê hai gian phòng gần nhau. Tất nhiên anh đối với cách bài trí trong phòng rất hài lòng.

Anh chỉ một thời gian ngắn đã tắm rửa xong liền sốt ruột đến gõ cửa phòng tôi, hối thúc tôi nhanh đi ra ngoài. Nhìn thấy vẻ mặt trông chờ của anh, tôi liền muốn đáp ứng yêu cầu của anh. Trong đêm đông bão tuyết, vào lúc này, tôi rất gần bên anh, vượt qua một khoảng không mười vạn dặm ngăn cách anh và tôi, không, phỏng chừng là còn xa hơn, như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không bao giờ có điểm chung.

Như vậy, cần gì phải đi chống lại một cuộc gặp gỡ thân tình? Hãy cứ thuận theo tự nhiên.

Tôi tìm trong bọc, lấy ra một cái khăn quàng cổ màu trắng vòng lên cổ cho anh, một là để giữ ấm, hai là không muốn anh trở thành tiêu điểm chú ý. Anh thoáng chần chờ một chút, sau đó liền vui vẻ chấp nhận.

Tuyết đã rất dày rồi, một đêm đông rét lạnh, đường sẽ rất trơn trượt, tôi đi ra khách sạn chưa được mấy bước, thì đã bị ngã vài lần. Anh đành phải ôm chặt lấy tôi, nhưng lần này là cả hai cùng bị ngã. Khi nhìn thấy vẻ mặt dính đầy tuyết của nhau, chúng tôi đều bật cười trước sự vụng về của mình. Chỉ cần một đoạn ngắn là đã đến tàu điện ngầm, thế mà chúng tôi đi mất gần nửa giờ.

Lên tàu điện ngầm, anh vừa giúp tôi phủi tuyết vừa cười. Cuối cùng cũng xong, hai chúng tôi mới nhàn nhã ngồi xuống. Tàu điện ngầm băng sang sông, tôi nói cho anh biết, lúc này chúng tôi đang ở dưới lòng sông Hoàng Phố.

“Vượt sông theo cách này, cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên của tôi. Cảm ơn em đã cho tôi rất nhiều điều bất ngờ.” Trong bóng tối, anh ở bên cạnh tôi mà nhẹ nhàng nói vào tai tôi.

Tôi nhẹ nắm lấy tay anh, dùng nụ cười thân mật của mình đáp lại anh.

Cuối cùng đã đến Bất Dạ Thành (thành phố không bao giờ ngủ), ban đêm tuyết rơi nhiều, bay tán loạn, phố xá sầm, giao thông như mắc cửi, dòng người qua lại khiến cho những bông tuyết sẽ không thể tích đọng lại được. Tôi mua hai phần bánh sừng bò vừa ra lò trong tiệm bánh cùng với hai chén sữa bò nóng, ngồi xuống chiếc ghế dài bên đường, đưa cho anh một phần. Cả hai người liền không để ý hình tượng mà bắt đầu ăn. Trên thực tế mọi ánh mắt của người đi trên đường đều đặt ở trong tủ kính, hoàn toàn không có ánh mắt nào liếc xéo qua đây để xem thứ khác.

“Ở nước ngoài lúc còn học trong trường, vào mùa đông có khi tôi cũng ăn cơm trưa ở trong công viên giống như vậy. Tuyết đè lên làm các nhánh cây trĩu xuống thấp, cả một đàn bồ câu kêu gù gù xung quanh. Tôi rắc vụn bánh mì vãi ra mặt đất, chúng sẽ bay xà xuống ăn. Khi đó chỉ quanh quẩn sinh hoạt ở trường học với nhà trọ, nên nhìn thấy chúng là là niềm vui duy nhất của tôi”. Anh uống cạn cốc sữa, nhìn bánh mì trong tay, mỉm cười kể lại chuyện cũ.

Cảnh tượng như vậy nhất định là rất đẹp, tôi không có kinh nghiệm là nghiên cứu sinh ở nước ngoài, nhưng tôi rất quen thuộc với những hình ảnh như vậy trên đường thế này, “Nếu như anh tiếp tục cầm không ăn nữa thì ngay lập tức sẽ có người tới dành phần với anh đó.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy người đàn ông mặt mũi lấm lem bẩn thỉu vươn tay về phía anh. Tôi cười lớn kéo theo anh bỏ chạy.

Cho đến khi vì mãi cười mà chạy không nổi nữa, tôi mới dừng lại.

“Nhìn cô kia, giống như một đứa trẻ vậy, cho ông ta chẳng phải là được rồi sao, chỉ là một mẫu bánh mì mà thôi.” Anh nhìn bánh mì trong tay, rồi quay đầu lại nhìn người đàn ông đang lộ vẻ mặt kinh ngạc đến ngốc nghếch kia.

Chỉ là một mẫu bánh mì thôi sao? Nụ cười trên mặt tôi giống như bị xé toạt đi vậy. Tôi không biết tại sao muốn bộc phát cơn giận. Đúng vậy, một mẫu bánh mì thì không đáng bao nhiêu tiền, nếu cho người khác ăn cũng không sao. Nếu như để bố thí cho ông ta tiền thì tôi rất sẵn lòng nếu đây không phải là mẫu bánh sừng bò nướng Pháp thì tôi cũng sẽ không chạy trốn. Tôi biết rõ là do tôi quá nhạy cảm và chi ly nên những lời nói vô tâm của anh đã làm tổn thương tôi.

Có thể do cô đơn quá lâu, mà tôi đã không biết làm thế nào để thông cảm cho người khác.

Tôi chưa kịp che dấu đi cảm xúc thì đã bị anh nhìn thấy hết, có một chút thất thố, bánh mì đang cầm trong tay, ăn cũng không phải mà không ăn cũng không phải.

“Nếu như anh không muốn ăn, thì đem bánh mì này cho ông ta đi.” Tôi cầm lấy bánh mì trong tay anh, quay đầu lại đem qua cho người đàn ông kia. Người đàn ông này chắc là bị dọa sợ rồi, ra sức lắc đầu không muốn. Tôi cũng không thêm để ý, nhét bánh mì vào trong tay ông ta.

Đồng thời khi cho ông ta, tôi cũng đem hết sự khó chịu ném bỏ đi.

Lúc này khi đối mặt với anh, tâm trạng của tôi sau một lúc đã hoàn toàn trở nên tốt lên. “Chúng ta đi thôi!” Nụ cười của tôi cũng không thể xua tan hết nỗi băn khoăn của anh. Anh cũng không nói câu nào mà chỉ sâu lắng nhìn tôi. Tôi không thấy, đầu vẫn hướng về phía trước.

Con đường này, tôi đã đi qua vô số lần, lúc có tiền cũng như lúc không có tiền, lúc hạnh phúc hay những lúc không hạnh phúc đều đến. Đem bản thân mình hòa tan như nước thủy triều vào trong dòng người, giống như cũng không cần tìm lại chính mình.

Bây giờ, tôi lại không có chút ý nghĩ nào muốn sống ở nơi này.

“Các bà có tuổi rất ưa thích mặc các trang phục có in hoa văn nhỏ, như vậy sẽ thấy trẻ trung hơn, nhưng cũng không thể quá mức sắc sỡ. Cái áo len nhung màu đỏ hở cổ kia mang phong cách cổ điển, cảm giác rất tuyệt, màu sắc cũng đẹp, anh xem thử xem.” Tôi chỉ vào bộ quần áo phía sau quầy hàng rồi quay về phía anh nói.

Anh gật đầu, yêu cầu cô gái sau quầy gói hàng lại, rồi anh đi thanh toán. Tôi nghiêng người dựa vào tủ trưng bày, tâm trạng cũng đã bình tĩnh lại, đối với một người xa lạ, tôi đã quá mức khắt khe.

Khi anh quay trở lại, trong tay cầm nhiều hơn một cái hộp. “Tôi sẽ không mua được đồ nếu không có em. Nếu để cho em tự chọn, nhất định em sẽ không chịu. Tôi cũng không có ý gì khác, món quà nhỏ này, xem như là món quà mừng năm mới tặng em, xin vui lòng nhận được không?”

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt không chút di động, không có một tia gợn sóng. Tôi biết món quà này không phải là món quà nhỏ. Đó là chiếc khăn quàng cổ hoàn toàn được làm bằng tay nhập khẩu từ Italy, giá tiền cũng gấp nhiều lần chiếc áo len này.

Nhận một món quà đắt tiền từ một người vốn không hề quen biết như vậy có được không nhỉ? Mẹ tôi đã dạy rằng vật thể này là không thể nhận.

Mỉm cười, nở một nụ cười xã giao, “Cảm ơn món quà của anh, nhưng vì nó quá đắt giá, nên tôi không thể nhận được. Như thế này được không? Anh mời tôi ăn một bữa cơm Tây được rồi!”

Bên cạnh hình như là “Papa John’s”, tôi không muốn tiếp tục đi ra bờ sông ăn lẩu rồi, vết thương vừa mới được xoa dịu hiện tại lại âm ỉ đau.

Ứng xử khôn khéo nên đã khiến cho anh chỉ là nhìn tôi thêm vài lần, cũng không có hỏi thêm cái gì. Cô gái bán hàng với vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi, như muốn nói món quà mắc như vậy mà không chịu nhận thì nhất định là một kẻ ngốc. Tôi không ngốc, cũng rất thích món quà. Nhưng cái gì không thuộc về mình thì cũng sẽ không thêm liếc mắt nhìn. Có qua có lại mới toại lòng nhau, nhận của người ta thì cô phải lấy cái gì để trả lại đây? Chỉ dẫn đường thôi mà nhận món quà như vậy so với giá cả thị trường hiện tại là quá cao, cũng cao đến quá mức a!

Anh cầm lấy hai gói đồ, trầm mặc đi về phía cửa vào ra bên ngoài. Lúc bước xuống bậc tam cấp, anh đột nhiên quay đầu lại, vì đang theo sát phía sau thiếu chút nữa tôi va phải anh. Trong đôi mắt trong vắt của anh có chút ảm đạm.

Ánh mắt u buồn này là vì ai vậy?

“Tôi không phải muốn dùng tiền để theo đuổi em.”

“Tôi hiểu, anh chỉ là muốn tỏ lòng biết ơn.” Tôi đỡ lời anh. Anh là người khiêm tốn, tôi không hiểu sai anh.

“Cũng không phải vì lòng biết ơn!” Giọng nói của anh đột nhiên lớn lên, giống từ trong nội tâm hét ra.

“Ah!” Tôi không hiểu, vậy thì vì cái gì?

“Tôi không phải là người tùy tiện kết thân với người khác. Tôi lại càng không là người dúi run rẩy đi hứng gió lạnh, đội tuyết rơi vẫn không từ bỏ chỉ vì để lấy lòng một cô gái xa lạ, dùng tiền để theo đuổi em. Tôi không biết em thích hoa gì, cũng không biết em thích ăn cái gì, tôi chỉ muốn biểu đạt một phần tâm ý của mình mà thôi.”

Còn không phải là lòng biết ơn sao? Vậy thì chọn một bó hoa bình thường là được rồi, tôi sẽ nhận. Tôi không muốn gây khó khăn với anh, vẫn cố gắng giữ vẻ mặt nhã nhặn.

“Tôi tự nghĩ rằng, mình cũng không phải là người tùy tiện đi dạo cùng với một người đàn ông xa lạ. Bởi vì chúng ta ở chung cũng không tệ, hơn nữa tôi lại khá quen thuộc với thành phố này, tùy theo khả năng mà giúp anh vài việc đó cũng là việc nên làm. Anh cần gì phải để tâm chứ? Dịp khác, ở thành phố mà anh quen thuộc, nếu có gặp nhau anh cũng đáp trả lại tôi như thế, có được không nào?”

“Chỉ sợ khi đó em sẽ coi tôi là người xa lạ thôi!”

Chúng ta vốn là người xa lạ, đến khi đó tôi sẽ làm như chưa hề quen biết anh mà thôi. Anh đã không ngu ngốc.

“Dem món quà trả lại đi! Thật sự là không cần thiết.”

Anh lắc đầu, bước xuống bậc tam cấp, sắc mặt cũng không có để chịu đi bao nhiêu. Một người nhả nhận như vậy đột nhiên trở nên bất lực, tôi tự nghĩ có phải mình có chút quá cố chấp hay không, nhưng tôi có nguyên tắc của mình.

Anh đã rất tức giận thật nên đã không mời tôi ăn cơm Tây, chỉ cúi đầu theo dòng người đi về phía trước. Tôi sợ anh đi lạc nên đã chú ý đi theo sau.

Một lúc lâu, anh vẫn không có ý định dừng lại. Tôi đã phải đi nhanh lại nắm lấy vạt áo của anh. “Xin hỏi anh còn muốn đi đến đâu?”

Anh không trả lời.

Tôi khép hờ hai mắt, lấy lại hơi thở bình ổn, không muốn làm cho bầu không khí thêm gượng ép. Dù sao chúng tôi cũng không phải loại dễ dàng giận dữ tùy hứng, chúng tôi là những người trưởng thành lịch sự.

“Nếu như anh vẫn muốn tiếp tục đi tiếp, tôi sẽ đi cùng anh. Nhưng giờ tôi đi không nổi nữa, anh có thể đợi một chút được không. Nếu như anh không thích đi nữa, thì chúng ta gọi xe trở lại khách sạn thôi.” Đêm đã về khuya, anh và tôi cả hai đều không còn cảm giác ngon miệng để ăn bất cứ thứ gì.

Anh cuối cùng đã chịu dừng lại. Đây là đường dành cho người đi bộ, ngay chỗ trạm xe buýt, tôi chỉ về phía đối diện, anh gạt đầu, kéo tôi qua đường.

Trời tuyết rơi, quá ít xe Taxi chạy, chúng tôi phải đợi rất lâu, cũng không đón được một chiếc nào.”Tôi muốn đi tàu điện ngầm!” anh mở miệng nói.

Được, nhưng tiếc là đã quá muộn, tàu điện ngầm cũng đã đóng cửa. Chúng tôi chỉ có thể tiếp tục ngồi chờ. Tiền Chung Thư tiên sinh từng nói, trên đời này không có chuyện gì là luôn luôn vui vẻ, bởi vì thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, chỉ có khi phải mỗi mòn chờ đợi, mới có thể lại để cho người ta cảm giác dài bất tận.

Lúc này, tôi bắt đầu cảm thấy chờ đợi trong bất tận.

Anh thì lại dường như rất tận hưởng thời gian phải chờ đợi. Nhìn thấy tôi đứng bên dầm chân, hà hơi vào hai tay, anh liền tháo chiếc khăn quàng cổ của mình xuống để choàng vào cho tôi. Tôi hơi thoáng sửng sốt một chút, cũng không nói tiếng cảm ơn nào, cái khăn này vốn là của tôi.

“Đó không phải chỉ là một miếng bánh mì, mà nó chính là tâm ý của em. Thấy người ta đáng thương có thể cho người ta tiền, chứ đừng đem vật mình quý trọng cầm đi bố thí.” Dưới ánh đèn, anh thì thảo luận lắm bầm.

Tôi ngẩn người, nước mắt ngay lập tức dâng lên đầy hốc mắt.

“Tôi chưa từng nghĩ phải bày tỏ tâm ý, bây giờ chỉ muốn tận hưởng cuộc gặp gỡ bất ngờ này là được rồi. Theo xuống sân bay đuổi theo em, tôi chỉ không muốn phải chia tay em quá nhanh, muốn được nghe em nói chuyện, nghĩ được làm bạn với em vui vẻ mà cười to. Vì sao tôi lại ngu ngốc đi mua quà tặng?”

Nước mắt ẩm áp, ẩm ướt khuôn mặt lạnh như băng của tôi. Anh tự trách mình đã đánh tan đi hết nỗi bi thương của tôi.

“Lúc nhìn thấy cái khăn quàng cổ kia, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy nó rất hợp với em, mà không nghĩ đến giá tiền, chỉ thầm nghĩ nếu được quàng vào cổ của em nhất định sẽ rất đẹp.”

Đương nhiên là rất đẹp, tôi đã từng thử qua, nếu không thì cũng sẽ không liếc thấy giá tiền của nó. Xem ra người tâm thương là tôi đây. Thế nhưng mà, tôi vẫn không thể nhận được.

Gió lạnh, tuyết rơi nhiều, đêm khuya, trên đường, dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng, tôi với anh nhìn vào mắt nhau, giống như trong giữa trời đất này cũng chỉ có hai người chúng tôi.

Anh vươn tay ôm tôi vào trong ngực, tương lai cũng đang ở phía trước, ai cũng không thể nói gì.

Một lúc lâu, chúng tôi mới bắt được một chiếc taxi. Trên xe, tay của anh vẫn một mực nắm lấy tay tôi. Chúng tôi vẫn tiếp tục không nói chuyện với nhau, cho đến khi trở về đến trước phòng trọ, anh mới buông tay tôi ra. Phải đi bông tuyết bám trên vai tôi, anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi nói: “Ngủ ngon!”

Tôi gạt đầu vào phòng, sau khi đóng cửa lại, mới nghe thấy tiếng anh đóng cửa.

Tắm rửa xong, cứ nghĩ rằng không có buồn ngủ, nhưng khi đầu chạm vào gối, lại dễ dàng chìm vào giấc mộng. Lúc tỉnh lại thì trời đã sáng, đồng hồ đã điểm chín giờ, tôi vội vàng rửa mặt, muốn chào tạm biệt anh trước khi ra sân bay, không ngờ, anh đã đi rồi.

Anh đã để lại chiếc khăn quàng cổ cho tôi, còn kèm theo một lá thư, trong thư trừ tên anh, địa chỉ, cách thức liên lạc, cũng không có thêm gì khác.

Tôi cười khổ, thật ra, ngay lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã nhận ra anh là Thẩm Ngưỡng Nam. Nhưng không nói ra, chỉ muốn duy trì cảm giác lạ lẫm thoải mái này!

Giờ đây không còn cái cảm giác lạ lẫm kia nữa thì tôi với anh giống như hai đường thẳng song song. Tôi xé nát bức thư tung bay trong gió, đầy trời toàn là giấy vụn bay chập chờn trước mắt tôi.

5. Chương 5: Người Đi Đường

Đã lâu không sờ tới đàn nên cảm giác không khỏi mới lạ, tiếng đàn phát ra khi ngón tay lướt trên phím đàn cũng không thanh thoát tự nhiên như ngày xưa nữa. Tôi đành từ bỏ mà gấp đàn lại, không muốn tự kiểm chế mà hành hạ lỗ tai nữa.

“Thần Hi, mau ra đây, không biết có còn nhận ra không?” Giọng nói hưng phấn của mẹ vọng tới từ phòng khách. Không cần nhìn thì tôi cũng biết nhất định là học trò cưng của mẹ rồi. Chỉ có gặp học trò cũ của mình thì mẹ mới có thể nhiệt tình khác thường.

“Chị, chị muốn đi sao?” Em họ Xướng Xướng nhìn thấy tôi có vẻ không hài lòng nên lo lắng hỏi.

Tôi đành bắt đầu dĩ ra hiệu “Đi, không thì mẹ bán chị để mua kẹo cho em ăn.”

“Mẹ không làm vậy đâu, mẹ và dì đều nói chị là bảo bối tự hào của mẹ.”

“Chậc!” Các cô nói như vậy sao, thực tâm mà nói thì tôi cảm giác mình cũng gần là bảo bối của các cô. Bà nội qua đời sớm, ba là con trưởng trong nhà nên mẹ liền đảm đương vai trò của bà, đối với các cô coi như con gái. Từ việc lấy chồng đến sinh con, chuyện lớn việc nhỏ đều tận tâm hết sức. Các cô cảm động nên ngoại trừ tôn trọng đối với mẹ ra thì đối với tôi cũng chiều hết sức. Những kỳ nghỉ hè lúc tôi còn bé, luôn luôn có mấy người cô thay phiên đến thăm, đó là hạnh phúc được trời thương.

“À, chị, nếu như chị không muốn ở lại phòng khách nói chuyện cùng bọn họ thì ho khê một cái, em sẽ đi ra ngoài cứu chị.”

“Xướng Xướng vạn tuế!” Tôi hưng hăng hôn lên gò má phúng phính của em ấy “Ở bên ngoài là học sinh của mẹ, chị không quen anh ta. Ngồi ở đó nghe bọn họ nói chuyện thì giống như đồ gỗ vậy. Sau độ mười phút thì em phải gọi chị ra đây.”

“Yên tâm đi!” vẻ mặt Xướng Xướng chân thành, còn tôi vui vẻ ra khỏi phòng.

Trên ghế sa lon trong phòng khách có một người đàn ông đeo kính có vẻ nhã nhặn đang nói chuyện với mẹ. Khi nhìn thấy tôi đi ra thì anh đứng lên.

“Thần Hi!” Anh ấy biết tôi, tôi rất thực nữ mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống ở đầu bên kia ghế sa lon.

“Con không nhận ra nó?” Mẹ có hơi thất vọng.

“Đã nhiều năm không gặp, tất cả đều đã trưởng thành. Nếu gặp Thần Hi ở trên đường thì cháu cũng không nhận ra.” Người đàn ông đeo kính có vẻ rất am hiểu ý người khác nên giải vây cho tôi đầy phong độ.

Tôi vẫn duy trì sự vui vẻ có chừng mực đủ thân thiết mà cố dự đoán. Ở trong đầu thì đối chiếu với các học trò cưng mà mẹ thường hay nêu ra. Đáp án vẫn như thế, tôi không có bất cứ ấn tượng nào.

“Là Ôn Tử Trung đó!” Mẹ bắt mắt tròn mắt liếc nhìn tôi. Tôi vội vàng làm bộ như đã nhớ ra “Phải chứ? Tôi không nhận ra đó, anh khỏe không?” Tôi nghĩ nát óc cũng không biết Ôn Tử Trung là người nơi nào.

Anh ấy nhận ra trò bịp của tôi nhưng cũng phối hợp với tôi làm ra vẻ mặt cảm động “Khi anh học lớp của giáo sư Bạch thì em mới học tiểu học. Sau đó anh vào trường quân đội, vẫn luôn ở xa, không nghĩ em còn nhớ anh.”

“Ha ha, anh đặc biệt như thế! Ưu tú như vậy thì có muốn quên cũng khó.” Tôi giả bộ cười đáp lại.

“Người ưu tú thì phải là em, tốt nghiệp trường có tiếng, bây giờ là giáo sư đại học.”

Thật sự là xấu hổ nữa rồi, loại trường đại học nhóm thứ ba (như cao đẳng bên mình) mà cũng gọi là đại học sao? Không dám nói chuyện này tiếp, tôi vội vàng chuyển đề tài “Anh vẫn còn ở bộ đội sao?”

“Ừ, ở trường quân đội anh học ngành y, khoa chỉnh hình. Hiện tại đang công tác ở một bệnh viện quân đội tại Bắc Kinh.”

“Oa, thủ đô à!” Tôi cổ vũ làm ra vẻ hâm mộ. Mẹ cũng chỉ giữ một giọng khen ngợi: “Ừ, khi còn bé Tử Trung đã đặc biệt thông minh, hiểu chuyện, hiện tại thành đạt là lẽ tất nhiên.”

Tôi cũng gật gù theo, người ưu tú thì tuổi thơ tự nhiên phải đặc biệt.

“Làm sao mà nói được là thành đạt, chỉ là một phần công tác mà thôi. Thần Hi, so với học sinh lớn thì em không hơn được bao nhiêu. Liệu có bị áp lực không?” Anh khiêm nhường lại chuyển đề tài về tôi.

“Thần Hi đi học thì cô không lo lắng, nhưng không nghĩ tới nó lại vẫn còn nhậm chức phụ giảng. Cô không nghĩ tới điều đó. Lần trước cô đã gặp hiệu trưởng ở trường học của nó, có đánh giá về nó rất cao.” Mẹ mỉm cười không thể kiềm chế luôn mồm khen con gái làm tôi hận không thể tìm lỗ nào mà chui.

Tôi ho nhẹ một tiếng.

“Chị!” Xướng Xướng ngọt ngào từ bên trong chạy ra “Bản nhạc em mới học mà đàn như thế nào cũng không được, chị đánh đàn lại một lần cho em xem, được không?”

Không đợi tôi trả lời thì mẹ đã vội vàng đứng lên “Xướng Xướng, mẹ sẽ giúp cháu. Chị cháu đang có chuyện nên chúng ta không làm phiền. Tử Trung, Thần Hi đang kỳ nghỉ ở nhà nên không cần phải vội, hai đứa cứ trò chuyện đi. Cháu không nên đi vội, ở lại ăn cơm.”

Xướng Xướng lực bất tòng tâm bấu môi với tôi thì đã bị mẹ kiên quyết lôi vào bên trong phòng. Tôi không dám tin nhìn theo lưng mẹ. Như vậy là mẹ giao tôi cho học trò của mình, mục đích nào đây?

Tôi thật sự đã rơi xuống cảnh giới con gái mà mẹ cần đẩy mạnh tiêu thụ (tổng khứ) sao? Thất bại nặng nề làm cho tâm tình của tôi trong nháy mắt chìm đến tận đáy.

Ôn Tử Trung nhìn tôi im lặng không nói, bầu không khí có hơi không được tự nhiên. Anh ngồi không yên. “Chúng ta đi ra ngoài một lát được chứ?”

Tôi cố gắng mỉm cười “Được!”

Được làn gió thổi qua nên tâm trạng buồn bực vơi đi một ít. Con đường đá nhỏ trong tiểu khu tuyết vẫn còn đọng rất nhiều, tôi cẩn thận tránh chúng ra.

Ánh mắt của Ôn Tử Trung nửa cố tình nửa vô ý nhìn vào tôi khiến tôi hơi mất tự nhiên. “Khi còn bé anh thường đến nhà chúng tôi sao?” Tôi tìm chuyện để nói.

“Có, anh thích sau giờ học lại đến nhà em làm bài tập, thuận tiện có thể xem em đánh đàn, vẽ vời. Hồi đó em cư xử rất dễ thương, những lúc vui vẻ còn có thể nhảy múa cho chúng tôi xem.”

Mặt tôi đột nhiên nóng bừng lên “Em... thật sự là em khá ái như vậy à!”

“A, đúng thế. Một cô bé rất khá ái, em vẫn luôn là niềm tự hào của cô.” Anh vươn tay, giúp tôi gạt đi mấy sợi tóc lộn xộn trên mặt. “Mọi người đều rất hâm mộ em vì đa tài đa nghệ như vậy. Có lúc bạn học gặp nhau thì nếu như có nói về em mọi người lại suy đoán, hiện tại không biết em lớn lên như thế nào.”

“Chắc hẳn là thất vọng rồi!” Nữ sinh lúc nhỏ xinh đẹp thì lớn lên nhất định rất xấu, đây là chân lý mà Âm Nhu đã giảng.

Anh cười thành tiếng, trong mắt hiện vẻ cực kỳ cưng chiều “Xem em căng thẳng chưa kìa, thật ra em không thay đổi mấy. Trừ mấy điểm nhỏ không thích ra thì đúng là xinh đẹp thanh nhã.”

Tôi là con gái nên rất thích hư vinh, nhưng được người khác khích lệ trước mặt như vậy thì trái tim có lẽ có chỗ không thể thừa nhận. “Cám ơn đã khích lệ. Rất xin lỗi, đối với anh tôi không có ấn tượng sâu.”

“Hi hi, em khá là thẳng thắn. Học sinh của cô giáo thì nhiều, làm sao mà em nhớ hết cho xuể. Còn chúng tôi lại chỉ nhớ một mình em thì đương nhiên ấn tượng rất sâu.”

Tôi gật đầu. Mái tóc của anh bị gió thổi rối loạn, dưới ánh mặt trời tôi nhìn thấy có ánh bạc chợt lóe thì không khỏi bật hỏi: “Anh có con cái chưa!” Khi tôi học tiểu học thì anh học trung học, tính ra là lớn hơn tôi độ bảy tám năm. Tôi đã cứng tuổi thì anh cũng sẽ không còn trẻ nữa.

Ôn Tử Trung hiển nhiên có hơi kinh ngạc là tôi sẽ hỏi như vậy, nhưng anh lập tức liền khôi phục sự tự nhiên “Anh không có con cái. Học Y khoa chín năm, tốt nghiệp đã sắp ba mươi nên vội vã lập gia đình, vì công tác không dám sốt ruột có con cái. Đến bây giờ, tất cả cũng đều hơi khá hơn nên muốn có con cái thì” Anh khe khẽ cười một tiếng “Chúng tôi lại ly hôn.”

Tôi kinh ngạc đến quên ngậm miệng, trong lòng áy náy không thôi. “Thật xin lỗi, em, em chỉ là tùy ý hỏi, không phải nghĩ...”

“A, ly hôn cũng không phải cái gì xấu, không hợp thì chia tay thôi.” Anh đi vòng qua một đám cây bách, gầy gầy tuyết đọng trên mặt đất mà thản nhiên cười một tiếng “Chúng tôi là bạn học, cô ấy muốn ra nước ngoài để đào tạo sâu hơn, anh muốn ở lại trong nước. Không ai muốn nhân nhượng nên cứ như vậy mà bình thản chia tay.”

Thật là lý do đơn giản, lúc yêu thì mãnh liệt, chia tay thì lại tĩnh lặng như mặt nước, ở đây là ai đích thực buồn đau nhỉ?

“Vậy còn Thần Hi?” Anh biết rõ mà còn hỏi, chỉ vì muốn nghe tôi tự mình nói ra.

“A, tôi nghĩ nên tự do tự tại chơi đùa vài năm nữa.”

Anh lại vuốt ve đầu tôi “Không nên ham chơi quá lâu, lần này anh vì em mà đặc biệt trở về. Em có thể cho anh một cơ hội nữa hay không?”

“Àm” Một viên đạn pháo hạng nặng nổ tung trước mắt mình. Tôi không nghĩ tới anh sẽ nói trắng ra như thế, ngoại trừ kinh ngạc ra thì có lẽ tôi cũng chỉ có kinh ngạc. Ai đã không tiếc ngàn dặm mà báo tin tức cho anh ấy đây.

“Em, em...” Tôi lắp bắp, không biết nên trả lời anh như thế nào.

“Anh cũng không vội muốn câu trả lời, dù sao đối với em mà nói thì anh vẫn còn giống như người xa lạ. Đáng tiếc kỳ nghỉ của anh không lâu, chỉ có thể đợi đến mừng hai tết âm lịch. Mấy ngày này anh có thể tới thăm em được không? Sau này, chúng ta có thể lưu lại cách liên lạc với nhau không?”

Rốt cuộc vẫn là tác phong quân nhân, một là một, hai là hai. Mà lúc này thì tôi bối rối vẫn còn không tìm thấy điểm mấu chốt.

“Em, em...” Tôi vất vả lựa lời: “Chuyện này vượt qua dự liệu của em, lại cũng quá nhanh.”

Anh cười nhẹ nhàng “Thần Hi, em không nên tìm cớ gì cả. Anh đã qua cái tuổi yêu đương nam nữ. Cơ hội của anh không nhiều nữa, nên mỗi một cái thì anh đều nắm chặt. Đối với anh mà nói thì em tựa như giấc mộng khó có thể tin nổi. Giữa chúng ta có sự chênh lệch tuổi tác khá lớn, nên anh cũng không dám có ý nghĩ như vậy. Nhưng vận mệnh lại cho anh cơ hội này. Hãy đồng ý với anh là em sẽ suy nghĩ thật kỹ một lần, được chứ?”

Tôi tròn to mắt, bắt lức, hoa mắt.

Mẹ đang ngồi một mình đến xuất thần ở trong phòng khách, thấy một mình tôi mở cửa đi vào thì trong mắt mẹ hiện lên một vẻ hơi bất đắc dĩ. “Tử Trung đâu?”

“Anh ấy có việc đi rồi.” Tôi buồn bã ngồi xuống, tức giận không nhìn mẹ.

“Đây ít nhất cũng là một cơ hội.” Biết con gái thì ai bằng mẹ, mọi biểu hiện của tôi trong mắt mẹ giống như dòng tiêu đề tiếng Trung ở phía dưới trong vở kịch truyền hình nước ngoài.

“Mẹ!” Tôi quát to một tiếng mà xoay người lại, nước mắt nhấn nhin chảy xuôi theo má. “Cơ hội, cơ hội, mẹ đã hỏi cảm xúc của con hay không, con thật sự kém đến loại tình trạng này sao? Phải cần mẹ cố gắng mà giới thiệu con hay sao?”

“Tử Trung có gì không tốt nào? Ly hôn không phải là lỗi của nó. Mẹ nhìn nó lớn lên, biết rõ lai lịch của nó. Giao con cho nó thì mẹ và ba con đều rất yên tâm.” Mẹ cũng khóc, nước mắt ngang dọc.

Tôi cười lạnh một tiếng “Mẹ thấy rõ là nhất định phải gả con cho anh ấy sao!”

“Hi à, sang năm con đã hai mươi chín. Con gái lớn tuổi như vậy cũng có thể làm mẹ, con nên tự kiểm chế mà nghĩ cho tốt.” Mẹ nói khê khằng thành khẩn. “Không nên nhớ đến tên lường gạt ra về đạo mạo kia nữa.”

Hô, tôi thật muốn ngửa mặt lên trời khóc ròng, vì tất cả mọi người đều cho rằng tôi nghĩ đến anh ấy. “Mẹ, thứ nhất, anh ấy không phải tên lường gạt. Anh ấy chỉ là không chịu đựng nổi cô đơn nên cùng người khác chơi trò tình một đêm. Thứ hai, con không quên được anh ấy. Thứ ba, con tự kiểm chế cuộc sống rất khá.”

“Đúng, con tự kiểm chế mua nhà, chính là muốn sống cả đời độc thân, có phải không?”

“Vâng!” Tôi rưng rưng gật đầu, nhà của tôi đã sửa sang xong, sau lễ mừng năm mới là có thể chuyển tới. Đó là nhà của tôi.

Mẹ đột nhiên ôm tôi khóc lớn thành tiếng “Ta thật sự muốn giết tên lường gạt kia, nó đã biến con gái hoàn hảo của ta thành cái dạng quỷ này.”

“Mẹ, con thật sự thấy tốt mà. Cũng không phải con không lấy chồng, chỉ là không có người thích hợp thì con không muốn tùy ý.” Tôi lần nữa trình trọng lặp lại.

“Hi, con gái giống như đóa hoa, đợi tàn thì đã chậm. Hiện tại con còn trẻ tuổi, nhưng lớn một chút, lại già một chút, lúc một mình ở bên ngoài thì ai chăm sóc con đây? Ta và ba con đều lo lắng phát điên rồi.”

Nhìn người mẹ hiểu thắng khóc thành tiếng như vậy, đột nhiên tôi có cảm giác mình thật sự rất không hiểu thuận, tôi cũng hiểu được mình rất đáng thương. “Mẹ, con đồng ý với mẹ sẽ lưu ý thật tốt. Nếu không kém lắm thì con lấy ngay, con không yêu cầu cao. Nếu như thật sự không có ai muốn con thì con liền ra sức kiếm tiền để tự sống tốt hơn.”

“Tử Trung thì sao? Nó sẽ thương yêu con, mẹ và ba con đều vừa lòng với nó.” Mẹ vội vàng hỏi tới.

“Mẹ, anh ấy không được. Anh ấy đối với con cũng giống như cha mẹ đối với anh ấy, hiểu rõ là yên tâm, là cảm giác có vẻ thích hợp, nhưng không có tình cảm. Mẹ, mẹ không có cảm giác được anh ấy giống như một người đi đường bị cuộc sống đuổi theo, lúc mệt thì muốn tìm nơi thoải mái để nghỉ ngơi cho tốt sao? Đối với anh ấy con không có cảm giác, nếu như gắng gượng nói là có thì chỉ là có một chút sự tán thưởng vì anh ấy là một quân nhân thẳng thắn chính trực. Mẹ, trên đời người tốt có rất nhiều, con không thể vì thế mà lấy.”

Mẹ bị tôi nói chuyện thuyết phục như vậy, mẹ khê lau nước mắt “Thần Hi, nếu con đã nhìn thấy tất cả như vậy thì mẹ đều hận ban đầu lại dạy con về điều tốt như vậy. Mẹ không ép con, nhưng nhất định con không nên hà khắc quá mức. Con gái thì làm vợ người ta mới được coi là người phụ nữ trọn vẹn.”

“Được rồi!” Tôi hôn mẹ một cái giống như hồi còn bé. Bà ngoại có nói sinh ra con gái đến bốn mươi năm vẫn không yên ổn, xem ra thật sự rất đúng.

“Thần Hi, con có muốn thay đổi hoàn cảnh không, ví dụ như về với ông bà?” Mẹ hiển nhiên không bao giờ yên lòng về tôi nên lại bắt đầu suy nghĩ gì đó.

“Hiện tại trường học cũng rất tốt nha!”

“Một thành phố của địa phương thì có cái gì tốt? Con không bằng những bạn học của mình đều đi nơi khác, con muốn ẩn cư ở đó đến già sao!”

Xem ra mẹ lại có yêu cầu mới, thật vất vả mới duy trì được quyền lợi hàng đầu nên tôi không dám tham, ít nhất tại điểm nào đó có thể thỏa mãn yêu cầu của mẹ. “Mẹ, nhất định phải thay đổi sao?”

“Nếu có cơ hội, đương nhiên cần thay đổi. Hoặc là con phải trở về, hoặc là phải đi thành phố lớn mà công tác? Cứ ở lại chỗ đó rất phí.”

Tại sao tôi lại không hề có cảm giác phí phạm? Nếu như không có lựa chọn thứ ba, vậy thì tôi chọn cái thứ hai.

“Được rồi, năm học này kết thúc thì con sẽ viết lý lịch để đi tìm việc.”

“Cần ba mẹ giúp không?”

“A, không cần, phải tin tưởng con gái mẹ có năng lực như thế.”

Mẹ rất cục cựa cũng vui mừng nín khóc mà cười, làm tâm tình của tôi cũng nhẹ nhàng hơn.

Nếu như cuộc đời có thể lựa chọn, tôi muốn làm ngọn cỏ, không phải suy nghĩ, không hề vướng bận, không nghĩa vụ không trách nhiệm, sống chết theo gió. Làm người, trái cũng không được, phải cũng không xong thì thực sự là mệt!

~*

~Kat: beta chương này thật tâm trạng, vì sao áh, vì cái phận hẩm hiu mều ta cũng đang bị mama liệt vào hàng cần đẩy mạnh tiêu thụ ah!!! Ôa ôa, người ta đang còn trẻ tuổi yêu đời, mỗi tháng nộp tiền ăn đều đặn mà sao cứ đòi tiêu thụ hoài ah, có ai an ủi ta hem?!?!?

6. Chương 6: Lòng Hướng Về Phương Bắc [thượng]

“Thần Hi!” Liên tục có hai tiết học làm tôi mệt đến là đi, vừa mới vào phòng làm việc thì cả người đã đổ sập trên hai chân.

“Âm Nhu, tớ thật sự mệt chết đi, cho tớ cốc nước, nếu ôm tớ luôn cũng được.” Tôi đề nghị nho nhỏ một cách hiền lành. Cô ấy thật sự nghe lời tôi, đôi mắt sáng đã hiện ra ở trước mặt tôi.

Một chén nước vào bụng, tôi lại là Thần Hi mạnh mẽ.

“Thần Hi, phòng ở Nhã Viên, cậu đã chuẩn bị tới đâu rồi?”

“Bán thôi!” Không đề cập tới phòng ốc cũng được, nhắc tới thì trong lòng có hơi khó chịu. Mấy ngày nay mẹ tôi không biết tìm ai nên hàng ngày gọi điện thoại oanh tạc tôi, bảo tôi cuối năm học thì về nhà làm việc. Để tránh gặp ác mộng lúc còn bé, tôi quyết định nghe theo ý kiến của Tề Bằng đi Bắc Kinh tìm kiếm lấy cơ hội. Huống chi anh ấy lại còn giúp tôi tìm một chức vụ trong trường cao đẳng chuyên về du lịch. Chỉ có điều là người ta phải phỏng vấn, tôi quyết định ngày mai bay tới Bắc Kinh.

“Bán cho tớ được không?” Âm Nhu mặt mày chân thành, ánh mắt chờ mong.

Tôi nhìn cô ấy hai giây rồi lại chỉnh lý giáo trình phần mềm cùng sách bài tập của mình.

“Thật mà, Thần Hi, tớ quyết định kết hôn.” Ánh mắt Âm Nhu bắt đầu căng thẳng.

Kết hôn? Chưa từng thấy cô ấy đi đâu với ai? Tôi tỏ vẻ quái dị nhìn cô ấy ... từ trên xuống dưới

“Đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tớ, làm sao tớ không thể kết hôn vậy!” Âm Nhu tỏ vẻ đỏ mặt hiem thấy, có hơi ngượng ngùng mà oán trách.

Tôi đưa tay ôm cổ cô ấy “Như vậy, có thể vui lòng nói cho tớ biết đối phương là ai chẳng?”

Cô ấy rất tự nhiên trề môi chỉ sang học viện kỹ thuật đối diện “Là giáo viên thể dục ở đó!”

Quả nhiên! Không trách được một thời gian trước cô ấy rất hay chạy sang sân đối diện chơi bóng.

“Tại sao tớ không thấy anh ấy tới đây tìm cậu?”

“Yêu nhau thì nhất định phải công bố cho rầm rầm rộ rộ sao? Yêu nhau là chuyện của hai người chúng tớ, cần gì phải làm cứ như thông cáo cho cả thiên hạ.”

Tôi gật đầu, xác thật là như thế.

“Giáo sư Âm, cậu có thể không biết, căn phòng kia của tớ là khu nhà ở cho người độc thân.” Tôi dang tay tốt bụng nhắc nhở cô ấy.

“Tốt, cũng đủ cho chúng tớ ở. Bây giờ chúng tớ còn chưa có điều kiện ở rộng rãi hơn, sau này cần thì lại thay đổi. Nhưng mà đối với người yêu nhau, nhà càng nhỏ càng tốt — rất tiện thân mật.” Âm Nhu thần bí chớp mắt, mặt mày quynh rũ.

Tôi không khỏi choáng váng, đầu còn là bé con nữa, nhưng hiện tại lại hoàn toàn là thiếu nữ đang cất cao tiếng hát. Tình yêu là đại ma thuật, điều đó thật sự rất đúng. Tôi có hơi ganh tỵ với cô ấy.

Tôi mỉm cười móc chìa khóa ra rồi đưa hai tay, cô ấy kêu một tiếng kinh ngạc mà cường điệu hôn mặt tôi. Sau đó tươi cười chạy ra ngoài. Tôi đi tới trước cửa sổ, ở dưới nhà có một người đàn ông ôm cô ấy vào trong lòng.

Đây chính là “Một ly trà ” của cô ấy sao. Tôi cười thành tiếng, Âm Nhu hạnh phúc so với bình thường thì đáng yêu gấp chục lần, thật sự rất khiến tôi không quen.

Điện thoại di động “reng” một tiếng báo có tin nhắn, là Tề Bằng. Anh nói đã đặt một quán rượu ngon, mà cũng không phải thay đổi các kế hoạch khác trong ngày, ngày mai đúng giờ sẽ đến sân bay đón tôi. Cuối cùng vẫn còn PS: Rốt cục cũng có thể biết Thần Hi là cô gái như thế nào.

Tôi nhếch mép vui vẻ mà hồi âm: Xin mang theo thuốc trợ tim tốt. Biết Tề Bằng đã sắp hai năm, đã thấy anh ấy qua video nhưng anh lại chưa thấy tôi, internet là thú vị như vậy đó.

Tháng năm ở Bắc Kinh đã rất nóng , không khí rạng rỡ trong những tia nắng run rẩy, những chiếc lá cây ven đường phảng phất cũng không thở nổi. Một chuyến bay kéo dài nửa giờ làm tôi có cảm giác vừa vụn, không hề mệt mỏi. Vừa ra khỏi sân bay thì tôi liền nhận ra Tề Bằng đã đến. So với video thì anh có vẻ hơi gầy hơn một chút, vóc người vừa phải, ánh mắt lạnh lợi quét qua mỗi một người hành khách. Khi tôi đi tới trước mặt anh thì anh vẫn còn tìm kiếm. Hiển nhiên anh có điểm giật mình “Làm sao mà trông em như một nữ sinh đại học vậy?”

Thật sự là rất khích lệ, tôi lễ phép cảm ơn. Anh tiếp nhận hành lý của tôi rồi đi đến bãi đỗ xe, thảnh thơi vẫn còn lặng lẽ đánh giá tôi.

Xe của anh là một chiếc xe việt dã rất đặc biệt, rất thoải mái. Sau khi lên xe, anh vẫn còn nghi hoặc “Có đúng là Thần Hi chứ!”

Tôi gơ tay lên thề thốt “Trăm phần trăm.”

“Có phải người ta nói em hơi giống Lâm Huy Nhân?”

“Trên đời sẽ không còn có Từ Chí Ma.” Tôi lạnh nhạt cười một tiếng.

“Có ý gì vậy?”

“Không có Từ Chí Ma thì đương nhiên cũng không có “trời thánhtư của trần gian”, không có “trời thánhtư của trần gian” thì đào đâu ra Lâm Huy Nhân.”

“A, ” anh cười ngớ ngàng rồi khởi động mà lái xe đi. “Cách thức nói chuyện thế này thì đúng thật là Thần Hi. Hắc hắc, Thần Hi có bộ dạng này đó!”

“Ngần vụn lần không nên dùng bất cứ từ ngữ chửi chuốt nào nữa, tôi có thể tự mình hiểu lấy.”

Anh cười ha ha rồi phóng nhanh trên đường cao tốc ra sân bay. “Ngày mai phỏng vấn, anh có thể cam đoan nhất em định sẽ qua được.”

“Chắc chắn như vậy?”

“Từ lúc chúng ta hợp tác tới nay, em chưa bao giờ thất hẹn. Em có một loại năng lực tự nhiên làm cho lòng người ổn định. Đường như có rơi từ trên trời xuống thì em cũng sẽ có cách giải quyết?”

“Anh nhầm rồi, tôi giống như trốn ở dưới gầm bàn vậy.” Tôi mới không ngu như vậy.

Tề Bằng cười đến càng rạng rỡ “Đến Bắc Kinh rồi, Thần Hi, công việc sẽ nhanh chóng đản xen. Anh có rất nhiều nghiệp vụ chờ em. Em không biết so với trước kia thì mình có thể làm được nhiều điều thế nào đâu.”

“Tóc cũng bị trắng thêm rất nhiều.” Bánh ngọt sẽ không rơi từ trên trời xuống, đây là chân lý. Mỗi lần viết luận văn thì tôi đều phải dốc hết tâm sức ra tra tư liệu, đọc sách nghiệp vụ, bao nhiêu đêm không ngủ, tiền bạc làm sao bù đắp cho nổi.

“A, yên tâm yên tâm, lần này không thể so với luận văn, tất nhiên nhất định phải cần chất lượng, nhưng chủ yếu là nhanh và chuyên nghiệp.”

Anh càng nói có vẻ dễ dàng, trong lòng tôi càng không nắm chắc.

“Mấy ngày nữa, anh cho người giúp em tìm xung quanh trường cao đẳng chuyên về du lịch xem có phòng ốc cho thuê không. Như vậy, thứ nhất là em có thể sớm vào nhận công tác.”

Không dám lại nói tiếp, anh có điểm coi tôi như thần tiên làm sau lưng tôi lạnh toát.

Khước từ lời mời ăn tối của Tề Bằng, tôi ở lại khách sạn để chuẩn bị thật tốt cho buổi phỏng vấn ngày mai. Ngày mai, không phải chỉ đơn giản vài người đến phỏng vấn, mà là đây một phòng rộng, đây thật sự là phải có một ít thực lực.

Đọc sách, tập chữ, đến mười một giờ thì tôi nghỉ ngơi, cam đoan ngày mai sẽ có tâm tình sung mãn.

Tám giờ thì Tề Bằng tới đón tôi. Tôi đã trả lại phòng, ngồi chờ ở trong đại sảnh. Anh nhìn thấy tôi thì huyết sáo một tiếng. Tôi mặc bộ đồ trang nhã gồm chiếc áo sườn xám màu hồng cánh sen, đi một đôi giày xăng-đan cao gót màu trắng. Do giày còn mới nên đi không thoải mái lắm, nhưng kiên trì một buổi phỏng vấn thì không có vấn đề.

“Có sáng tạo gì đặc biệt chăng?” Dọc trên đường đi, anh luôn tò mò truy hỏi.

Tôi nhắm mắt lại, không để ý tới anh, trong lòng còn đang thử lại một lần nữa. Tôi học kinh tế nên đối với kinh tế du lịch không tính là trong nghề. Nhưng đó là danh từ tổ hợp cũng không có khái niệm xác thực nên vẫn có không gian đủ rộng cho tôi tự do phát huy.

Chín giờ, xe dừng lại trước trường cao đẳng chuyên về du lịch. Tất cả nhà cửa đều có phong cách đình đài Giang Nam. Vì nằm ở vùng ngoại ô nên không thấy thật sự khác lạ, dù chung quanh thì nhà cao tầng cũng rất nhiều.

Tề Bằng vừa mới đi vào theo tôi một lát thì điện thoại vang lên không ngừng. Tôi bảo anh ấy đi mau, anh nhún nhún vai bất đắc dĩ hẹn một lát nữa sẽ quay trở lại đón tôi.

Phỏng vấn tổng cộng có bốn người, hai nam hai nữ. Bởi vì là người cùng cạnh tranh nên ai nấy đều nghiêm mặt lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, mỗi người đều nghĩ tâm tư riêng.

Trình tự vào do rút thăm, tôi rút được số 4, không biết là xấu hay là tốt. May là tôi không duy tâm nên cứ thần nhiên chờ đợi.

Gần mười một giờ tôi mới được gọi vào, đôi chân đáng thương đã giống như mất hết cảm giác.

Đây là gian phòng học nhỏ có thể ngồi hơn hai mươi học sinh. Phía sau lại có thêm mấy người ngồi giống dáng vẻ của lãnh đạo. Liên tục dự ba tiết nên cảm giác mới mẻ đã trôi qua, hứng thú của mọi người có hơi giảm bớt.

Tôi mỉm cười để giáo án xuống, đứng trước bục giảng để bắt đầu bài giảng của mình. “Ngôi sao ca nhạc nổi tiếng Barbara Streisand trong ca khúc kinh điển của mình có đoạn lời ca như thế này: Anh yêu, hôm nay môi em có đẹp không? Anh yêu, váy của em có vừa khít hay không?”

Nói đến đây, tôi cố ý ngừng lại, sự chú ý của mọi người đã bị tôi thu hút nên cùng nhau cười vang: “Không lo, em yêu à.”

Tôi cười tiếp tục: “Tôi cũng không dám mặc váy bó quá sát, đối với tôi mà nói thì thoải mái chính là tốt nhất. Có một chiếc váy như vậy, tôi nghĩ nên cầm theo một chiếc ô. Không, không cần nói là mang theo tập thơ của Vũ Hạng, tôi đã sớm không phải là cô nương Đình Hương buồn rầu oán hận. Tôi muốn đi Tô Châu, Hàng Châu hay bất cứ một thị trấn nhỏ nào. Gạch xanh tường trắng, nước chảy dưới cầu uyển chuyển đứng men bờ sông cùng nhau tạo thành phong cảnh. Có lẽ tôi sẽ ngồi ở một bên thành cầu chôn thôn quê, ngây ngốc nhớ lại một vài chuyện cũ. Nếu không thì đến một quán trà ven sông, uống một ấm trà xanh Vũ Hựu, nghe một khúc kinh kịch địa phương. Tôi muốn đến ở một gia đình nhà nông, ăn những món đặc sản địa phương chính tông. Vâng, tất cả đều là bởi vì chiếc váy này, tôi có thể tự kiểm chế không sa đà vào những khung cảnh khác. Thật ra, âm nhạc cũng có thể, thơ ca cũng được. Trung Quốc có câu thành ngữ là: tức cảnh sinh tình. Những câu văn đẹp dễ cho chúng ta rất nhiều không gian để tưởng tượng. Từ quần áo, âm nhạc, thơ ca đều khiến ta nghĩ tới một nơi xinh đẹp. Đó không nhất thiết là danh thắng cổ, nhưng cũng sẽ đủ làm người ta lặng yên lên đường. Không nên bỏ qua bất cứ một chi tiết nào. Đằng sau chi tiết đang ẩn náu cơ hội làm ăn, mà ở sâu trong đó chính là kinh tế du lịch. Đến những thắng cảnh nổi tiếng chật kín người xem, tới một con đường hoàn toàn mới nhất định cũng đem lại cho người ta thu hoạch không cạn. Những thứ đẹp dễ quý giá làm cho lòng người rung động, chỉ có ôn lại chuyện xưa cùng thiên nhiên là vĩnh hằng.”

Không biết là ai vỗ tay trước, sau đó tiếng vỗ tay vang lên rào rào hồi lâu không thôi. Tôi chỉ dừng lại nói cảm ơn.

Buổi lên lớp vô cùng thuận lợi, học sinh hai mắt sáng ngồi tranh nhau lên tiếng. Tôi không thể không kéo dài thời gian hơn mười phút đồng hồ.

“Làm cho người ta động tâm lên đường đi du lịch không nhất định là tuyên truyền ba hoa chích choè. Thật ra đơn giản nói trắng ra là có thể làm cho cảm xúc của người ta bị xúc động mãnh liệt. Ta sẽ đi khắp mỗi một góc nhỏ Paris. Tôi sẽ thẳng đường đi tới khu phố trung tâm, nơi đó mỗi một con đường đều đặc kín người đi bộ. Có thể làm cho người ta đi qua 23 cây cầu của Ba Lê, mọi người có thể mỗi ngày ở trên cây cầu mình thích nhất mà uống cà phê viết nhật ký, nghe những âm thanh của dòng sông đang nhẹ nhàng ngâm nga. Đây là vài câu trong vở kịch “tình về Paris”. Mỗi một lần nghe thì trong chúng ta đều sẽ trào dâng lên mong muốn vô hạn hưởng tới đó, chứ không phải chúng ta chỉ nghĩ tới một trang phục, nước hoa, tháp Ep phen, mà là. . .”

“Cắt!” Phía dưới trăm miệng một lời trả lời, giờ phỏng vấn tôi đã kết thúc. Đôi chân đáng thương của tôi đã sớm đau đến mất đi tri giác.

Học sinh không chịu tản đi, những vị lãnh đạo cũng tụ ở phía sau thảo luận gì đó. Còn tôi thu thập giáo án xong thì đi xuống bục giảng.

“Thưa cô, học kỳ sau cô đến lên lớp chứ?” Học sinh vây quanh lại đây.

A, quyền quyết định này đâu có thuộc về tôi, tôi tiếp tục mỉm cười mà không nói.

“Nếu như cô tới, em nhất định phải đăng ký chứng chỉ của cô.” Một nữ sinh ngọt ngào nhìn tôi.

“Đương nhiên, ai mà không chọn. Lúc mới bắt đầu tớ còn tưởng rằng cô là giáo viên văn học. Không nghĩ tới tiết kinh tế cũng có thể nói được tuyệt vời như vậy.”

Tôi thật sự cảm động, có loại người là tấm gương vĩ đại. Một lúc nào đó với tôi, dường như tôi có thể được chọn rồi.

“Cô Thân, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi!” Một vị lãnh đạo nữ đi tới rồi nói đầy thành ý.

Tề Bằng còn chưa đến nên tôi cũng không tìm được lý do cự tuyệt, liền vui vẻ đồng ý.

Bữa ăn này kéo đến xế chiều. Vi hiệu trưởng, cũng là vị nữ lãnh đạo mời tôi ăn cơm đã dẫn tôi ta đi thăm sân trường, giới thiệu tình hình của trường học, lại còn nhân cơ hội bảo tôi ký tên vào hợp đồng nhậm chức lên lớp. Như vậy kết quả phỏng vấn đã xác nhận tốt nhất cho nên dù chân tôi rất đau, nhưng tâm tình tôi cũng không bị tồi tệ.

Đến lúc tạm biệt hiệu trưởng thì thời gian đã gần buổi tối. Bất kể xe lửa hay máy bay đều đã không còn chuyến nào nữa. Hành lý vẫn còn ở trên xe của Tề Bằng, điện thoại di động của anh vẫn luôn trong trạng

thái bận. Đột nhiên tôi có hơi giống như đứa trẻ bị lạc, tình cảnh này liệu có giống như vui quá hóa buồn không?

Vào lúc hết giờ làm, xe taxi vội vã chợt phóng qua mà không có xe trống. Giao thông công cộng và tàu điện ngầm lại không quen, mà tôi cũng không biết đi hướng nào? Tôi đi một đoạn lại ngừng để nhìn quanh. Xem có thể thấy chiếc xe đặc biệt kia của Tề Bằng hay không. Đèn đường đã sáng lên, tôi cũng không đi nữa mà tìm cái lan can giao thông rồi ngồi xuống hàng rào. Tôi quyết định đi tới chỗ trọ ban đầu.

Không biết do bóng dáng của tôi rất nhỏ bé hay là bóng đêm quá dày đặc, tôi giơ thẳng cánh tay thật lâu mà vẫn không có một chiếc xe dừng lại. Tôi bắt đầu hơi suy nghĩ miên man, trong lòng bắt đầu sinh ra sự lộn xộn.

Rốt cục Tề Bằng gọi điện thoại đến.”Thần Hi, công ty xuất hiện sự cố nên anh không đi nổi. Như thế này, anh cho người đến đón em.” Tôi thấy có chiếc xe từ từ dừng lại ở trước mặt mình thì trong lòng vui vẻ “Không cần, tôi ngồi xe quay về chỗ ở ban đầu, anh đưa hành lý đến đó là được.” Anh ta cũng không hỏi lại liền đóng điện thoại. Xem ra thật sự là anh ta bận rộn nhiều việc, lại quên cả hỏi tôi kết quả phỏng vấn.

Cất điện thoại di động đi, tôi phát hiện chiếc xe dừng lại cũng không phải xe taxi. Một người đàn ông nho nhã ôn hòa giống như đã từng quen biết thò đầu ra cửa sổ đang kinh ngạc nhìn tôi.

7. Chương 7: Lòng Nghĩ Về Phương Bắc (hạ)

Ngắn người một chút, tôi bối rối đứng lên, không để ý tẹo chân một cái, té mạnh xuống đất, rất chật vật.

Anh xuống xe, tiến lại nâng tôi dậy. Mặt tôi nóng bừng, “ Thế giới này thật sự rất nhỏ, Thảm giáo sư.” Tôi tự giấu mỉm cười với anh.

Thảm Ngưỡng Nam phỉ phỉ bụi đất trên người tôi, “À! Không trách được! Khó có thể ngờ em còn nhớ rõ tôi. ” Ánh mắt sâu thẳm của anh làm cho tôi hơi ngượng ngùng.

“Đương nhiên, anh là danh nhân mà.” Tôi khiêm kính nói.

“Vậy vì sao chưa gọi điện thoại cho danh nhân? Dựa vào chút hào quang cũng tốt mà.” Anh nhìn tôi ước chừng đến năm phút, nửa đùa nửa thật nói. Tôi không dám tự thú đã ném đi địa chỉ và số điện thoại của anh, chợt dạ dời tầm mắt: “Công việc của anh bận rộn như vậy, tôi sao dám quấy rầy?”

“Ồ! Có thật là em nghĩ cho tôi không vậy.” Anh giả bộ trừng tôi liếc một cái, nhanh chóng nhét tôi vào trong xe. Tôi không dám phản kháng, ngoan ngoãn ngồi, tôi phát hiện mình có chút sợ anh.

Lắm bầm rủa thảm anh một chút, không biết anh có nghe được hay không. Đã không còn tăng mặt nạ xa cách kia, trước mặt anh, tôi như phạm vào những sai lầm chí mạng.

Chiếc xe lao vào dòng phương tiện đang hối hả qua lại, đi với một tốc độ bình thường. Đêm Bắc Kinh thật đẹp, đèn chiếu sáng rực rỡ, tôi chăm chú ngắm nhìn, ánh mắt không dám liếc ngó lung tung.

“Lấy di động lại đây”. Lúc dừng đèn đỏ, anh đánh vỡ sự trầm mặc, đưa tay đến trước mặt tôi. Tôi đành đưa cho anh.

Anh nhấn một dãy số, tiếng nhạc êm dịu nho nhỏ vang lên. “Đó là điện thoại của anh.” Anh đột nhiên xoay người lại hỏi: “Tiểu thư xa lạ, xin hỏi quý danh?”

“Thần Hi, ánh sáng mờ nhạt đầu ngày.” Ánh mắt của anh mang theo rất nhiều chỉ trích, tôi chẳng dám đáp lại lời nào.

Khi cầm lại di động trên tay, dòng chữ trên điện thoại: Thảm Ngưỡng Nam. Với cách làm cứng rắn, mạnh mẽ của anh, tôi bất lực không thể phản kháng, chỉ còn cách tuân theo.

Xe dừng lại ở trước khách sạn tôi ở. Về phòng tắm giặt sạch sẽ, thay một bộ trang phục mới – một chiếc váy trắng không tay, nhìn vào gương chỉnh sửa cẩn thận rồi mới yên tâm xuống lầu.

Xe anh đã đợi sẵn ở bên ngoài.

Dọc đường đi, anh chuyên tâm lái xe, tôi chuyên chú ngắm cảnh đêm, tựa như nếu anh mang tôi đi đến chân trời góc bể nào cũng đều được.

Xe dừng lại phía trước một trà lâu sang trọng, hiển nhiên anh là khách quen, sớm có nhân viên tới đón xe, lúc mở cửa xe còn hạ thấp người chào hỏi: “Chào ngài, Thắm giáo sư!”

Nhà hàng có hai tầng, vị tiểu thư dẫn đường đưa chúng tôi lên lầu, tại đây nhìn thấy mấy khuôn mặt mà chỉ có trên tạp chí hay tivi mới thấy. Chẳng phải fan của họ, tôi lặng lẽ như người xa lạ thẳng bước đi qua. Nhưng người ta lại quen biết anh, cung kính đứng dậy tiếp đón, anh chào hỏi lại vài câu, cáo lỗi hôm nay có khách rồi đi qua.

Bàn ăn của chúng tôi tại một căn phòng nhã nhặn, thanh tĩnh. Nói thanh tĩnh nhưng cũng không tách biệt với bên ngoài, nhưng là một không gian không bị quấy rầy. “Vốn định đi ăn cơm Tây, nhưng nhìn em hơi mệt, cơm Tây nhiều quy cũ, thời gian đi lại khá lâu, để lần sau vậy. Hôm nay chúng ta ăn chút trà bánh phương Nam, nhẹ nhàng, thoải mái, được không?” Anh vừa xem thực đơn vừa giải thích với tôi.

Tôi gật đầu, chọn bánh bao củ cải và chút rau xanh, còn có tôm nõn, một bình trà lớn ướp hoa. Anh cũng chọn tương tự.

Tiểu thư ghi món đi rồi, ánh đèn dịu dịu, chỉ có tôi cùng anh.

Không biết nói gì cho phải, tôi cười gượng với anh: “Thật sự cảm ơn anh, nếu không gặp được anh, có lẽ tôi còn ngồi đất thật lâu.”

Anh dùng ánh mắt thú vị đánh giá tôi một lúc lâu: “Em không giống như buổi tối hôm đó.”

Anh cũng không bắt đồng sao? Đêm đó tôi với anh có điểm hơi trẻ con, tùy hứng hờn dỗi, người lớn sẽ không làm như vậy. Ở cảnh trong mơ đó, con người tôi có thể muốn làm gì thì làm, đây là sự thật.

“Có lẽ vậy.” Tôi quay đầu về phía khác, khách đi ăn cơm nhẹ giọng đàm tiếu, hưởng thụ thời gian tốt đẹp buổi đêm.

“Tôi nghĩ rằng nhìn lầm rồi, bởi vì không thể ngờ tới, ở đường phố Bắc Kinh lại bỗng nhiên gặp được em.”

Anh còn đang nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, thành thật mà nói, tôi cũng rung động trong lòng. Không khéo bắt thành văn, chuyện xưa cứ như thế này tiếp tục.

“Mời”, thức uống nhẹ được mang đến, thật chuẩn xác.

“Thần Hi, mở màn đã thất bại, có phải hay không em với tôi nên giới thiệu lại lẫn nhau một chút?” Anh nhú mày, ánh mắt chú tâm nhìn theo, ý vị sâu xa.

Tôi có hơi mất tự nhiên, anh là giáo sư tiến sĩ, nhà bình luận âm nhạc nổi tiếng, có rất nhiều tài năng âm nhạc đều do một tay anh đào tạo. Tôi so với học sinh của anh còn kém rất nhiều, có cái gì có thể giới thiệu đâu? Uống ngụm trà, điều chỉnh một chút tâm tư, kiên trì đối mặt với ánh mắt của anh.

“Thần Hi, người Dương Châu, Giang Tô, con một. Hiện dạy kinh tế học tại một trường đại học ở Giang Tô. Nếu không có gì xảy ra, học kỳ sau sẽ tới Bắc Kinh dạy một khóa chuyên sâu về du lịch.”

“Không thể tưởng tượng được chúng ta lại giống nhau.” Hiển nhiên anh rất vừa lòng với lời giới thiệu như vậy, cười như gió xuân phơi phới. “Trách không được vừa rồi ngồi ở phụ cận cao nguyên là tôi làm thủ tục sao?”

Tôi vừa định trả lời, tiểu thư phục vụ bàn ăn lại đến, đặt lên bàn một mâm điểm tâm đẹp mắt, mùi vị mê hoặc lòng người.

Anh rót trà đưa cho tôi. Một ngụm hương thơm trà xanh ấm bụng, tôi mới phát hiện ra mình thật sự rất đói. Nguyên cả một ngày, bữa sáng chỉ uống một ly sữa, buổi trưa khi vừa dạy xong, cảm xúc dao động không thể ăn gì, từ trưa nhìn đến giờ, vị giác của tôi rất cực cũng thức tỉnh.

Anh tựa như không muốn ăn cái gì, chỉ uống thêm từng ly trà một. Ăn một mâm điểm tâm, tôi thoáng mới hoàn hồn lại. “Hôm nay thật sự là một ngày mệt chết đi được, chỉ một mạch giảng bài, đi rất nhiều đường, làm rất nhiều việc, hiện tại mới nhớ tôi quên mất không ăn cơm.”

“Gì chứ, sao lại bố trí công việc nhanh như vậy?” anh đưa điểm tâm của mình cho tôi, khó hiểu hỏi.

Tôi nâng mi mắt nhìn anh, di động chợt vang lên.

“Thần Hi, tôi đang ở trước cửa khách sạn, em xuống dưới đi!” Là Tề Bằng

Tôi gật gật đầu nhìn Thẩm Ngưỡng Nam xin lỗi, quay người lại: “Em hiện đang ở bên ngoài, tạm thời chưa về được.”

“Ồ.” Tề Bằng có chút thất vọng: “Phòng vẫn như thế nào?”

“Trước kí hợp đồng ba năm.”

Điện thoại bên kia hơi rung, anh vui vẻ cười to: “Tôi có thể nào nhìn em bằng ánh mắt như xưa chứ? Chúc mừng em, hiện tại tôi muốn vì nghênh đón em tới Bắc Kinh mà chuẩn bị tốt.”

“Còn sớm mà.”

“Tháng bảy, nhất định phải tới đây.”

“Không cần, tháng chín.”

“Tôi định đoạt.” Không đợi tôi phản đối, anh ngắt điện thoại, tôi tức giận đến mức trên mặt có chút gân xanh nổi lên.

“Bạn tốt sao?” Thẩm Ngưỡng Nam tùy ý hỏi.

Bạn bè? Chưa tới mức đó, sếp, lại càng không phải? Người hợp tác chẳng, như vậy lại không rõ ràng, tôi nghĩ một hồi rồi đáp: “ Một người quen biết thôi.”

“Một người quen biết, lại có thể tức giận đến vậy sao?” Lời nói tuy trấn an nhưng tựa như bên trong bao hàm nghi vấn, tôi vô tình nghĩ nhiều, tâm tình đều bị cái vụ “bảy tháng” gây khó khăn.

Tôi không thêm để ý quyết định của Tề Bằng, nhưng dường như lại không thể không để ý, xem lại sự việc, tôi dường như thiếu anh cái gì đó. Mùa hè nóng nực, một mình đứng ở Bắc Kinh, tình cảnh đấy có chút thịnh thích.

“Nghĩ gì mà lâu như vậy không trả lời?” Anh gõ mặt bàn bên tôi một chút, tôi phục hồi lại tinh thần, ngưỡng ngừng cười với anh.

“Thật xin lỗi, một việc có chút phiền muộn.”

“Ăn no chưa?”

“Sớm đã no rồi!” Một bàn lớn điểm tâm, hơn phân nửa vào trong bụng tôi, nào dám nói không no. Anh gọi thanh toán, lịch sự đưa thêm tiền bo, tiểu thư phục vụ mặt đỏ hồng nói cảm ơn.

Đêm tháng năm, gió vẫn mát theo hơi chút lành lạnh, dù sao vẫn chưa phải thật sự đã vào hạ. Tôi rùng mình một cái, hai tay ôm chặt vào người. Anh đột nhiên gần sát vào người tôi, dường như dùng khuỷu tay canh gió cho tôi. Hai tay chạm nhau, có thể chỉ là ngoài ý muốn, hay cũng có thể là vì điều khác, tôi sẽ không đa tâm. Anh đối đãi vậy cũng chỉ giống như thầy giáo với học sinh, chủ yếu là sự quan tâm bao dung.

“Ngày mai xe lửa đi lúc mấy giờ?” Anh cúi đầu nhẹ giọng hỏi tôi.

“Phiên buổi tối, máy bay thứ bảy mới có chuyến.” Tôi buồn bực nói. Sáng mai vừa muốn nhờ người dạy thay, cũng không biết nhóm nam sinh viên kia có gặp rắc rối gì không.

Nhân viên phục vụ đưa xe đến, anh nhận lại chìa khóa, mở cửa mời tôi vào trước.

“Chúng ta đến bờ sông hóng gió đi, cả ngày em đã mệt mỏi, không nên đi club. Khi nào có dịp, chúng ta lại có cơ hội đi.” Rõ ràng tự mình quyết định lại còn ra vẻ muốn hỏi .

Sau này đưa tôi đi ăn cơm Tây, sau này đưa tôi đi club, làm giáo sư nhàn vậy sao? Đối với người sau này còn có khóa dạy, còn phải vì Tề Bằng bán mạng, tôi lại cực kì bận. Có lẽ anh chỉ tùy ý nói, tôi đâu nhất thiết phải làm theo.

“Thích Bắc Kinh sao?”

“Đối với một công dân, Bắc Kinh là thủ đô, là vị trí thần thánh ở trong lòng; đối với người du khách, Bắc Kinh vừa thần bí vừa hấp dẫn; định cư ở Bắc Kinh, chưa chắc đã là điều kiện tốt nhất, hơn nữa lại vô cùng chật chội, không tính là thật sự thích.”

Anh nở nụ cười: “Nhưng mặt khác ở đây cơ hội rất nhiều.”

“Thần Hi, biết không? Em có khi thật lý trí, cũng có khi rất cảm tính. Lý trí khi em thông minh mà bình tĩnh, cảm tính khi em u buồn mà mờ mịt.”

Giọng nói của anh trầm thấp mà nhẹ nhàng, dịu dàng làm khuấy động tâm tư của tôi. “Thấm giáo sư, không cần đem giáo dục tâm lý học áp dụng lên người tôi, đối với tôi nên hồ đồ một chút! Như vậy tôi có cảm giác an toàn.”

“Em nha!” Anh kéo dài ngữ điệu, “Vẫn mãi cảm như cũ làm cho người ta ngượng ngùng.”

Những lời này, khi tôi từ Bắc Kinh trở về chỗ cũ đến trường học, vẫn nghĩ không ra. Tôi quả thật mãi cảm, nhưng che giấu cảm xúc rất tốt, sẽ không để người ta thấy rõ cảm xúc thật, sao lại làm người khác ngượng ngùng được?

Đơn xin từ chức mới giao cho hiệu trưởng được hai ngày, trường học liền bàn tán. Ở trường chỗ nào cũng gặp được những câu thăm hỏi ân cần.

“Thần giáo sư, cô sắp đi Bắc Kinh nha, thực làm cho người ta hâm mộ!”

“Chúng tôi biết Thần lão sư sẽ không ở lại chỗ địa phương nhỏ bé này lâu dài mà!”

“Thần Hi, cậu là đồ quái thai, cả gan dám giấu mình.” Âm Nhu khi nghe được cái tin này, như một oán phụ vọt vào văn phòng.

“Rõ ràng cậu giấu mình trước.” Cô ấy chẳng phải sắp lập gia đình, không phải sao?

Tôi oán trách nói.

“Hai cái đó không giống, đó là tình yêu, chúng ta là bạn tri âm, tri kỷ.” Cô hùng biện như điều hiển nhiên vậy.

“Khoảng cách sẽ làm tri âm tri kỷ phai nhạt.”

Cô lại nhào người ôm chặt cánh tay tôi, cười xấu xa: “Bắc Kinh tình anh rất nhiều nha, có phải cậu muốn kiếm một người?”

Tôi cười khổ, tình anh thì cũng là người, những người không tốt cũng khác người, đây là kinh nghiệm tôi nghiệm được ra.

“Đúng, Thấm Ngưỡng Nam đã đến Bắc Kinh dạy học, cậu có thể gặp được anh ta, nếu gặp được, giúp mình xin chữ kí nha.”

“Mình...” Tôi trốn tránh ánh mắt của Âm Nhu, nói nhỏ: “Cái loại danh nhân này, mình làm sao gặp được.” Lời còn chưa dứt, điện thoại vang, là cái vị danh nhân kia. Mặt của tôi vì nói dối mà đỏ bừng. Hoang mang rối loạn cầm điện thoại, chạy đến phòng tư liệu cách xa hai mươi thước.

“Cái gì thần bí trong điện thoại, còn trốn đi tiếp.” Âm Nhu bắt mãi kháng nghị. Trong lòng chột dạ, tôi cũng không dám quay đầu lại.

“Đang trong giờ dạy sao?” Thấm Ngưỡng Nam thật kiên nhẫn, đợi đến khi tôi chạy đến phòng tư liệu.

“Không, không phải.” Chạy quá nhanh, tôi có chút thở dốc.

“Lần sau không cần vội vàng như vậy, em không tiếp, tôi chờ một lúc lại gọi lại cũng được.” Từ sau khi ở Bắc Kinh trở về, mỗi ngày anh đều gọi điện thoại, tâm sự về thời tiết hai nơi, nói chút chuyện công tác, tựa như chỉ là để hỏi thăm mà thôi.

Dù cố ý hay vô tình, tâm tư của tôi luôn bị anh làm xao động. Tôi vẫn không dám ảo tưởng gì nhiều lắm, cũng không có lý do gì để mà ảo tưởng. Học sinh của anh đẹp như tiên như mây, đem tôi đặt vào đám người đó chỉ có thể làm ngọn cỏ mà thôi. Nhưng tôi cũng là ngọn cỏ nhỏ thanh cao, thà rằng ở nơi hoang vắng gió thổi, ngày phơi nắng, cũng không nguyện vì phụ giúp hoa hồng mà đánh mất đi cá tính của mình. Cổ tích chỉ có ở trong sách mà không tồn tại trong thực tế.

Tôi thừa nhận anh ôn hòa, tuần nhã, mê người, có mị lực, nhưng tôi sẽ không ngây ngốc say đắm. Đối với anh, tôi ý không loạn, tình không mê, lý trí lớn hơn cảm tính.

“Thủ tục giải quyết tốt chưa?” Anh quan tâm nhắc nhở giúp tôi định thần trở lại.

Tôi cong nhẹ khóe môi: “Ừ, còn một số đồ vật cần vài ngày thu thập, còn muốn về nhà một chuyến. Sau đó mới đi Bắc Kinh.”

“Được, chờ em!”

Điện thoại ngắt rồi, tôi vẫn ngây ngốc đứng đó, thật lâu vẫn chưa bình tĩnh lại. Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, một cái đầu tóc dài bay đến, lạnh lùng đứng ở trước cửa.

Tôi vỗ vỗ trán định trái tim, trách nói: “Vì sao em không gõ cửa, muốn dọa chết cô hả?”

“Bọn họ đều nói cô muốn đi Bắc Kinh đúng không?” Cậu ta không đếm xỉa gì đến uy nghiêm của tôi, lạnh lùng hỏi.

Tôi đẩy kẻ cao hơn mình một cái đầu ra, cười nói: “Cô không làm giáo viên phụ đạo nữa còn có người khác thay thế.”

“Ồ, xem ra là thật. Thần Hi, thế giới này thật nhỏ, có lẽ ở Bắc Kinh chúng ta lại gặp nhau lâu dài.” Trên khuôn mặt anh tuần của anh ánh lên tia sáng chói lọi.

“Không thể nào?” Cậu ta còn một năm nữa mới tốt nghiệp, làm sao có thể bỏ dở việc học hiện tại, mà kệ đi, cậu ta đâu có phải sinh viên của tôi. Không phải làm giáo viên phụ đạo, làm cho tâm tình của tôi trở lên tốt đẹp hơn. “Được, cô ở Bắc Kinh mời em ăn vặt.”

“Nói định rồi.” Cậu ta vươn tay, tôi nhấc tay đập lại, một lời đã định.

Sau khi thỏa đáng hết thảy, tôi mới gọi điện báo ẹ biết. Không giống mọi người đều biểu lộ ý muốn ra ngoài, mẹ trầm mặc một hồi, mới cẩn thận nói: “Tử Trung đã đến Bắc Kinh công tác.”

“Vâng!” Chuyện này có liên quan đến tôi sao?

“Mẹ bảo cậu ấy để ý con một chút được không?” Trải qua rất nhiều việc, mẹ tôi trở nên đặc biệt cẩn thận.

Người để ý tôi đã không ít, huống chi tôi cũng không phải không có năng lực, như vậy có phải hay không thoái hóa nhiều lắm: “Mẹ cứ yên tâm! Ở đó bạn học nhiều, hiệu trưởng cao học cũng tốt lắm, có thể xảy ra chuyện gì? Không cần làm phiền người khác, được không mẹ?”

Tôi nhẹ nhàng nhắc nhở mẹ, không cần lại loạn kén rể.

“Ừ!” Mẹ có chút thất vọng, bắt đầu dĩ bụng điện thoại.

Lôi kéo Âm Nhu, lái xe vòng vèo quanh thành phố nhỏ, tâm tình có chút lưu luyến. Tôi từng coi cái thành phố nhỏ này là cái cảng tránh gió, thành tâm làm ẩn sĩ. Hiện tại, tôi lại tự mình bước ra ngoài, có hối hận hay không, tôi không biết. Tuy nhiên có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Đi rồi, cứ như vậy mà đi, hốc mắt tôi đỏ lên, một giọt lệ nhẹ rơi trong gió.

8. Chương 8: Động Tình Như Nước (thượng)

Tháng bảy, Tề Bằng tìm nửa ngày, mang tôi đi xem chỗ ở. Một nhà trọ lầu 3 hơi cũ ngay mặt đường, có phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp, buồng vệ sinh, mọi thứ đều đủ cả, đồ gia dụng rất ít. Tôi trái xem phải ngó, cực kỳ hợp ý. Nơi này cách trung tâm không xa, xung quanh có công viên, còn có một cái siêu

thị, đường đi lại không quá phức tạp, tôi chỉ đi lại hai lần là nhớ. Tề Bằng cho tôi một cái notebook, lại cẩn thận cho tôi sổ di động Bắc Kinh. Nhìn về mặt cảm động của tôi, anh ta vẫy vẫy tay: “Không cần vội vàng cảm ơn. Tiền này sẽ khấu trừ vào thù lao của em.”

“Như vậy cũng muốn cảm ơn, nếu không một người mới đến như em, khi nào mới ổn định xong xuôi tất cả như thế này.” Tôi là người yêu ghét rõ ràng, người khác đối tốt với mình thì ghi nhớ sâu tận trong tâm can.

“Như vậy thì sớm ngày tiếp nhận công việc đi! Chỉ cần chút thời gian thu thập và sửa sang lại là đủ!”. Anh ta thật là được voi đòi tiên.

Tôi tiếp nhận địa điểm đầu, đến đây sẽ không lần nữa kháng cự.

“Có việc thì gọi điện thoại cho anh, bên này an ninh khá tốt, ngẫu nhiên buổi tối đi dạo vài bước cũng được.” Tôi đưa anh xuống lầu, anh lại quay người dặn dò vài câu.

Trước cầu thang, một cô gái đang đi lên cau mày nhìn chúng tôi.

Tôi mỉm cười gật đầu, cô “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ lạnh lùng, thật có vài phần cao ngạo.

Tôi cũng không để ý đến, tiễn Tề Bằng xuống dưới lầu. Đến lúc đi lên, phát hiện cô đang đứng ở trước cửa phòng tôi.

“Cô là người vừa mới đến?” Khi cô ta nói chuyện, mặt không có chút tình người. Không có ai quy định người cùng người nói chuyện nhất định phải cười, tôi cũng thản nhiên trả lời: “Đúng, vừa mới đến.”

“Vừa nãy là bạn trai của cô sao?”

Tôi tức giận nhìn cô ta, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Không phải!”

Cô ta vẫn không có ý rời đi, tôi cũng chẳng khách khí mở cửa, không thêm để ý đến cô ta.

“Tôi tên là Hứa Lệ, ở ngay cạnh nhà cô.” Cô chỉ chỉ vào nơi đối diện. Động tác đóng cửa của tôi chậm lại, cứng nhắc nói: “Xin chào, tôi là Thần Hi!”

Cô ta gật gù đầu, đi đến cửa đối diện, nhấn chuông cửa, một người đàn ông tóc vàng chỉ quẩn một cái khăn tắm trên người ra mở cửa, tôi cúi đầu, nhanh chóng đóng cửa lại.

Cửa không cách âm, một tiếng “Ừ” rên rỉ từ cửa ngoài bay đến, ngay sau đó là tiếng thở dốc mạnh. Tôi sợ tới mức chạy nhanh trốn vào phòng ngủ.

Tôi nghĩ ngợi một chút, nhớ đến cái kí túc xá trong trường học, nhớ Âm Nhu. Chỗ này dường như không được hợp ý lắm.

Nhưng tôi cũng đành bất lực.

Toàn bộ xứ sở của mình – tôi dùng ba ngày để đem mỗi góc ngách lau chùi sạch sẽ một lần, còn bố trí lại đồ vật, phòng ốc. Phòng khách thành thư phòng, dù sao cũng không có khách đến, phòng ngủ và đồ dùng phòng bếp cũng được bố trí sau một chuyến ghé tới siêu thị. Hành lý mang đến, từng túi được dọn ra, hiện tại ngôi nhà này đủ hình đủ dạng. Chỉ đáng thương cái thân tôi, mỗi ngày nằm xuống đều ngủ như chết.

Ngày thứ tư vẫn chưa dọn dẹp xong, đơn giản lại ngủ suốt một ngày.

Ngày thứ năm trời mưa, bắt đầu từ buổi đêm mưa lất phất, vô thanh vô tức. Tôi quyết định đến hàng sách, vì đường xa, có rất nhiều sách chuyên môn tôi không mang đến, có khi tìm tư liệu lại cần dùng đến. Lúc lấy ví tiền, tôi lại nhìn thấy sổ di động Tề Bằng cho, đến lúc này mới nhớ đến đã vài ngày không mở di động.

Thay đổi số, trước tiên gọi ẹ báo bình an; sau nhắn tin cho Âm Nhu; nhìn đến tên của Thẩm Ngưỡng Nam, tôi chần chờ một lúc mới nhẹ nhàng ấn số gọi.

“Xin chào!” Thanh âm lễ phép, xa cách vang lên. Tuy rằng quen biết anh chưa lâu, tôi cảm nhận được rõ: bề ngoài anh rất ôn hòa nhưng thực tế ở chung lại không tốt.

Ta liền bật tiếng cười: “Thẩm giáo sư, tôi là Thần Hi, đây là số mới của tôi.”

Giọng nói của anh lập tức xuất hiện tia ấm áp: “Em ở chỗ nào?”

“Bắc Kinh.”

“Em cho anh địa chỉ, anh liền lập tức đến ngay!”

Tôi nhìn thoáng qua cửa sổ, ngoài trời đầy mưa bụi lất phất: “Không cần đâu, trời mưa mà, hiện tại tôi muốn đi nhà sách, khi khác sẽ gặp anh.”

Anh chưa để cho tôi có cơ hội nói câu “Hẹn gặp lại”, liền nói luôn: “Rất cuộc ở chỗ nào?”

Tôi chần chờ một lúc, nói ở trước cửa siêu thị Nhạc Phúc chờ anh. Anh là đại ân nhân, tôi – một người qua đường gặp anh hai lần, lại lãng phí thời gian quý giá của anh, liệu có thích hợp hay không?

Tôi hoang mang nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt.

Miễn cưỡng bước đi, một mình đứng ở trước cửa siêu thị. Người đi siêu thị rất nhiều, đẩy xe lớn, xe nhỏ, không biết hôm nay có phải chủ nhật hay không. Nếu không có giờ dạy học, tôi sẽ không nhớ hôm nay là thứ mấy. Thời gian chờ đợi cảm thấy thật là lâu, tôi nhàm chán đếm số, đếm tới sáu mươi, một người cầm ô xuất hiện trước mặt.

Áo phong màu xám, quần dài vàng nhạt, ánh mắt tôi bỗng nhiên như không còn cự ly

“Đến Bắc Kinh lúc nào vậy ?” Anh nắm tay ta đi đến chỗ xe đỗ bên đường.

“Tính đến hôm qua là ngày thứ năm.” Không hiểu sao giọng nói của mình có chút hơi run.

“Không trách gọi điện thoại không được.” Anh cười, chạy hướng bên kia mở cửa xe, dính chút mưa làm tóc anh hơi ẩm ướt.

Tôi lấy khăn tay đưa anh. Anh nắm chặt tay tôi: “Thần Hi ,hôm nay rốt cục cũng cảm thấy em là con người chân thật.”

“Trước kia chẳng lẽ là giả?”

“Không giả, nhưng thật mơ hồ, tựa như vừa đến gần liền biến mất.”

“Tôi mờ mịt như thế sao?” Tôi ngây ngốc hỏi.

“A, để về sau bàn lại đi, hiện tại em thật sự đã đến nơi. A, thật là một ngày đẹp trời, chúng ta phải ăn mừng thật lớn, chúc mừng Thần Hi của chúng ta cuối cùng đã đến Bắc Kinh. Ăn đồ Nhật hay Pháp đây?” Dáng vẻ sung sướng của anh thật sự làm cho người ta thấy thân thiết. Giáo sư như vậy, tôi sẽ không trốn học.

“Có lựa chọn thứ ba không?” Nơi anh đến nhất định vô cùng đắt tiền, sang trọng, tôi thấy ngưỡng khi để cho anh phung phí.

“Đương nhiên, em nói đi!”

“Ăn đồ Hàn Quốc đi!” Cơm trộn Hàn Quốc giá kinh tế, ăn vừa đủ no, tôi với Âm Nhu trước đây hay ăn.

Anh gật đầu đồng ý. Kết quả chúng tôi đến nhà hàng Đông Phương Tát Lạp, chuyên về đồ nướng Hàn, giá xa xỉ vô cùng. Phòng ốc tinh xảo, bàn ăn cổ kính, ánh đèn dịu dịu, tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm ái. Nhìn tất cả những thứ ấy, ngay lập tức tôi thở dài.

“Giữ chứ, sao lại nhăn nhó mặt mày thế kia? Không vui sao? Nếu không chúng ta lại đổi?” Trong không gian chỉ có hai người, tôi cảm nhận rõ được sự thân thiết của anh.

Làm sao còn dám đổi lại. Tôi nhìn quanh bốn phía, tận lực cười thật tự nhiên: “Nơi này tốt lắm, tôi cảm thấy cũng được.” Nhà của tôi cũng khá giả, những dịp đi ăn cơm nhà hàng cũng không ít, nhưng kiểu nhà hàng xa hoa thế này, chúng tôi cũng rất hiếm khi bước vào. Không phải nói chuyện không thể vào, mà là giao tình giữa hai chúng tôi không đến mức quan trọng như vậy.

Anh nhìn ra sự lo lắng của tôi, vỗ nhẹ lưng tôi, chân thành nói: “Không cần nghĩ ngợi, Thần Hi, hôm nay là vì chúc mừng em tới Bắc Kinh, hẳn là nên long trọng một chút.”

Tôi kinh sợ: “Cám ơn anh, Thảm giáo sư.”

Anh nhìn tôi chăm chăm, khóe mắt trách cứ dựng lên, ánh mắt trở nên bén nhọn, vẻ mặt giống như nhìn người ngoài. Tôi bất an chờ anh phát biểu, nhưng lại chỉ nghe thấy một tiếng thở dài. Tôi phát hiện trái tim mình không phải nhảy lên, mà là rung động.

Nhân viên phục vụ tiến vào chầm lửa, để bếp nướng lên trên, đem trộn lẫn thịt bò cùng hải sản, rau dưa đặt ở một bên, nhanh chóng đi ra ngoài. Thẩm Ngưỡng Nam thuần thục đặt đồ lên nướng, sau đó đem thịt bò đặt ở mặt trên. Chỉ chốc lát, bên trong phòng bốc lên từng đợt từng đợt mùi thịt.

“Thần Hi, có cần về sau tôi gọi em là Thần giáo sư không?” Anh lật đi lật lại miếng thịt bò, không chút để ý thấp giọng hỏi.

“Hả?” Ta giương miệng, mở to hai mắt.

“Chúng ta cứ như vậy đi, xưng hô chức vụ của nhau là một loại phép tắc. Tôi đã cho rằng chúng ta đã có vẻ thân thiết hơn, cho nên đột ngột gọi tên em là Thần Hi, không cho rằng chỉ mình tôi nghĩ thế, về sau tôi sẽ chú ý.”

Nếu mặt anh là một cái gương, tôi nghĩ nhất định tôi sẽ nhìn thấy mặt mình lúc hồng lúc trắng. Ở trước mặt anh, cuối cùng tôi cũng bị đánh bại tới bởi, chặt vật không chịu nổi, vừa dựng được một chút tường thành, lại bị anh đánh đổ. Để bảo mệnh chính mình, về sau vẫn nên ít gặp anh, bằng không tôi cũng chỉ có nước đầu hàng.

“Không phải, Thẩm, Thẩm, Thẩm... Là tôi rất khách sao, tôi sửa.” Hết thấy đều nói không rõ, tôi chỉ có thể chuyển theo tư duy của anh.

“Không cần khó xử, chuyện này đâu có gì, tôi không ngại, người gọi tôi là giáo sư rất nhiều, rất ít khi tôi nhớ đến đây là tên mình.” Anh cười như không có gì.

Tôi cẩn thận nói: “Không khó xử, tôi sẽ chú ý.”

Về mặt của anh càng phong phú, một bên đem đến trước mặt tôi một bàn đầy thức ăn, một bên khoái trá nói: “Vậy em gọi tên tôi là gì?”

“Thẩm Ngưỡng Nam!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bệnh nghề nghiệp, tên họ học sinh đều kêu lên đầy đủ nha!”

Nếu có thể tôi thật muốn ném cả bàn thức ăn vào mặt anh, cái gì mà ôn hòa tuần nhã, rõ ràng là tên ác ma yêu thích trêu cợt người khác.

“Thần Hi, vừa rồi cũng là gọi như thế này.” Tôi ăn miếng trả miếng.

Anh làm ra vẻ như tỉnh ngộ: “Hi, Hi nhi, tiểu Hi, tôi có thể chọn cách gọi nào đây?”

Tôi tưởng như suýt té xỉu, anh thật sự không thấy ghê tởm sao?

“A, Thần Hi vẫn là dễ nghe hơn.”

“Được, đây là ý kiến của em, tôi tôn trọng, ý kiến của tôi cũng muốn như vậy. Gọi tôi là Ngưỡng Nam, giống như chúng ta là bạn tốt vậy.” Giọng nói trầm thấp của anh đầy mê hoặc lòng người.

“Ngưỡng Nam!” Tôi thử kêu trong lòng một tiếng, cảm thấy không cách nào có thể phun ra khỏi miệng, nhưng nhìn bộ dạng chờ mong của anh, tôi gật gật đầu, quyết định thỏa hiệp trước.

“Thần Hi, không cần giữ lấy khoảng cách trước đây giữa tôi và em, rất nhiều việc không phức tạp như em tưởng, bởi vì thường thức mới có chung niềm vui. Khi chúng ta còn xa lạ, đều có thể đối đãi chân thành. Vì sao sau khi quen thuộc, lại ngăn cách ở giữa bằng một bức tường dày. Có lẽ tôi biểu hiện thân thiết quá nhanh, không để ý đến cảm nhận của em, là sơ sót của tôi, tất cả bởi vì em ở Bắc Kinh, tôi thật sự vui vẻ.”

Tay cầm đôi đũa của tôi cứng ngắc giữa không trung, xấu hổ muốn chạy trốn. Quả thật tôi suy nghĩ rất nhiều.

Anh đem hải sản đã nướng xong để tới trước mặt tôi, đặt trước tay cầm của tôi: “Không cần đặt ra cái gì trước, thuận theo tự nhiên, em quá khẩn trương!”

Tôi giương mắt nhìn anh, đôi mắt anh sâu như đại dương xanh thẳm, tôi nhẹ nhàng gạt đầu.

“Bây giờ chưa khai giảng, thời gian sau em định tính toán như thế nào?” Sợ tôi khó xử, anh nói sang chuyện khác.

“Tôi có một số việc phải làm, sẽ không nhàn lắm.”

“Cùng với người quen biết kia?”

Tôi kinh dị ngẩng đầu: “Làm sao anh biết?”

Anh chỉ chỉ đầu: “Dùng đầu óc chứ sao.”

Ai, khó trách còn trẻ tuổi như vậy đã làm đến giáo sư, thật có chỗ hơn người, tôi mặc cảm: “Ừ, cùng anh ta làm một số việc tôi nhận lời với anh ta. Thế còn anh?”

“Học sinh chuẩn bị luận văn tốt nghiệp. Muốn chỉ điểm một chút, còn diễn thuyết mấy lần và công tác giám khảo, vừa viết xong bản thảo sách còn muốn chỉnh sửa lại, cũng là không quá nhàn.”

Đều bận cả, sẽ không có cơ hội gặp phải, cũng không phải chuyện gì xấu, ở cùng anh, anh có thể tự nhiên, tôi lại bối rối.

Tôi biết anh nổi tiếng với danh hiệu “lady-killer”, cho tới nay, tôi cho rằng đây là một thủ pháp tu từ khoa trương, không có thật. Khi chúng tôi bước vào nhà sách, đám nữ sinh kêu lên sợ hãi cùng với đám người bối rối nháy mắt vây chặt anh như nê-mô, tôi thật sự ngây dại.

Anh nhún vai cười khổ với tôi, cách mười thước, tôi cũng lực bất tòng tâm nhún nhún vai.

Quản lý nhà sách điều động bảo vệ mới có thể giúp anh đi ra ngoài. Tôi ôm sách trở lại bãi đỗ xe, nhìn đến anh, cười đến nghiêng ngả.

“Được rất nhiều người coi như tình nhân trong mộng, có cảm giác rất thành tựu hay không?” Dem sách để phía sau ghế, anh nhanh chóng đưa xe ra khỏi bãi đỗ, nhìn khuôn mặt ôn nhu, tôi hỏi trêu tức.

“Được tình nhân trong mộng coi như người trong mộng của chính mình, có cảm giác thành tựu càng sâu hay không?” Anh hỏi lại tôi.

Đúng là một câu hỏi phức tạp, tôi lặp lại mấy lần vẫn không hiểu được. Thẩm Ngưỡng Nam gõ tay đánh nhẹ tôi, nói: “Ngốc.”

Đúng, tôi quả thật ngốc.

Sách quá nặng, tôi chỉ làm phiền anh đưa đến dưới lầu. Xe vừa dừng lại, tôi liền nhìn thấy cô gái tên Hứa Lệ đang cùng cái tên chỉ quần một cái khăn này nọ đang lên lầu. Hôm nay cô ta mặc một bộ trang phục công sở, hiển nhiên vừa tan tầm trở về.

Nghe được tiếng xe, cô ta xoay người qua. Tôi theo bản năng ôm lấy Thẩm Ngưỡng Nam, không cho cô ta nhìn thấy anh.

“Làm sao vậy?” Anh có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc hỏi.

Tôi cúi đầu nhẹ giọng nói vào lỗ tai anh: “Chờ một lát, có người nhìn anh.”

Anh hiểu được, ôm lấy tôi, hơi thở ấm áp làm cho gáy ta hơi hơi ngứa. Hứa Lệ quay nửa mặt lại đây, nâng cằm, từ trên lầu cao nhìn xuống.

Tôi buông tay Thẩm Ngưỡng Nam: “Về sau không thể để anh chở tôi, hàng xóm ở đây có lòng hiếu kỳ rất cao.” Anh là người nổi tiếng, nếu truyền đi, tôi cũng không biết ứng phó như thế nào.

Anh cười gạt gạt đầu. Tôi cầm sách xuống xe, thúc giục anh đi. Anh xua tay với tôi, đi rồi.

Vừa từ lầu hai rẽ lên, tôi liền nhìn thấy Hứa Lệ đứng trên cầu thang. Tôi gạt đầu, tiếp tục lên lầu.

“Bạn bè khác giới không phải ít sao?” Cô ta đánh giá tôi từ trên xuống dưới, khoe miệng cong cong lên, khẩu khí giễu cợt.

Tôi đè nén lại nổi tức giận đang trào dâng: “Cô quan sát thật cẩn thận.”

“Trông đều là xe tốt, cô đứng là nhìn không ra.” Cô ả kỳ quái, tôi tức giận xoay người trừng mắt nhìn. Cô ta hoảng sợ, thoáng thu ánh mắt, lui ra phía sau từng bước.

Tôi đứng thẳng thắt lưng, xoay người lên lầu, coi cô ta như không khí, đi không buồn để ý tới.

Cửa vừa đóng một lúc, chuông cửa nhà cô ta vang lên, rồi cái loại âm thanh thở hổn hển đè nén nhau lại “ầm ỉ” ngoài đó, tôi thật muốn biết đây là cái dạng yêu gì mà cuồng nhiệt đến độ không sợ dị nghị.

Mưa vẫn tinh tế rơi, tại cửa sổ nghe mưa rơi, lòng tôi man mác tràn ngập bóng hình Thẩm Ngưỡng Nam.

9. Chương 9: Động Tĩnh Như Nước (hạ)

Những này đầu tiên ở Bắc Kinh nghỉ mát thật khó thích ứng. Cái nóng ở đây khác với cái nóng ẩm ướt phía nam, làm cho người ta thấy khó chịu, như muốn nướng chín người vậy. Phía nam hơi nóng vài ngày, không phải có bão thì là trời mưa, mở cửa sổ, gió đêm lành lạnh, thực dễ đi vào giấc ngủ. Bắc Kinh lại không vậy, trời nóng liên tục thật lâu, trời mưa không đợi mặt đường ướt đầm đã bốc hơi lên giữa không trung. Bắc Kinh lại có nhiều nhà cao tầng, gió không thổi vào được, toàn bộ thủ đô giống như cái lồng hấp đồ lửa vậy.

Tôi không dám ra khỏi cửa, suốt ngày tự đem mình nhốt tại trong phòng điều hòa.

Tề Bằng gửi vào hòm thư cho tôi một ít tư liệu qua vài năm của công ty hộ khách, lại gửi thêm một số tiết mục truyền hình kinh tế. Tôi nhìn kỹ số liệu một lần, còn thật sự nghiền ngẫm phong cách, thói quen vấn đáp hòa nhã, rồi đối chiếu tình hình gần đây nhất của các công ty, đưa ra vấn đề tương tự, viết ra câu trả lời chuyên nghiệp. Kiểm tra lại một lượt, cảm thấy đã khá ổn, tôi gửi cho Tề Bằng. Hai ngày sau, anh ta bảo tôi mở ti vi xem tiết mục hỏi thăm kinh tế, có một vị khách quý là lão tổng của một công ty. Biểu hiện nói chân thành của ông ta nhận được không ít tràng vỗ tay. Tôi nhắm mắt lại, an tâm đi vào giấc ngủ.

Loại việc này, làm quen tự nhiên có kinh nghiệm, vừa mới bắt đầu, ai cũng phải dốc hết lòng vào công việc.

Tề Bằng so với tôi còn vui vẻ hơn, thúc giục làm thêm mấy bài nữa. Tôi từ chối, không muốn mình là nô lệ của tiền tài. Không ai tự yêu người khác, nếu tôi không tự đau cho chính mình, không phải rất đáng thương sao?

Tôi tự ra điều kiện cho bản thân là mỗi lần thành công một chuyện thì nghỉ ngơi một chút. Không có việc gì phiền lụy thì nhận mấy bài luận văn. Tôi nghĩ muốn làm người biết giữ chữ tín, hoặc là không hứa hẹn, nếu có hứa nhất định phải hoàn thành. Tề Bằng hiểu rõ tính cách của tôi, chỉ có thể tùy ý tôi.

Thành công luôn làm bạn cùng cô đơn, nhốt mình tại căn nhà trọ cũ ngăn cách với thế giới bên ngoài, tôi một ngày một đêm xem tư liệu, viết luận văn, ngoại trừ bóng dáng của mình thì chẳng thấy kẻ nào. Có khi tôi rất muốn Hứa lệ đến nhiều loạn mình một chút, như vậy ít nhất cũng có một người. Thế nhưng dường như cũng chẳng thấy cô ta đâu.

Cô đơn có khi sẽ làm người ta thấy tuyệt vọng, tôi không biết mình vì sao vất vả như vậy? Người ở Bắc Kinh đông như vậy, tôi ở đâu?

Tôi rất nhớ nhà nhưng cũng không dám gọi điện thoại, sợ mẹ nhận ra tôi cô đơn. Âm Nhu đang ở trong giai đoạn tân hôn, tôi cũng chẳng có cách nào dám quấy rầy. Làm một kẻ cô đơn không nơi để làm phiền, tôi học nấu cơm, tuy nhà không giàu như người ta nhưng từ nhỏ tôi thật sự cũng được nuông chiều, không phải động tay động chân việc gì, sau này khi đi làm, trường học có nhà ăn, càng không cần tự nấu nướng. Hiện tại một thân một mình bên ngoài, không có ai để ý lại, thời gian lại nhiều, đi học nấu ăn giết thời gian. Làm việc mệt chết đi, ăn uống cũng không đủ, dần dà cảm thấy mệt mỏi. Tôi chờ mong đến khai giảng, khi đó trời đã vào thu.

Thẩm Ngưỡng Nam trước khi ngủ thường gọi điện thoại tới, cách sống điện, tôi có thể thả lỏng nói chuyện phiếm cùng anh ta. Chúng tôi có thể cùng nhau tâm sự về học sinh của mình, người nhà, cuộc sống đại học. Vốn sống của anh so với tôi phong phú hơn, hồi bé trải qua ở nông thôn, khi trung học thì dời qua tới ba thành phố, học đại học trong nước hai năm, mười năm tu nghiệp nước ngoài, ba năm trước mới về nước dạy học. Tôi tốt nghiệp đại học, bà ngoại nói với mẹ con gái không cần học nhiều, đọc lắm sách rồi gả đi

cũng xong. Mẹ tin, nhưng tôi lại không phải là đối tượng có thể dễ dàng gả đi. Chuyện đó tôi không giằng giải gì thêm với anh.

Vô tình, chúng tôi trở nên hiểu nhau hơn. Giữa đêm tối ở Bắc Kinh, giọng nói của anh ấy là niềm an ủi duy nhất với tôi.

Hôm nay điện thoại gọi đến có hơi sớm, tôi vừa tắm xong, điện thoại vang.

“Chọn bộ quần áo đẹp, chúng ta đi xem ca kịch.”

Tôi sững sờ vài giây, cẩn thận hỏi: “Không thể từ chối được sao?”

“Lý do?”

“Tôi sợ mình sẽ ngủ gật mất.” Tôi đối với mỹ thanh gì đó có phản ứng chống cự tự nhiên. Lúc bọn họ thẳng cổ họng bắt đầu ca xướng, tôi thường thức không ra âm nhạc tuyệt vời, đến nỗi cảm giác như bị ai nhéo trong lòng, hơi khó chịu. Học đàn mười năm nhưng tôi vẫn thích nhạc Pop hơn.

“Vậy đến ngủ đi!” Anh ở bên kia đầu giây bao dung hết thấy.

Tôi dở khóc dở cười: “Là ngủ thật đấy, mặt mũi của anh sẽ vì tôi mà mất hết.” Tôi biết người xem ca kịch đều có tâm tư cao nhã, Thẩm Ngưỡng Nam lại là người vô cùng quan trọng trong giới âm nhạc, bạn của anh ngủ ở phòng ca kịch, người khác chắc cười đến nội thương.

“Mặt mũi của anh rất lớn, một lần hai lần sẽ không mất hết.” Anh ấy tiếp tục thuyết phục.

“Vậy anh tự gánh lấy hậu quả.” Tôi nhắc nhở anh, anh lại cười to.

Tôi thích màu trắng, quần áo bốn mùa đều là màu này. Đêm nay, tôi nghĩ trang điểm thêm một chút vì mặt mũi của anh ấy và cũng là vì hư vinh của phái nữ. Một bộ dáng trang điểm với chiếc váy dài, dưới chân thêm đôi giày đế cao trắng, mái tóc dài điểm thêm chiếc kẹp tóc màu ngà. Không có được phong thái phú quý bức người vậy thì tươi mát tự nhiên vậy!

Nhìn thấy tôi, ánh mắt Thẩm Ngưỡng Nam chợt nóng lên.

“Thần Hi của chúng ta tối nay tựa như một viên ngọc đẹp vậy.” Anh mở cửa xe cho tôi, mỉm cười nói.

“Còn anh thì sao, màu xanh đại dương sao?” Anh đêm nay mặc một bộ âu phục xanh nhạt, ôn nhã mà lại thêm phần quý phái.

“Anh thích sự so sánh này!” Anh ấy sung sướng lái xe, hai mắt sáng lên.

“Thần Hi, em thích chính kịch không?”

“Chính kịch còn được, nhạc kịch cũng biết. Tôi thích nhất là Việt kịch và hoàng mai kịch.”

“Gi!” Anh kinh ngạc. “Không nhiều cô gái tầm tuổi em thích hí kịch nha.”

“Ừ, mẹ tôi thích, lúc còn nhỏ, bà thường ôm tôi đi khắp nơi xem diễn. Dần dần tôi cũng mê. Hí kịch tình tiết bình thường gắn sát cuộc sống, hơn nữa phân nửa lấy từ tích truyện dân gian xưa, làm cho người ta có cảm giác gần gũi. Giọng hát trong việt kịch và hoàng mai kịch lại uyển chuyển tuyệt đẹp, thật dễ dàng thích.”

“Thế còn kinh kịch?”

“Kinh kịch tuy rằng là quốc túy, nhưng tôi lại không thích được, có thể là bên trong không chú ý nhiều lắm. Côn khúc cũng vậy, gần đây dường như thật phong mỹ, nhưng có mấy cái biết là thật, hơn phân nửa phụ làm phong nhã thôi. Tôi đối với chung ái tất cả đều thật cố chấp, mặc kệ nó là tục văn hay là nhã.”

“Anh đồng ý với quan điểm này.” Chúng tôi nhìn nhau cười.

Xem ca kịch không giống xem phim, mua Côca và bồng, mặc quần jean áo phông, ngồi chung trong một khán phòng tối, ai cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, mặc dù không nhất định phải mặc quần áo sang trọng như đàn ông mặc Âu phục, phụ nữ mặc váy dài. Đến nhà hát xem ca kịch, tôi nhìn mọi người bốn phía cảm

thấy giống như đi trên thảm đỏ. Thẩm Ngưỡng Nam tập mãi thành thói quen, còn tôi cả người đều không được tự nhiên.

Thời gian vẫn còn sớm, Thẩm Ngưỡng Nam nắm tay tôi, đến phòng nghỉ một lúc. Mới vừa vào, một người đàn ông đang nói chuyện với người khác, vươn tay vẫy Thẩm Ngưỡng Nam cười: “Ngưỡng Nam, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ.”

“Bách Thanh, về lúc nào vậy? Cậu có chút béo lên đấy.” Cảm xúc của Thẩm Ngưỡng Nam có chút kích động, tôi mỉm cười đứng một bên, nhìn anh nói to.

Người đàn ông kia vỗ vỗ vào bụng, cười khờ nói: “Đúng thế, đồ ăn của Mỹ calo nhiều quá, không lưu ý sẽ béo. Mình về được hai tháng rồi, định chờ công việc xử lý ổn thỏa, anh em bạn học cùng nhau tụ tập.”

“Được, mình nhất định xin đợi.”

Người trong phòng nghỉ đến dần dần nhiều hơn, rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng, thấy Thẩm Ngưỡng Nam đều tiến đến thăm hỏi ân cần. Giới nghệ sĩ, sóng sau đè sóng trước, ai cũng sẽ không thể vĩnh viễn là nhân vật chính. Người như Thẩm Ngưỡng Nam cũng là người tài trong biển lớn.

Đối mặt với bọn họ, Thẩm Ngưỡng Nam lễ phép tỏ vẻ thân thiết. Người đàn ông tên Bách Thanh thấy được tôi ở phía sau anh: “Ngưỡng Nam, cô ấy là ai?”

Thẩm Ngưỡng Nam quay người lại nắm lấy eo tôi, cười nói: “Đây là cô giáo Thần Hi.”

Bách Thanh đánh giá tôi từ trên xuống dưới, vẻ mặt rất là kinh ngạc: “Tôi cảm thấy dường như đã gặp cô ở đâu đó rồi.”

Tôi lễ phép mỉm cười: “Chắc là do bề ngoài của tôi rất phổ biến.”

“Không phải!” Anh nhú mày, cố gắng suy tư nhớ lại.

“Bách Thanh, Thần Hi vừa tới Bắc Kinh, cậu không thể đã từng gặp cô ấy được.”

“Đúng rồi!”, vẻ mặt Bách Thanh như bừng tỉnh đại ngộ: “Cô biết Đàm Kiếm không?”

Tôi kinh ngạc gật đầu: “Là học sinh của tôi!”

Bách Thanh cười ha ha: “Cậu ấy là em họ của tôi, trường các cô có trận đấu thể dục, trong ảnh của tuần san trường có hình hai người, tôi đã thấy, lúc đấy còn tưởng bạn gái cậu ta chứ!”

Tôi đỏ mặt, tôi không khác lắm có thể làm dì của Đàm Kiếm, ánh mắt của anh ta sao có thể kém đến nỗi nhìn thành như vậy chứ.

“Tiểu Thần, cô biết không, Đàm Kiếm sang năm muốn tới Bắc Kinh học tiếp.”

“A?”

“Cậu ấy thi đỗ học viện nghiên cứu Kinh tế Bắc Kinh. Cái thằng nhóc này, lúc học trung học không thật tiếp thu được lắm, lúc thi đại học mới nỗ lực, may mà không quá chậm.”

Ồ, tôi hiểu được, không trách lúc đấy vẻ mặt Đàm Kiếm ngời sáng như ánh mặt trời ước định với tôi.

Có được học sinh như thế, thầy cô cũng rất đặc ý. “Sau khi cậu ấy đến, bảo cho tôi số điện thoại, tôi mời cậu ấy ăn cơm.”

“Làm sao lại để cho cô mời được, để tôi mời mới hợp lẽ, Đàm Kiếm đối với cô giáo Thần Hi vô cùng tôn kính.” Bách Thanh chắc là khách khí nói vậy, thế mà tôi lại nghe thành những lời châm chọc. Đàm Kiếm không hận tôi là may lắm rồi, tôi như gà mẹ quần thúc cậu ta hai năm. Không muốn tiếp tục đề tài này, tôi hướng mắt về phía Thẩm Ngưỡng Nam cầu cứu. Nhận thấy tín hiệu của tôi, anh vỗ vỗ vai Bách Thanh, chỉ vào sân khấu kịch. Bách Thanh hiểu ra, gật gật đầu. Anh ta bỗng nhiên lại như thần sắc tỉnh lại, hỏi: “Ngưỡng Nam, cậu làm sao quen biết tiểu Thần?”

“A, nhất được trên đường cái.”

Bách thanh cười ha ha, không truy hỏi nữa. Cái vấn đề riêng tư lòng vòng luẩn quẩn kia của họ xem ra rất sâu, trong lúc đó đều rất ăn ý với nhau. Tôi hướng tới anh ta một nụ cười tươi hoàn mỹ, câu nói này tựa như một câu vui đùa hài hước, nhưng cũng có mấy phần chân thật.

Tên của vở ca kịch là “Đồ lan đoá”, là một vở kịch nổi tiếng, là chuyện xưa nói về vận mệnh đa đoan của một cô công chúa Trung Quốc. Nữ diễn viên hát chính luôn luôn hơi béo, không có nhiều dạng, tựa như có chút âm cao không hát lên được, đêm nay cũng không phải ngoại lệ. Sân khấu được bố trí vô cùng đẹp mà cao nhã, phục sức diễn viên đẹp lấp lánh. Thật là một bữa tiệc thị giác thính giác. Thế nhưng tôi không thể ngắm được. Tôi nhìn trước ngó sau, phải trái đánh giá mấy lần, vở kịch chính tôi lúc xem lúc không, lưng dựng thẳng nhìn mấy lần, sau đó bắt đầu trong tiếng nhạc xem trộm thần thái người khác. Bọn họ tựa hồ đều thật biết thưởng thức buổi tối xinh đẹp này, mỗi mình tôi như cái người ngồi nhầm chỗ.

Cảm thấy dài như một thế kỷ, rốt cục cũng nghỉ ngơi giữa vở kịch. Đứng trong phòng nghỉ, về mặt tôi ỉu rù, tránh ở góc trong che miệng ngáp. Có vài vị diễn viên lôi kéo Thẩm Ngưỡng Nam thảo luận giọng hát gì gì đó, anh ấy cũng thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi, tôi đáp lại anh ta bằng nụ cười tươi tắn. Anh cuối cùng cũng là người phép tắc, vội vàng ứng phó vài câu, xoay người đến giúp tôi.

“Cố gắng không thôi!” Anh ta khen tôi, tôi cười khỏ.

Anh cúi người nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Để đến lúc được nửa sau vở kịch, chúng ta có thể rời đi. Hiện tại đi thì không được phải phép cho lắm.”

Tư thế này làm cho người khác lén lút ghé mắt nhìn đến.

Tôi cố gắng mở to hai mắt, tưởng như có thể đuổi đi một chút buồn ngủ: “Không cần, anh xem đi, tôi đứng ở phòng nghỉ một lúc là được.” Phòng nghỉ vốn nên làm để cho người ta nghỉ ngơi.

“A, vở kịch này tôi đã xem qua vài lần, vốn hôm nay định đi riêng cùng em, không ngờ lại làm em không thoải mái.” Anh có chút cảm thấy có lỗi, tôi lại xấu hổ: “ Là tôi không biết thưởng thức cao như vậy.”

Anh lắc đầu phủ định: “Nội tâm em yêu ghét quá rõ ràng, đối với những thứ chung chung, dùng tâm để thưởng thức, em lại khác, ngay cả ứng phó một chút cũng lười làm.”

Anh ấy đang ở đây đọc ra suy nghĩ của tôi ư? Tôi có khi còn không hiểu mình, con ngườii vốn chính là mâu thuẫn. Đèn tắt, Thẩm Ngưỡng Nam tựa như một tinh cầu tự sáng lên, phát ra ánh sáng làm tôi thấy chói mắt, tôi không dám nhìn thẳng anh.

“Đi thôi!” Người khác vào khán đài, anh cầm sẵn tay tôi không buông.

Anh đối với tôi thật tốt, luôn cưng chiều tôi, tôi hiểu rõ, nhưng hiện tại tôi lại không biết đáp lại như thế nào.

10. Chương 10: Gió Tây Chợt Thổi (thượng)

Cuối hạ có chút lạnh, theo mùa trôi qua, nắng nóng đã không còn, mùa thu như ẩn như hiện nơi đầu đường.

Cuối cùng cũng khai giảng, tôi nhanh chóng quen thuộc học sinh, kết bạn với đồng nghiệp, vội vàng soạn bài, so với trước kia đã cố gắng hơn nhiều. Thời gian nhàn hạ bị Tề Bằng chiếm hết, ngày đều ăn cơm, ngủ, đi làm cùng viết văn cũng nhanh chóng trôi qua

“Cô giáo Thần, bên ngoài có người tìm.” Buổi chiều, khi tôi đang chuẩn bị giáo trình cho tuần sau, bác bảo vệ từ bên ngoài vào: “Trong đó có một vị trong quân ngũ, cấp bậc rất cao.” Bác ta ngừng một chút, lại có ý chú thích thêm.

Tôi vội vàng thu gọn sách giáo khoa trên bàn, theo bác đến đó.

Trong phòng thường trực, một người mặc quân trang trông rất quen mắt, nhưng lại nhất thời không nhớ ra. Người còn lại, tôi cho dù có nhắm mắt cũng nhận ra.

“Mẹ, sao lại đột nhiên...” Nhìn thấy mẹ tự dưng tôi thấy có chút khốn quẫn, không phải sợ bà biết tình hình của tôi ở Bắc Kinh mà là không mong muốn, trong lòng có chút hoảng.

“Đến thăm con đây. Sau khi con đến Bắc Kinh, mỗi đêm mẹ ngủ không ngon, luôn lo lắng, biết con không đồng ý ẹ đến, nên bảo Tử Trung đến đón đi.” Trong mắt mẹ đều tràn ngập ý cười, hiển nhiên bà thực vừa lòng với những gì nhìn thấy.

“Ôn Tử Trung, chào anh!” Tôi thật có lỗi mỉm cười với anh ta, vừa mới ít phút trước còn không nhớ ra anh. Anh ta mặc quân trang nên so với ngày đó trông anh khí hơn mấy phần, chức nghiệp có vẻ cao.

“Lại gặp mặt, Thần Hi. Đến Bắc Kinh sao không nói với tôi một tiếng?” Anh ta cười trách cứ tôi.

“Con bé sợ quấy rầy người khác, thật ra Tử Trung cũng không phải người ngoài đúng không?” Mẹ nhìn Ôn Tử Trung với ánh mắt đầy tán thưởng xen lẫn vừa lòng, tôi nghĩ mình nhất định là được mẹ nhặt ở đâu về, còn anh ta mới đúng là con đẻ của mẹ.

Mẹ từ xa đến, tôi vẫn là nên quan tâm chăm sóc nhiều hơn mà không nên hoài nghi.

Tôi đưa mẹ đi xem trường học mới của mình. Trên đường đi, Ôn Tử Trung một thân quân trang quá sức nổi bật, đồng nghiệp với học sinh gặp thoáng qua đều như cố ý hay vô tình dừng chân quay đầu. “Cô giáo Thần, bạn của cô đẹp trai quá đi!”, “Cô giáo Thần, hai người xứng đôi quá!” Không đợi tôi giải thích, bọn họ liền bày ra cái vẻ mặt chúc phúc. Tôi thật có lỗi hướng Ôn Tử Trung nhún nhún vai, anh ta lại sang sáng cười to.

“Tử Trung cháu xem, Thần Hi mới đến hai tháng, liền mau chóng hòa nhập. thực tốt quá đi!” Mẹ tự kỷ nhìn tôi như là tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ vậy.

“Đương nhiên rồi bác, Thần Hi rất giỏi mà.” Môn sinh của bà còn theo sau phụ họa. Tôi dở khóc dở cười, thật muốn coi hai người này như người qua đường.

Tôi lôi kéo mẹ và Ôn Tử Trung đi, tùy ý rảo bước dọc theo bãi cỏ sân bóng. Hơi hơi có gió thổi, nhưng vào ngày thu nắng hạ, cảm thấy rất thoải mái.

“Trường học này không tệ, vừa lịch sự tao nhã vừa nhân văn.” Mẹ cảm thán nói: “Cuối cùng cũng là thành phố lớn, một khu nhà giáo viên mà nhìn tựa như vườn hoa Giang Nam.”

“Vâng, giống nhau chỉ là hoàn cảnh công tác, Thần Hi nơi này là ánh mặt trời thanh xuân, còn tôi ở nơi đó cũng là thương lão, bệnh tàn. Tôi tự dừng muốn đổi nghề.” Ôn Tử Trung khép hờ hai mắt, nhìn học sinh đá bóng: “Tôi cũng từng giống bọn họ tràn ngập sức sống, cả ngày như dùng không hết sức lực, không biết đến phiền não, vô tư vô lự. Cũng không qua nhiều năm, lòng người đột nhiên già đi.”

Tôi dừng bước, kinh ngạc nhìn anh ta. Anh ta là người có mục tiêu, vĩnh viễn biết bước tiếp theo đi như thế nào, sao lại sinh ra loại cảm khái này?

“Tử Trung, ở trước mặt cô giáo không nên nói ‘già.’” Mẹ quay đầu nhìn anh ta, nói: “Hai đứa mặc dù tính chất nghề nghiệp khác nhau, nhưng cái này bù cái kia thì vô cùng hoàn mỹ.”

Ôn Tử Trung sau cảm xúc thất thường lại trở về, anh ta mỉm cười gật đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt sâu sắc hơn: “Cô giáo nói thật đúng. Đi cạnh sức sống của Thần Hi, cháu cũng sẽ có tuổi trẻ. Về sau cháu sẽ thường đến trường học đi lại, tiếp nhận những tư vị thanh xuân, Thần Hi, em không thấy bất tiện chứ?”

“Không đâu, hoan nghênh anh đến!” Tôi cười lạnh nhạt, không ngờ tới trí tưởng tượng của anh ta. Trong trường học có cái hồ, trong hồ có mô đất, những mô đất nhỏ nổi lên liên tiếp nhau, nối tiếp đến cái đảo nhỏ giữa hồ. Trên đảo cũng xây một tòa đình, ở đây khi chiều muộn tan học luôn có ca hát đánh đàn rất náo nhiệt. Bấy giờ chưa tan học, trong đình không một bóng người, tôi đưa mẹ đến đây ngồi.

Mẹ tủm tỉm cười nhìn hết thấy nơi này, tôi nhẹ nhàng rúc vào ngực mẹ: “Mẹ, buổi tối chúng ta đi ăn được không?”

“Kiếm rất nhiều tiền nha, hào phóng thế con?”

“Không có quá nhiều tiền, chỉ là muốn báo hiếu với mẹ thôi, còn muốn cảm ơn anh Tử Trung, bỏ cả công việc đến sân bay đón mẹ, còn đưa mẹ tới tìm con.”

“Có phần của anh?” Ôn Tử Trung lại gần ngồi một bên, ánh mặt trời chiếu trên người anh ta làm tỏa ra nét kiêu hùng nam tử hán mê người.

Lòng tôi nhất thời hỗn loạn, không phải mê say, mà là tôi đột nhiên hiểu được vì sao mẹ lại để tôi cùng anh ta đến với nhau. Anh ta quả thật là một người đàn ông vĩ đại, tuấn lãng anh khí, sự nghiệp thành công, hơn tôi tám tuổi, có đủ khả năng che chở cho tôi, có thể mãi mãi che chắn cho con chim nhỏ như tôi trong lòng. Có lẽ nếu là bất kì ai cũng sẽ chọn anh ta, nhưng tôi làm không được, tôi quyết cường chống cự đến bây giờ, đây không phải là tôi muốn thế.

“Chủ yếu là mời anh, mẹ tiếp khách!” Tôi chân thành tha thiết nói, không dám đối diện tầm mắt của anh ta.

“Người khác đến Bắc Kinh đều phải ném qua vịt quay.” Ôn Tử Trung chọn một nhà hàng vịt quay.

Xe vừa dừng lại, liền nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều người, Trung Quốc hay ngoại quốc đều có. Tôi không khỏi nhũn mày, Ôn Tử Trung ngoái đầu nhìn tôi cười cười: “Không cần lo, anh đã đặt chỗ rồi.”

Mẹ không e dè khen: “Vẫn là Tử Trung cẩn thận.” Tay mẹ đánh yêu vào đầu tôi: “Con đấy, vẫn là cần người lo cho.”

Tôi không phản bác lại, nếu không sẽ có vẻ quá mức miễn cảm, làm ọi người đều mất tự nhiên.

Quản lý nhà hàng tự mình ra tiếp đón, tươi cười rõ ràng, không giống kiểu cười của kẻ thương nhân buôn bán, sau vài lời qua lại, tôi mới biết ông ta là bệnh nhân của Ôn Tử Trung. Chỗ chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ, khi vừa ngồi xuống, tôi nhận thấy được một ánh mắt quen thuộc, ghé mắt nhìn qua, là Thẩm Ngưỡng Nam, ngồi cách chúng tôi không xa đang cùng với vài người ngoại quốc mắt xanh mũi lõ. Anh ta nhìn tôi mỉm cười, tôi sợ mẹ hỏi không dám đáp lại.

“Thần Hi, có quen em sao?” Ôn Tử Trung đưa thực đơn cho tôi, nhẹ giọng hỏi.

Lòng tôi cười nhạt: “Không có, làm sao có thể?”

“Cô giáo, hôm nay cũng đã mệt, tối nay nên ngủ một giấc, dầu cải ngấy một chút không có vấn đề gì đi?” Anh ta mỉm cười liếc nhìn tôi một cái, lại quay đầu săn sóc hỏi mẹ.

“Được, cô nghe Tử Trung.” Trên mặt mẹ vẫn nhộn nhạo hạnh phúc và kiêu ngạo.

Quản lý tiếp nhận thực đơn, tự mình đi sắp xếp. Tôi ngồi dựa vào cửa sổ, ngoài cửa sổ chính là cảnh phồn vinh vương phủ, tôi chỉ ngồi ngây ngốc như vậy, cái gì cũng không nghĩ đến.

“Người kia có chút quen mặt.” Mẹ nói khẽ với Ôn Tử Trung, Ôn Tử Trung theo ánh mắt của mẹ hướng đến bên kia thoáng qua, nở nụ cười: “Đó là Thẩm Ngưỡng Nam đấy cô. Trên TV thường thấy lời bình cuộc thi với giảng bài thực lục của anh ta, tiết mục phỏng vấn anh ta cũng rất nhiều. A, bệnh viện của con có rất nhiều nữ bác sĩ thích anh ta!”

Mẹ như hiểu ra chuyện lớn, vỗ tay một cái: “Cô thấy sao lại trông quen mặt. Con cũng thích anh ta sao?”

“Không, con không thích, Ngô Tĩnh trước kia thường nhắc tới anh ta, em họ của cô ấy học đàn violon, học cùng trường bên Pháp với Thẩm Ngưỡng Nam. Sau đấy hai người yêu nhau, cùng sống chung, cũng không biết có kết hôn hay chưa? A, cô cũng biết sau khi chúng con ly hôn, liền không liên hệ nữa.”

Bọn họ cứ tiếp tục, trong đầu của tôi trống rỗng. Tôi thấy đầu ngón tay của mình bắt đầu run run, một khắc này thật ra cũng không bao lâu, đại khái không đến mười giây, tôi cuối cùng cũng không nghe thấy bọn họ nói chuyện, đứng lên bỏ chạy khỏi nhà ăn.

Nữ nhân viên tiến đến nhiệt tình hỏi tôi có cần giúp gì hay không, tôi đứng mờ mịt hồi lâu mới nói ra: “Toilet.”

Đứng ở trước gương nhà vệ sinh, nước mắt tôi không tự chủ được chảy ra. Tôi không biết mình thương tâm cái gì, cũng không biết vì sao mình thương tâm. Tôi đã sớm trải nghiệm cái cảm giác có được chút hạnh phúc rồi đau lòng trong nhiều năm, vì sao còn đa sầu đa cảm như vậy.

Dùng nước tẩy sạch vết tích nước mắt, cũng phục hồi tâm tình kích động. Mẹ và Ôn Tử Trung còn chờ bên ngoài, tôi cũng muốn đi ra ngoài.

Bên ngoài Toilet có một người không phải phụ nữ. Chính là người hiện tại mà tôi không muốn nghĩ đến.

“Hi!” Anh ôn nhã như trước. “Thật khéo!”

Tôi theo bản năng từng bước lui ra phía sau, anh không làm sai cái gì, cũng không quá hứa hẹn với tôi cái gì, tôi chẳng có lý do gì chỉ trích, tôi chỉ muốn cách xa anh ta một chút.

“Thật khéo!” Tôi lặp lại lời nói của anh.

“Thần Hi, em không có gì muốn nói với anh sao? Ví như giới thiệu anh quen biết ai đó một chút?” Anh không đi gần tôi, càng không tiến sát, chỉ là tiếp tục mỉm cười.

Tôi lắc đầu, cùng anh không thể tiến xa hơn, người như anh quen biết làm gì.

Ánh mắt phức tạp của anh chợt dừng lên, cúi đầu: “Như vậy à, vậy em đi ăn cơm đi! Ngày mai anh gọi điện thoại cho em.”

“Không cần, ngày mai tôi bận nhiều việc.” Tôi vội vàng trả lời.

“Ừ, Anh biết rồi!” Anh bao dung nhìn tôi một hồi, xoay người đi trước.

Tôi bình tĩnh một lúc mới bước đến nhà ăn. Đi qua bàn anh, ánh mắt tôi thẳng tắp, đến mí mắt anh cũng không thêm nâng, như người xa lạ. Vốn dĩ chúng ta cũng không quá quen thuộc.

“Đi chỗ nào cũng không nói một tiếng.” Mẹ nhìn chăm chăm mặt tôi, không hề giận hỏi.

“Toilet”

“Thân thể không có việc gì chứ?” Ôn Tử Trung lấy tay vuốt ve cái trán của tôi, ngón tay thoang thoảng vị thuốc làm tôi cảm thấy xốn xang, nhìn anh, cố gắng nhịn xuống ý cười: “Em khỏe mà!”

Anh yên tâm thu tay lại, đưa cho tôi một ly nước trái cây. Tôi cúi gằm mặt xuống cái bát, không buồn ngẩng mặt lên. Tiếp đó, tôi ngây ngốc như cái xác không hồn, ăn, uống, cười đều vô hồn.

Lúc ăn cơm tôi thấy cả tâm hồn lẫn thể xác đều mệt mỏi nên từ chối lời đề nghị đi ngắm cảnh đêm của Ôn Tử Trung, thậm chí muốn sớm về nhà nghỉ ngơi.

Anh ta nhất quyết đưa hai mẹ con tôi về, tôi cũng không từ chối, mẹ lại càng không muốn thả anh ta đi, nói muốn cho anh thấy nơi tôi trọ, về sau lại đây chiếu cố nhiều hơn.

Ở dưới lầu nhà trọ, tôi lấy hành lý của mẹ, lấy lệ mời anh ta lên uống cốc nước. Mẹ nhìn biểu hiện của tôi, có lẽ thấy không tiện nên cũng không nhiều lời.

Nhìn xe anh ta đã ra đường lớn, tôi cùng mẹ đi lên lầu. Đền cầu thang không biết bị sao mà hỏng, tôi cùng mẹ mò mẫm đi lên. Mới vừa đi lên góc lầu hai, tôi đã phát hiện cửa phòng mình hai cái bóng đang dựa vào tường dán sát vào nhau, một nam một nữ hôn nhau quay cuồng quên trời đất, thật nóng bỏng, thật triền miên, cũng thật say mê, giống như hai diễn viên trong phim tình cảm.

Mẹ kinh hô che miệng lại, tay kia bấu chặt vào tôi rõ đau. Tôi sớm nhìn thành quen, kéo mẹ thản nhiên lên lầu, đến cửa mới lạnh giọng nói: “Xin lỗi cho qua nhờ chút.”

Bóng đen rời sang một bên, tôi mở cửa, đưa mẹ vào nhà. Bật đèn, đóng cửa, làm cái gì cũng đều không phát hiện.

Mẹ chỉ vào người tôi, sắc mặt đỏ bừng, tức giận đến bốc khói: “Đây là chỗ con ở hả?”

“Vâng!” Tôi gật đầu, đưa mẹ vào phòng ngủ.

“Con luôn mồm nói đã có người chiếu cố, không nghĩ tới con lại có thể ở cái chỗ như thế này, cùng cái loại người này ở cùng chỗ.”

“Mẹ.” tâm trạng của tôi vốn đã rất tệ, không muốn cùng bà âm ỹ, tôi kiềm chế: “Mẹ, đây là nơi đối tác cho thuê, con không có quyền lựa chọn hàng xóm. Bọn họ là ai con cơ bản không biết.”

“Vậy con không thể đổi chỗ ở sao?”

“Ai có thể cam đoan là hàng xóm tiếp theo sẽ không như thế này?” Tôi bình tĩnh nhắc mẹ. Mẹ vẫn đứng ở trong tháp ngà, không biết thế giới bên ngoài không như mình tưởng.

“Con nhìn thấy loại sự tình này cũng không trốn?” Mẹ vẫn không muốn buông tha cho tôi, không phân rõ phải trái điên cuồng hét lên chỉ trích tôi.

“Mẹ, mẹ cho con mẹ là thiên sứ giữa nhân gian khói lửa này ư?”

“Con vốn chính là thiên sứ.”

Tôi thật muốn khóc lớn, hảo thiên chân mẹ: “Mẹ, cho tới nay mẹ bao bọc con quá nhiều. Con cũng tự ình là thiên sứ, trong mắt chỉ có sự thuần khiết với ánh mặt trời. Mãi cho đến khi con nhìn thấy người trong tim ôm kẻ khác vào lòng, con chỉ biết cái gì mình cũng không phải. Mẹ có biết cảm giác bị bại dưới tay một kẻ thua con mẹ từ ngoại hình đến bằng cấp, phương diện gì cũng không bằng? Cái cảm giác này giống như một cây đao, chém hết những ưu việt cùng tự tin vốn có của con. Mẹ cho là kiêu ngạo, bị người khác coi như rác ném xuống, mẹ sẽ đột nhiên không tìm thấy chính mình đâu. Có thể thế nào, chỉ biết từng bước thích ứng dần, tìm lại từng chút từng chút một. Thế giới này không chỉ lớn như chúng ta được học trong sách, nó rất lớn, chứa đủ loại người, cả dơ bẩn lẫn tốt đẹp. Con hết sức vẫn duy trì lòng tự trọng của mình, mẹ đừng ép con nữa.”

Nói đến đây, những giọt nước mắt vốn kìm nén bấy lâu cứ thế rơi xuống.

Mẹ ngẩn người ngồi xuống, tiêu hóa trận mưa rền gió bão tôi vừa bộc phát: “Hóa ra hiện tại con nghĩ như vậy, mẹ cho tới giờ vẫn coi con như bảo bối, con vì sao lại tự hạ thấp mình như thế?”

“Vì mẹ là mẹ con, ánh mắt của mẹ không khách quan. Con thật sự rất bình thường.” Tôi đã bộc phát hết sức, giờ chẳng còn hơi sức đâu cùng mẹ lý luận.

“Thần Hi, gả cho Tử Trung đi!”

“Mẹ, nếu con nguyện ý muốn gả cho anh ấy, con sẽ không đến Bắc Kinh. Con muốn tìm về chính mình, con chỉ nghĩ tới có điểm tôn nghiêm. Đến một ngày, con có lẽ sẽ có thể gả cho anh ấy, nhưng không phải hiện tại, phải đợi sau khi con khôi phục tự tin đã, có được không?”

Trong nhà tôi, bố đối với mẹ chân tình bao dung vạn phần, cái gì cũng lấy mẹ làm trung tâm. Mẹ muốn tìm người đàn ông giống bố cho tôi, có điều tôi không thấy vậy. Mẹ không hiểu cảm nhận của tôi, vĩnh viễn sẽ không hiểu, mẹ chỉ toàn tâm yêu thương tôi.

Mẹ tiến đến lau nước mắt cho tôi: “Được rồi, Thần Hi, mẹ sai rồi, không nên mắng bừa con.” Chọc khóc tôi, bà có chút áy náy.

“Mẹ và bố là hai người thân duy nhất của con, thử lý giải con nhiều một chút, không cần quá cách xa con.” Tôi nghẹn ngào, đột nhiên trở nên yếu ớt đứng lên, ôm mẹ khẩn cầu nói.

Mẹ nặng nề gật đầu, ôm chặt tôi, tựa như lúc tôi mới sinh, cẩn thận che chở.

Tối nay hai mẹ con cùng nằm một giường, mẹ ngủ không tốt, tôi cũng chẳng an giấc.

11. Chương 11: Gió Tây Chợt Thổi (trung)

Cho dù thật vọng một trăm lần, cho dù đương sự ra sao thì cũng chưa phải là ngày tận cùng của thế giới, trái đất sẽ không vì vậy mà tự ngừng quay, vẫn cứ quay quanh mặt trời, trăng lên mặt trời lặn cũng theo lẽ thường như trước.

Bởi vậy cuộc sống của tôi cứ lặng lẽ trôi qua như trước.

Mẹ ở lại vài hôm rồi về. Tôi đến trường dạy học, đọc sách, viết luận văn, ngày qua ngày cũng bận rộn vô cùng.

Mùa đông cứ như vậy mà đến. Cũng như mùa hè Bắc Kinh khó thích ứng, mùa đông nơi đây tôi cũng không cách nào quen được. Đến tháng mười một, tuyết bay lả tả, thời tiết lúc nào cũng trong tình trạng dưới âm mười độ. Sáng sớm mở cửa sổ, khí băng lạnh tê tái ủa vào làm cho trái tim thêm băng giá. Bắc Kinh thật lạnh, đó là điều không cần bàn cãi.

Hết giờ dạy, trời đã tối rồi.

Thời gian không phải quá muộn nhưng mùa đông, ban ngày luôn thật ngắn, đêm đen buông xuống nhanh hơn. Đi ngoài đường, tôi bao kín mình chỉ lộ ra đôi mắt. Xe chờ đón học sinh rất nhiều, tôi đứng ở bên trong, không ai nhận ra tôi là ai. Người già lẫn người trẻ cùng nhau tám chuyện, bọn họ hưng phấn bàn nhau kế hoạch ngày nghỉ, kể chuyện bạn bè của nhau, hơi ảm thở ra đường như làm không gian xung quanh ảm áp hơn. Ôn Tử Trung nói rất đúng, tuổi trẻ thật tốt, tôi và anh thật sự đã già đi nhiều. Già không nhất định phải tóc bạc trắng mà chính là tâm tình một mảnh hoang vắng, không có mục tiêu, không có hi vọng, chỉ sống vì nghĩa vụ và trách nhiệm, vì tôn trọng sinh mệnh, chẳng biết tức giận là gì.

Hiện tại nghĩ lại thấy những ngày tháng ở thành phố nhỏ kia như là nghỉ phép, còn cuộc sống bây giờ lại như tự mình thao luyện, chẳng có gì thú vị, chán nản, vất vả vô cùng. Tôi có ý đổi công việc, vô tình một lần nói qua trước mặt Tề Bằng, anh ta tức đến độ sắc mặt bệch ra như xác chết.

“Em là trẻ con hả? Sao lại thay đổi như thế hả?”

“Em chỉ là có ý nghĩ như vậy thôi.” Tôi nuốt nước miếng, về mặt áy náy.

“Ngay cả nghĩ cũng không được. Anh thật vất vả thuyết phục em đến đây, hiện tại mọi việc đều đang xuôi chèo mát mái, sao em có thể nghĩ đến việc muốn đi là đi được. Em nói cần một công việc ổn định, anh mất bao công sức tìm trường dạy học, em cũng phải cố gắng vô cùng mới có thể lưu lại. Vì sao em đối với công sức của bản thân lại khinh thường như vậy?”

“Em chính là người tùy tiện vậy.”

“Không phải là tùy tiện, mà là một người yếu đuối, không muốn đối mặt, trốn là suy nghĩ đầu tiên trong em. Trốn, trốn, trốn, em có thể chạy trốn được mãi hay sao? Làm con chim đà điểu chôn mình trong bộ lông dày làm cái gì cũng đều không phát hiện, nếu không tìm miếng bông, bịt kín lỗ tai vào, làm cái gì cũng như không nghe thấy. Thần Hi, em không còn là trẻ con nữa, đối với chính mình, với người khác phải có trách nhiệm một chút có được hay không?”

Anh ấy nói rất đúng, tôi phải tự thừa nhận rằng mình đã phụ lại sự kỳ vọng của anh.

“Em đúng là đang rất nhàn phải không, nếu không sao có thời gian nghĩ lung tung này nọ. Ngày mai bắt đầu, anh sẽ đưa tài liệu cho em, năm mới sắp tới, em có thể sẽ phải làm rất nhiều việc.” Lời nói của Tề Bằng như không cho người ta cơ hội thương lượng, lại đem tôi trở lại hiện tại cuộc sống.

Ôn Tử Trung so với tôi còn khá bận việc, qua điện thoại nghe được tiếng y tá hỏi cái này cái kia, vừa nghe điện thoại, một bên anh vừa trả lời điện thoại của tôi, một bên vừa trả lời câu hỏi của y tá, rốt cuộc cũng quên mất mình muốn nói gì.

“Thần Hi, có việc gọi điện thoại cho anh.” Cứ như vậy mà kết thúc, thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng.

“Được!” Tôi thì có thể có chuyện gì cơ chứ? Có chuyện xảy ra, anh ta tới đây thì cũng đã quá muộn. Làm người là phải tự dựa vào chính mình.

Cửa nhà đối diện hôm nay mở, người đàn ông tóc vàng mặc áo ngủ, ngực phanh ra, lộ ra bộ ngực rắn chắc. Mùa đông mà mặc như vậy, thật sự là dũng cảm. Gã ta đang sửa công tắc nguồn điện trước cửa, chắc là mạch điện có vấn đề. Tôi không buồn chớp mắt, lên lầu, mở cửa.

“Hi, người đẹp!” Gã ồn ào ở sau lưng, tôi không thèm ngoảnh đầu, tôi có tên họ đằng hoàng, không phải người đẹp này nọ.

“Cô ấy tên Thần Hi!” Hứa Lệ bước ra, bên ngoài khoác một chiếc áo lông màu bạc, lộ ra bên trong một mảng màu đen trong suốt của bộ nội y mỏng manh. Tuyết rơi lạnh mà ăn mặc như vậy thật sự là vật hợp theo loài.

Tôi không phải là cô gái nhỏ bị ngạc nhiên bởi chút việc nhỏ này. Bọn họ xem người khác không ra gì, tôi cũng chẳng e lệ gì, bình tĩnh xoay người, cô ta đang dán vào trong người tên đàn ông tóc vàng, như hổ rình mồi, không quá sắc bén nhưng cũng đủ để người khác nhận ra chủ quyền của con hổ cái này.

“Em đứng lên!” Tên đàn ông kia ôm chặt eo nàng, hôn lên người nàng: “Tiểu thư nhà đối diện đến đã được mấy tháng, anh mới lần đầu tiên nhìn thấy, em học ở trường nào vậy?” Sách giáo khoa trên tay tôi rất nặng nên có lẽ anh ta tưởng tôi là sinh viên.

“Cô ấy không còn là sinh viên lâu rồi.” Hứa Lệ có thái độ trêu tức lại nhưng vẫn không giấu được vẻ ghen tuông lồ lộ trên khuôn mặt.

Phản ứng của cô ta tuyệt nhiên không ngoài ý muốn của tôi, nhếch miệng cười nhạt một cái ứng phó cho xong chuyện. Hình ảnh “thanh tao” như vậy tôi chẳng thêm bận tâm, lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa.

“Thần Hi, thư ký công ty anh đang xin nghỉ để, em có muốn đến thay không?” Tên đàn ông kia một tay khả ố xoa bóp trên người Hứa Lệ, ánh mắt dâm tà liếc tôi chằm chằm.

“Hiện tại công việc của tôi vẫn ổn, tạm thời không muốn đổi nghề.” Người tôi nổi hết cả da gà, giọng nói run run sợ hãi, ghé tởm, tôi đóng cửa rồi chạy ngay vào toilet nôn hết bữa tối vừa ăn.

“Có phải anh muốn ‘đánh nhau’ với cô ta không hả?”

“Bảo bối, anh có em rồi mà, cái loại ra vẻ con gái thuần khiết này anh chẳng thèm liếc đến.” Tên đàn ông vừa dỗ dành vừa diễn một màn kịch nóng bỏng.

Cái cô Hứa Lệ này tính cách cũng không đến nỗi tệ, dám yêu dám tranh giành dám trả giá, không sợ ánh mắt của người khác. Nhưng loại đàn ông như vậy đáng giá sao?

Tôi muốn chuyển nhà để cho ánh mắt sạch sẽ một chút, xem nhiều mấy cảnh hoa gió này chẳng hay ho gì.

Tuyết lại rơi, trời lạnh đến nỗi răng đánh vào nhau cầm cập, chỉ muốn ở trong nhà, việc gì cũng không muốn đi. Tề Bằng gọi điện thoại đến, nói tư liệu công ty nhiều lắm, không có cách đem đến, bảo tôi đến lấy. Tôi bất đắc dĩ bao kín mình thành cái bánh chưng rồi ném mình vào trong gió tuyết giá lạnh.

Công ty của Tề Bằng ở lầu mười tám, nhân viên không nhiều lắm, ai cũng đều là nhân tài, giấy tờ chất đầy bàn, trái một cái điện thoại, phải một cái, giống như cái vòng quay liên tục. Thư ký của anh ta là một cô gái nhỏ nhắn, yêu kiều, nhìn thấy tôi chờ có vẻ sốt ruột liền đưa cho tôi một quyển tạp chí, chỉ vào Tề Bằng, thật bất đắc dĩ nhún nhún vai, tôi mỉm cười với lý giải của cô ấy.

“Tốt lắm!” Tề Bằng cuối cùng cũng buông cái điện thoại chết tiệt của anh ấy xuống.

Mặt tôi không chút thay đổi, quay người nhìn anh: “Đưa đây.” Tôi không thể so với giám đốc như anh ta, điện thoại gọi đến, tiền lương tự có, thời gian của tôi so với anh ta quý báu hơn nhiều.

Tề Bằng ở sau bàn nhúu mày nhìn tôi: “Ngày tuyết lớn như thế này, em sốt ruột muốn đi đâu?”

Tôi không khỏi trừng mắt nhìn anh ta, trừng hết sức luôn: “Anh cũng biết tuyết lớn cơ à, thế mà còn bắt em chạy đến tận đây lấy tư liệu.”

Anh ta nhìn thấy tôi tức giận, lông mày lại giãn ra: “Thần Hi tức giận lại có dáng vẻ này nha! Thật ra hôm nay muốn cho em gặp mấy lão tổng giám đốc của công ty, nếu nói trước với em, chắc chắn em sẽ không nghe theo anh đâu. À, anh chỉ biết dùng biện pháp này là tốt nhất.”

Tôi tuyệt nhiên không thể cười nổi trước vẻ dương dương đắc ý của anh ta khi tính kế thành công, tôi lui về thủ, tức giận đứng lên: “Tốt nhất mấy người kia làm cho tôi bằng lòng gặp, bằng không tôi chẳng thèm để tâm đến lý lẽ gì hết.”

“Biết, biết, lời nói của cô giáo Thần Hi luôn có sức nặng của chữ ‘tín’ mà. Bây giờ anh liền đưa em đến.” Anh ta lấy áo khoác trên giá áo, đưa cho tôi ra về muốn lấy lòng. Cô thư ký nhỏ cúi đầu, bờ vai run run như đang cố kìm nén hết mức có thể.

Tôi luôn luôn tự ý thức rằng mình chẳng phải thiên tài gì cả, nhưng theo như thái độ của Tề Bằng đối với tôi tựa như chuyên gia không bằng. Anh ta lẩn lộn giang hồ đã lâu, loại người nào mà chẳng gặp qua, người như tôi đây, phỏng chừng có thể tìm được không khó, làm cho anh ta đối đãi khác thường, tôi thật sự nghĩ không ra.

“Tổng giám đốc Tề”, rốt cục trên xe tôi đành mở miệng, “Anh nghĩ em là kiểu người gì? Nói thật chút đi.”

Tôi muốn một câu nói thành thật. Tôi không muốn mọi chuyện đều chẳng hay biết gì, ngẫu nhiên viết chút luận văn, bài viết, kiểm điểm “Thương thủ”

“Công việc, em có thể đảm nhiệm, nhưng hôm nay đi gặp khách lạ trình trọng như thế, em không nghĩ mình làm tốt.”

Tề Bằng quay qua nhìn tôi nói: “Giờ chứ, sao lại trương ra cái vẻ mặt không tự tin đó thế, em là một cô gái có rất nhiều tài hoa hứa hẹn.”

“Tổng giám đốc Tề”, tôi ngắt lời anh ta, “Không cần nói như vậy đùa em. Nhân viên Thương thủ có thể làm việc này của anh rất nhiều, vì sao nhất định phải là em? Anh biết em không giỏi giao tiếp mà.”

Anh ta nhìn thẳng phía trước nói: “Hôm nay tiếp khách không giống với bình thường, bọn họ đều là người thường xuất hiện trên báo và tạp chí, danh dự rất cao. Họ cũng không phải người lỗ mãng, đều có bằng cấp cả, chính là vì công việc bận rộn, không có thời gian, cũng chỉ muốn đến làm chút nghiên cứu, điều tra, đối với nhân viên không thể không tin nhiệm, nhưng cũng không thể quá tin nhiệm. Vì thế cần một người ngoài có thể tin tưởng được đến trợ giúp một tay, họ chọn anh, anh lại chọn em.”

Ngữ điệu tôi có chút vội vã: “Như vậy anh, anh cho rằng em...”

Bây giờ anh lại ngắt lời tôi: “Em nghĩ anh vất vả thuyết phục em tới Bắc Kinh chỉ để làm một Thương thủ sao? Em không phải người tài giỏi nhất, nhưng em cho anh sự tin tưởng tuyệt đối, việc này không phải ai cũng được. Ở thương trường lăn lộn nhiều năm, anh sớm giải hoạt như con hồ ly rồi, nhưng anh cũng là người, cũng có điểm yếu, anh cũng muốn có người để mình dựa vào, chia sẻ trọng trách cùng anh. Thần Hi, em là một cô gái mạnh mẽ lại thông minh, dù làm bạn, đồng nghiệp hay vợ, em đều cho anh cảm giác yên bình và tin nhiệm.”

Những lời này, trước đây anh đã từng nói, tôi vẫn bán tín bán nghi: “Rốt cuộc anh...”

Tề Bằng dừng xe bên đường, xoay người, nhìn tôi chằm chằm mười giây, nói: “Mục đích cuối cùng của anh là muốn lấy em làm vợ. Anh thừa nhận anh có tình nhân, hơn nữa không phải chỉ một người. Áp lực công việc lớn như vậy, anh cần phát tiết, anh muốn không phải chịu trách nhiệm chuyện tình cảm. Hai bên cùng tình nguyện, hợp thì ở cạnh, không hợp thì đi, không để lại hậu quả. Em lại là người phụ nữ chuẩn mực trong quan điểm truyền thống của người đàn ông, anh muốn vợ mình biết đối nhân xử thế, đoan trang phóng khoáng, biết chăm sóc, chu toàn việc nhà, đây cũng là mong ước của người đàn ông. Nếu anh đã muốn kết hôn, anh nhất định sẽ hối cải để làm một con người mới, vĩnh viễn trung tình với tổ ấm của mình. Anh có thể cho em một cuộc sống tốt nhất, làm cho những người phụ nữ khác phải ghen tị với em.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn anh ta: “Anh thẳng thắn thật đấy. Đáng tiếc em không thể gật đầu bừa trước lý lẽ của anh được.”

“Đó là vì em luôn đem mình giấu trong tháp ngà, không nhìn ra thế giới bên ngoài. Anh đã bắt em gật đầu đâu? Thần Hi, em thật là đồ ngốc, chẳng tương xứng với tuổi tác của mình gì hết.”

“Chuyện tình cảm không phải chỉ như thế.” Tôi nghiêm mặt lại, muốn dừng chủ đề đó tại đây.

“Đây là sự thật, em vừa ngẩng đầu là thấy ngay thôi.” Tề Bằng không dụ dằng chút nào, hất ngay bát nước lạnh vào mặt tôi: “Tình yêu chỉ là thứ đùa giỡn trẻ con, hiện tại phải nhìn vào hiện thực, nếu không vì sao cô gái trẻ nguyện ý lấy một ông già, trai trẻ lại muốn mấy bà trung niên bao dưỡng, đây là tình yêu sao? Đúng, em sẽ nói, những người này chỉ là số ít. Nhưng em thử nhìn người phương bắc xung quanh em đi, có bao nhiêu người vì lạnh mà cùng ôm nhau một chỗ sưởi ấm, bọn họ lúc đấy yêu nhau bao nhiêu? Nếu bọn họ từng là thanh mai trúc mã, một đôi yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng có mấy ai chung tình được mãi mãi, tình cảm ư, như một tờ giấy trắng, nhất thống liền phá, Thần Hi, em vẫn tin đó là sự thật à!” Nói xong, anh ta hừ lạnh một tiếng.

Có lẽ anh ta nói cũng đúng, yêu là như thế nào, đến cuối cùng cũng như chim yến bay tán loạn, tôi bỗng nhiên nhớ tới người kia, giờ đang ở nơi nào. Đúng là thế cũng không thể công nhận hết lời giảng của anh ta: “Cứ cho em là cái đứa ngốc cuối cùng trên đời đi! Em tình nguyện cô độc cả đời cũng không muốn tùy tiện.”

“A, Thần Hi, em biết không? Anh đã quen biết em ba năm, âm thầm quan sát, sau đó đem bày mở ra, chờ em đến đây. Em không phải sợ, không có em anh cũng sẽ không chìm xuống, anh sẽ tiếp tục tìm kiếm một Thần Hi nữa. Nhưng vì sao em không nghĩ đến, anh tuy không phải người em yêu nhưng sẽ là người thích

hợp với em nhất. Cho em một gia đình, bảo vệ em, tôn trọng em.” Lời nói của anh có chút tiếc nuối, nhưng không có cách nào làm cho tôi mềm lòng. Nếu kết hôn với người thích hợp, tôi sẽ chọn Ôn Tử Trung.

“Hôm nay kết thúc ở đây đi! Anh nói thật lòng, em hãy suy nghĩ kỹ đi, cho chúng ta cơ hội.” Tề Bằng lại khởi động xe lần nữa, xe nổ máy rồi nói: “Không cần suy nghĩ nặng nề quá. Lát nữa đi ăn cơm trưa, nhóm người tổng giám đốc đều là những người khiêm tốn, hơn nữa tình hình cũng khá tốt. Em cứ đứng trong tháp ngà, cứ nghĩ là nhân gian khói lửa đi. Không nên tự nghĩ là mình làm không được.”

Đúng, tôi bất lực tự mình không qua được, tuy rằng không khí hiện tại có chút nặng nề, nhưng tôi vẫn ngồi cùng anh ta trong xe, ở bên cạnh anh ta.

12. Chương 12: Gió Tây Chợt Thổi (hạ)

Tôi không nghĩ đến Hứa Lệ lại chủ động đến gõ cửa nhà mình.

Cô ta mang theo một chai rượu đỏ đứng ở trước cửa, quần áo có vẻ nhàn nhúm, không chỉnh tề. Tôi chân chừ một lúc, cuối cùng vẫn ra mở cửa.

Cô ta không câu nệ nhìn trước ngó sau một lần, lão đảo nghiêng ngả ngồi vào giường của tôi: “Cô đang làm việc à?” Cô nàng không nhìn thấy chắt. Tôi tắt máy tính, mời cô ta một chén trà nóng, định giằng lấy chai rượu trên tay, cô ta cứ giữ khư khư, lắc đầu như đứa trẻ con.

Tôi bất đắc dĩ ngồi bên cạnh nhìn cô.

Cô nàng bỗng nhiên vươn tay, xoa xoa khuôn mặt tôi, nói: “Lúc tình mặn ý nồng, dáng hình người ta như thể nào cũng đẹp. Một khi không còn thích nhau thì chỗ nào cũng xấu.”

“Đừng lo lắng, cô vẫn rất đẹp mà.” Có lẽ cô nàng giận nhau với tên tóc vàng kia nên có chút bi quan.

Cô ta nở nụ cười: “Đúng là. Cô ấy à, vẫn như nữ tu sĩ ư? Đúng giờ về nhà, đúng giờ ra cửa.”

Tôi cũng cười: “Tôi nổi hứng cũng sẽ đi chơi. Tôi quen biết ít người, không nhiều bạn bè như cô.”

Hứa Lệ kéo tay tôi, cười tủm tỉm: “Bạn bè của tôi nhiều nhưng đều có chút ngu xuẩn, không thể so được với cô, người nào người đấy đều đi xe đẹp, sao cô không cho bọn họ lên phòng?”

“Hả?”

“Thần Hi.” Hứa Lệ bỗng nhiên mếu máo, nước mắt đã trực chảy xuống: “Thằng đàn ông khốn nạn kia cặp kè với người khác, đá tôi rồi. Cô giúp tôi được không?”

“Tôi giúp cô kiểu gì?”

Cô ta lại kéo tay tôi: “Bạn của cô ai cũng được, tùy tiện người nào chẳng được.”

Tôi thấy bất ngờ vô cùng: “Cô việc gì phải làm thế? Nhờ bạn cô quay lại với cô, chẳng phải sẽ tiếc nuối ư?”

“Tìm tôi? Hắn đã có vợ con đề huề, quay lại với tôi làm gì chứ? Lúc trước tôi vì hắn có thể bỏ trí ỉnh một công việc tốt, hắn vì tôi trẻ trung, xinh đẹp, hiện tại hắn có người mới, còn quan tâm gì đến tôi? Tôi đây, không thể tìm cây thất cổ tự tử, phải tìm một cái cây đại thụ thật tốt, chọc tức chết hắn ta.” Hứa Lệ nói có chút máu lạnh, tôi nghe mà trong lòng thỉnh thích.

“Thế sao không tìm một người tốt để lập gia đình?” Tôi cẩn thận hỏi cô ta.

“Ha, bằng tuổi tôi có năm người, ai cũng có phòng có xe, người nào không giống như con quay, bị ông chủ mắng chửi chết, tình cờ đi ra ngoài ăn một bữa cơm, xem một bộ phim ngoài rạp cũng phải tính toán nửa ngày. Tôi không muốn tuổi xuân của mình bị chon vùi trong tay mấy kẻ phàm phu tục tử này, nhân lúc còn chút nhan sắc, tôi muốn hưởng thụ cho sung sướng.”

Lòng tôi không biết vì sao chợt chấn động, cúi đầu, không dám nhìn cô nàng.

“Ồ, Thần Hi, sao cô không nói gì thế?”

“Tôi nghĩ thật sự mình không giúp được cô. Tôi thấy họ không hợp với cô.”

“Không cần cô nói, chỉ cần cô giới thiệu để tôi quen biết bọn họ, sau này còn lại là chuyện của tôi.”

Công việc hiện giờ của tôi tốt như thế, không nghĩ muốn đổi nghề làm bà mối, cho nên tôi kiên quyết cự tuyệt Hứa Lệ. Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, tôi không có quyền chỉ trích cô ấy, nhưng tôi cũng không thể tự ủy khuất chính mình.

“A, sợ tôi lấy mất sự nổi bật của cô ư?” Cô ta phát ra một nụ cười quyến rũ, hỏi. Tôi có chút đồng tình nhìn cô ta, nếu có thể bị cướp đi, vậy ngay từ đầu không phải là của tôi, tôi lo lắng cái gì chứ. Lúc trước người kia ôm người phụ nữ khác ngay trên giường bị tôi bắt gặp được, tôi cũng chỉ xoay người bước đi, ngay đến ý nghĩ đoạt lại cũng không có. “Không sợ, chỉ là bạn tôi không giống kiểu như cô.” Những lời nói của tôi có chút hà khắc, nhưng người như Hứa Lệ sẽ không bị tổn thương vì thế.

Quả thật, cô nàng giơ chai rượu lên, nhẹ nhàng uống hết hai ngụm, một ít rượu đỏ theo khóe miệng rơi xuống áo, tựa như một vết máu bình thường, làm người ta tim đập nhanh. “Được rồi! Cô không giúp tôi thì tôi tự mình tìm lấy vậy.” Cô ta ngật ngưỡng đứng lên, hướng cửa đi ra. Tôi không đỡ cô ta, cô ta cũng không thiết đến tôi giúp đỡ, với kinh nghiệm của cô ta thì sớm đã miễn dịch với việc té ngã rồi.

Đóng cửa lại, việc đầu tiên tôi làm là gọi điện thoại cho Tề Bằng: “Tôi muốn đổi phòng trọ.”

“Vì sao?”

“Hoàn cảnh không tốt!” Tôi nói thật sự ngắn gọn, vô tình như chuyện của người khác.

“Chuyển đến chỗ của anh đi! Bình thường anh rất ít khi về nhà, phòng khá nhiều, em sẽ có không gian riêng tư.” Phía bên kia đầu dây, Tề Bằng nói như thật vậy.

“Không cần!” Phòng ở hiện tại là nhờ anh ta tìm, chuyển đi đương nhiên phải nói với anh ta một tiếng, nhưng không nghĩ đến việc sẽ làm phiền anh ta.

“A, đừng hối hận nhé!” Tề Bằng cười như có chút thất vọng.

Cúp điện thoại, nghe thấy từ phòng bên cạnh như vang lên tiếng gì rơi loảng xoảng, tôi làm như mắt điếc tai ngơ.

Ngày mai là năm mới, tôi già đi thêm một tuổi. Để an ủi chính mình, tôi quyết định những ngày nghỉ này việc gì cũng không làm. Tôi muốn thư thái đi dạo phố, ăn uống, mua quần áo, trang sức mà tôi sắp qua tuổi để dùng.

Bánh “Black Forest” vị ngọt vừa phải, lại thơm thơm hương rượu. Tôi thích ăn đồ ngọt nhưng cũng sợ béo, bình thường rất ít dám động đến, thế mà bây giờ lại ngồi đây ăn bánh ngọt, uống trà sữa.

Uống chưa được nửa ly trà sữa, hai cô nhóc cạnh bàn không coi ai ra gì nói to: “Chương trình âm nhạc tài năng sang năm vốn đang là Thẩm Ngưỡng Nam làm chủ khảo, nhưng anh ấy lại muốn từ chối, nói không sắp xếp được thời gian tới.”

“A, không có anh ấy, chương trình còn có cái gì đáng xem chứ.”

“Đúng vậy, những cuộc thi đấu đầy tiêu chuẩn bác học cao siêu, không hiểu vẫn là không hiểu, nhờ lời bình luận, giảng giải của anh ấy mới giúp người như chúng ta thưởng thức được.”

“Ừ, anh ấy không dùng lý luận quá mức thâm ảo chuyên nghiệp mà dùng những từ thông thường, cho người ta có thể tĩnh tâm mà hiểu, có thể nhờ anh ấy mà cảm nhận mỹ vị âm nhạc, haiz!!!” Ngữ khí trong lời như tiếc không thể nói lên hết mất mát và tiếc hận.

Không tiếp xúc gần thì chỉ có thể nhìn thấy vẻ ngoài tuấn nhã và nụ cười ôn hòa của anh ta mà thôi!

Tôi đã muốn uống xong trà sữa, ăn sạch bánh ngọt. Hai tháng không liên hệ, tôi cũng thấy hoài niệm nụ cười của anh, nhưng nỗi hoài niệm ấy chỉ dám để trong lòng mà không thể biểu hiện ra bên ngoài.

Cứ tưởng rằng trời lạnh thì người đi mua sắm sẽ ít, thế mà vừa đến Tây Đan đã bị một đám đông chật cứng người dọa phát sợ. Tưởng như nơi này người ta cứ thế mà lấy đồ đi, không cần rút tiền ra trả hay sao vậy. Cơ bản là không thể có chuyện đó, tôi nhìn kỹ mọi người đó đây mà buông tha an ủi chính mình.

Ông trời có lẽ sợ tôi quên Thẩm Ngưỡng Nam, trên màn hình lớn bên ngoài khu mua sắm đang phát chương trình truyền hình phỏng vấn anh, đáp ứng khẩn cầu của người chủ trì, anh chơi một đoạn đàn dương cầm.

Tiếng dương cầm của anh thanh khiết, trong sáng, không hề ướt át, vẫn đục, kỹ xảo mười phần điêu luyện, giai điệu mười phần như thơ cổ Trung Quốc, thanh vận tề động, ý thơ dào dạt.

Anh ấy không chỉ có thể chỉ nhìn xa về núi ngắm cảnh mà có thể hòa hợp cùng phong cảnh độc đáo. Điều kiện của anh ấy có làm cho người ta vô cùng ngưỡng mộ, thập phần sùng bái.

Di động chợt vang, một thanh âm như đã lâu lắm rồi.

“Chuyên tâm nhìn anh ta như vậy, có phải cảm thấy giống như đã từng quen biết anh ta?”

“À, cũng coi như là cố nhân đi.” Mặt tôi đỏ hồng nhìn xung quanh, vào đông rét lạnh, tôi lại không ngờ gặp phải một điều bất ngờ như vậy. Cách ở chỗ kia cầu vượt, anh ở trong xe hướng tôi ngoắc tới.

Nhìn sắc mặt Thẩm Ngưỡng Nam có vẻ không tốt lắm, không chỉ là khó coi, mà quả thật là một loại lạnh lùng. Bình thường anh để lại cho tôi ấn tượng thân thiện, nhưng thật ra như thế lại cho người ta cảm giác xa cách, như thể trưởng giả, chỉ có khi nét mặt anh lạnh lùng, nghiêm nghị có lẽ mới thật sự là anh. Nhưng nhìn anh như thế lại làm cho tôi có chút hấp tấp.

Tôi lại tưởng tượng vẫn vợ, cô gái lớn lên cùng anh trông như thế nào, cô ấy cũng thường nhìn thấy diện mạo thật sự của anh hay không?

Đối mặt với người anh tuần lại tài hoa, mọi người đều khoan dung hết mức có thể. Mà anh cũng đối với người khác khoan dung, như vậy, ưu điểm của anh có thể vô hạn mở rộng, có thể đủ để biến anh thành một thánh nhân cao thượng, làm cho người ta ngưỡng mộ như nhìn lên đỉnh núi cao. Nhưng trước mặt người thân cận, anh có thể tức giận, có thể xụ mặt ra.

“Chuyên tâm một chút, cô giáo Thần.” Anh vỗ nhẹ tay, nhắc nhở tôi chú ý sự tồn tại của anh.

Tôi không được tự nhiên mỉm cười với anh.

“Em làm tôi thật sự ngạc nhiên đấy, năm mới, sao lại một mình bên ngoài như vậy?”

“Bằng không còn có thể có ai?” Tôi có đồng nghiệp, có học sinh, có Ôn Tử Trung, Tề Bằng, nhưng cũng chưa thân mật đến mức cùng nhau nghỉ phép đi chơi. “Anh cũng không cùng người nhà ư?”

“Bố mẹ anh đều ở nước ngoài.” Anh trả lời tôi ngắn gọn

Tôi nghĩ định hỏi bạn gái thân yêu của anh đâu, thốt ra lời này thì đầy ý ghen tuông rồi, tôi thì có lý do gì để mà ghen tuông cơ chứ, lời nói và không khí trong trẻo, lạnh lùng này đành nuốt vào trong bụng.

“Kế tiếp em có dự định gì không?”

Những lúc bên cạnh anh như lúc này, tất cả đều là anh an bài, tôi không có quyền lợi phản kháng. Như anh hỏi tôi bây giờ, chẳng qua là uyển chuyển xác nhận cáo biệt.

Tôi chỉ chỉ tới đám người, mở cửa xe: “Gia nhập bọn họ. Sau đó...”

Anh không để cho tôi nói hết câu, ánh mắt sắc bén làm cho câu nói kia chết non ngay tức khắc: “Anh kém đến như vậy sao?”

“Hả?” Lời này ai nói mà chẳng được, chỉ có anh ta là không thể nói thế. “Anh có bao nhiêu là vĩ đại, là người của công chúng, không cần tôi thêm lời khen tụng.” Tôi thật sự cầu thị, không phải khen tặng.

“Ha, phải không?” Mặt anh thâm trầm, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nhìn đến nỗi khiến tôi thấy phát sợ: “Như vậy anh cũng đủ xứng làm bạn của em sao?”

“Anh... Ngày đó anh rất tức giận?” Sau ngẫm lại, ngày đó tôi thật có điểm quá.

“Tức điên rồi! Lần đầu tiên anh bị người ta coi như thú hoang hay thiên tai mà tránh né.”

“Thật xin lỗi!” Tôi không dám nói cho anh biết lý do, chỉ nói tránh né.

“Như vậy có thể bù lại tổn thương của anh ư?”

Tôi trừng mắt to, trong ánh mắt của anh quả thật có lửa giận tóe ra: “Thật sự rất xin lỗi, đầu tôi ngày đây bị hôn mê mới làm tổn thương đến lòng tự tôn của anh, là tôi không xứng làm bạn của anh.”

“Thần Hi!” Anh hét lớn một tiếng, đôi mắt lạnh tựa băng dường như có thể đông cứng chết tôi. Tôi tự biết mình quá phận, hơn nữa vi phạm, xấu hổ, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Anh chỉ biết có âm nhạc, phương diện tình cảm ít biết đến, làm bạn với anh có phải là quá thiệt thòi.”

Tôi đột nhiên cảm thấy bầu không khí vô cùng ngột ngạt, càng nói càng thêm bức bối, định mở cửa xe bước ra.

Anh đột nhiên nắm lấy tay tôi một cách hung hăng, tôi thấy đau, kinh ngạc nhìn anh, anh cũng trừng mắt nhìn lại tôi, cứ như vậy giằng co, qua một hồi lâu, anh mới buông tay tôi ra, dùng sức đóng cửa xe, quay đầu.

Tay, không để ý đến, hòng đã nghẹn cứng, cúi đầu, nước mắt đã lăn dài trên gò má, rất nhanh ướt đẫm một mảng. Tôi thống hận rơi lệ trước mặt anh ta, bộ dạng như vậy chẳng lẽ muốn ai đó thương tiếc sao?

Thẩm Ngưỡng Nam cứ thế nhìn thẳng, không có ý định lái xe đi. Tôi cắn môi thật chặt, quyết không để cho tiếng khóc thút thít khó nghe phát ra.

Anh xoay người, vươn tay, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Tôi thuận lực dựa vào trong người anh, gối lên ngực anh mà khóc. Anh dịu dàng vuốt ve sau lưng tôi, thở dài nặng nề. Cứ như vậy, một tay anh ôm tôi, một tay lái xe.

Mắt tôi đỏ au, mặt mũi thì sưng vù, đi nơi nào cũng không thích hợp, anh đưa tôi về nhà.

Nhà ở của Thẩm Ngưỡng Nam so với nơi tôi trọ to gấp bốn lần. Chỉ một phòng để chơi đàn dương cầm thôi đã to bằng nhà tôi. Bởi vì to nên có chút hơi lạnh lẽo, chỉ đứng ở kia đã thấy khiếp người.

Tôi không nhìn thấy bóng dáng của ai khác, hiển nhiên anh ở nơi này một mình. Máy sưởi đã được mở lên, bên trong dần dần ấm hơn, tôi cởi áo khoác, im lặng ngồi trên sôpha, tâm tình đã dần bình tĩnh hơn lên. Anh đưa tôi một cốc trà nóng, kéo ghế dựa ra đến ngồi trước mặt tôi.

Yên lặng, chúng tôi chính là cứ thế đối diện nhìn nhau. Hồi lâu, anh than nhẹ một tiếng, kéo tay tôi đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn lên chỗ bầm xanh tím kia. Máu tôi chợt xông vọt lên não, bối rối nhìn anh.

Anh nhìn tay tôi, sâu kín nói: “Người ngoài đều thấy anh thật vĩ đại. Thật ra anh cũng không thích thế, tựa như một ngôi sao thần tượng độc thoại trong chương trình một cách vô nghĩa. Ngay từ đầu, anh định làm nghệ sĩ dương cầm, nhưng vì không thích ánh đèn sân khấu nên mới quay sang làm lý luận âm nhạc. Anh muốn mình im lặng làm âm nhạc, còn có thể dạy dỗ học sinh của mình. Chỉ là có chút nhờ vả thân quen, nề mặt bạn bè làm giám khảo, có lần một thì sẽ có lần hai, cứ như vậy trôi đi, anh dần không nhận ra bản thân mình. Tuy rằng mang đến chút danh lợi tiền tài, nhưng anh lại mất đi rất nhiều.”

“Nhưng như thế này anh lại giúp nhiều người hiểu được âm nhạc cao nhã, điều này không phải như một ngôi sao thần tượng cứ độc lên lại có thể làm được. Điều này cần đến một người có tài năng chân chính thật sự mới có thể làm được, anh chính là người thích hợp như thế.” Tôi không đồng ý với điều anh nói, anh là một ngôi sao sáng, có thể tỏa sáng sang cả những người xung quanh.

“Em cho là như vậy sao? Có thể là do tính cách của anh không thích như thế, anh thích đứng trên giảng đường, làm công việc của một giáo sư, mà không phải thành một người nổi tiếng, ngay một chút riêng tư cũng không có. Cùng bạn bè dạo cửa hàng sách, xem phim, ăn bữa cơm, đi ra ngoài giao du nói chuyện giải sầu, điều này hiện tại đối với anh thật xa xỉ, anh thấy mình như con khỉ trong vườn bách thú vậy. Điều này không giống học giả, không giống một người nghệ sĩ âm nhạc.”

Nhìn vẻ mặt tịch mịch của anh, tôi nghẹn lời: Nếu điều đó làm cho anh không vui thì hãy chậm rãi rời đi! Nếu lập tức bỏ đi thì người đam mê âm nhạc của anh nhất định sẽ vô cùng mất mát. Dù sao hiện tại anh cũng là người của công chúng, không thể tùy tiện bỏ dở giữa chừng được.”

“Thần Hi, làm bạn của anh, có phải là thật không được tự nhiên?”

Tôi buồn bực nhìn, tránh đôi tay anh, ôm lại vai anh: “Anh cuối cùng muốn hướng dẫn em xác định cái gì?”

Thẩm Ngưỡng Nam nhìn tôi bằng ánh mắt chăm chú, nhìn đến độ tôi không được tự nhiên, đột nhiên kéo tôi lại gần, giống như hai người yêu nhau, tôi ngồi lên đùi anh, anh ôm ngang eo tôi, hạ thấp người đặt lên một nụ hôn, cái lưỡi nhả mím quần lấy lưỡi tôi.

Tôi mở to mắt, không thể nhìn rõ tình huống trước mặt. Anh dùng tay giữ chặt khuôn mặt tôi, làm sâu sắc thêm nụ hôn bằng lực của bản thân, đến khi tôi thở hổn hển trong lòng anh. Tôi cảm nhận được trên người anh hơi thở nam tính nhẹ nhàng mà ấm áp, mê người cũng như mê hoặc tư duy non nớt của tôi.

Cứ ngồi như vậy mãi, thân thể của tôi có chút đau nhức, một nửa là vì thẹn thùng, một nửa là vì hoang mang.

“Anh chỉ là muốn xác định mình có quyền lực như vậy.” Anh cũng thở gấp gấp như tôi, khuôn ngực rắn chắc dồn dập phập phồng, hơi thở ấm áp phả nhẹ vào cổ tôi.

“Muốn nhiều quyền lực như vậy thì một chết đi.” Tôi có chút lòng dạ hẹp hòi, thực sát phong cảnh mà nói.

“Ừ! Anh cũng không có ý muốn gì nhiều lắm, một phần là đủ rồi, còn em, không có gì muốn nói với anh sao?” Hôn tôi rồi lại hỏi tôi, có phải hay không đã quá muộn?

“Đó chính là học sinh của mẹ em.” Anh để ý Ôn Tử Trung thì phải, tôi ăn ngay nói thật.

“Thì ra là vậy!” Anh ôm chặt thắt lưng tôi, trên mặt tỏa ra ánh mặt trời sáng lạn.

“Vì sao?” Tôi xem không hiểu giá thị trường cổ phiếu, rõ ràng nó luôn thay đổi mỗi ngày, tôi biết rất nhiều công ty lên xuống chao đảo... Chúng tôi có điểm chung rất ít, bên cạnh anh thật lạ, anh là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, còn tôi chỉ là người bình thường vô cùng.

“Thích là thích, không nên suy nghĩ nhiều vì sao?” Anh hôn lên má tôi.

Tôi ngửa đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Có lẽ tại đêm tuyết kia, khi ngã vào trong lòng anh khóc, tôi tất biết sẽ có một ngày mình liêu lĩnh yêu anh, nhưng tình yêu này rất nặng, nặng đến mức tôi nghĩ không thể nắm giữ trong tay, cho nên tôi muốn chạy trốn.

Anh mang tôi trở lại, tôi chỉ có thể đón nhận định mệnh này mà thôi.

13. Chương 13: Sơn Vũ Mãn Lâu (thượng)

Vốn tưởng rằng bắt đầu một tình yêu mới sẽ rất khó, không nghĩ khi gặp đúng đối tượng, rung động thật rất dễ dàng. Khi đó tôi và Thẩm Ngưỡng Nam, hai người là đường thẳng song song, bỗng nhiên giao nhau ở một điểm, mọi việc bắt đầu từ như vậy.

Buổi tối, chúng tôi sẽ cùng nhau ăn ăn cơm, uống cà phê, thỉnh thoảng anh bận, tôi như thường lệ tản bộ, bất kể anh trễ bao nhiêu, cũng sẽ gọi điện thoại đến. Giờ nghỉ trưa, nếu như anh có việc, sẽ gọi tôi đến nơi của anh, tự mình nấu cơm, sau đó làm việc.

Bỗng nhiên khi đó, cảm giác ở chung thân mật hẳn lên.

Nhiều lúc, anh sẽ ôm tôi, hôn môi tôi, đầy nhu tình .

Chúng tôi không yêu cầu đối phương vì mình thay đổi điều gì, tôi xem sách chuyên ngành của tôi, anh làm công việc âm nhạc của anh. Chúng tôi có thể nói rất nhiều chuyện với nhau, tất cả đối với đối phương, chúng tôi đều thật tôn trọng. Có khi, anh sẽ cùng tôi xem hí kịch, nắm tay, chen chúc nơi chỗ ngồi, lặng lẽ thì thầm, phần ăn ý và ăn cần kia, chúng tôi vô cùng hưởng thụ. Đôi khi có việc xã giao, cố ý vô tình, anh cũng sẽ dây dưa đưa tôi đến cùng anh tham dự, dần dần, các bạn của anh đều biết sự tồn tại của tôi, bọn họ hiểu việc tôn trọng riêng tư cá nhân, chỉ là tính tò mò có sẵn, tia nhìn chăm chú cũng sẽ giấu sau vẻ bình thản như không có việc gì. Nhưng anh dù sao cũng là người của công chúng, vàng sáng chói lọi, chúng tôi chưa bao giờ dặt tay đi qua trong đoàn người.

Tôi không ngu ngốc, thần kinh vẫn luôn nhạy cảm. Tôi sẽ có chút bất an mơ hồ, nhưng tình yêu của Thẩm Ngưỡng Nam luôn khiến tôi lựa chọn bỏ qua việc này.

Bản thảo sách mới nhất của Thẩm Ngưỡng Nam vừa mới xong, đã nhiều ngày đều giam mình ở thư phòng chỉnh sửa, không có thời gian quan tâm đến tôi, lại một cuộc điện thoại gọi tôi tới, muốn tôi trông nom ba bữa của anh thật tốt. Thật lòng mà nói, trù nghệ của tôi khá được. Tuy rằng tôi ít khi làm, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ không.

Nhớ khi còn ở quê nhà, mẹ tôi chủ nhật sẽ làm một ít điểm tâm thay đổi độ đa dạng của món ăn. Có một loại vằn thắn nhỏ, chỉ dùng tôm và đậu hủ, tảo biển và thịt để làm, rất ngon miệng, tôi rất thích ăn. Tôi ngẫm nhớ mua về các loại nguyên liệu, tự mình khóa trái trong phòng bếp, vội vàng cả buổi, cuối cùng xem như thành công, tiện thể tôi còn theo sách thuốc làm trà hạnh nhân.

Thẩm Ngưỡng Nam lớn lên ở phương bắc chưa ăn qua điểm tâm tinh tế như vậy, ăn nhiệt tình như người có tinh thần cổ động. Nhìn tướng ăn “khả quan” của anh, tôi cười nói: “Nên chụp lại bộ dạng hiện tại của anh, đăng lên trang web, cho nhóm mỹ nữ xem giáo sư Thẩm bọn họ mê đắm có bộ dạng như vậy.”

Anh không chút để ý tiếp tục ăn vằn thắn, “Chụp đi, anh không cần người khác mê đâu.”

Tôi bỗng nhiên nổi lòng hiếu kỳ, nói: “Trường học các anh đều là mỹ nữ có khí chất, làm sao anh có thể không động lòng?”

“Anh có điểm khác biệt chứ! Thật ra mỗi cô gái trẻ cho dù đẹp xấu, bản thân đều có điểm khiến người động lòng. Vấn đề là hai mươi năm sau, ai có thể duy trì phần động lòng người kia, mới là mỹ nữ chân chính. Anh xem tướng, liếc mắt một cái liền biết, cho nên có thể không động lòng.”

Tôi oán trách trừng mắt nhìn anh một cái, “Nói hươu nói vượn, chẳng lẽ những năm gần đây, anh không gặp được qua một hai người?”

Anh buông đũa, kéo tôi ngồi vào trên đùi, “Có, em không phải sao?”

Những lời này có chút yếu ớt, nằm trên vai anh, tôi cảm động không đứng dậy. Anh luôn không nhắc đến bạn gái trước kia, là phai nhạt hay là đón đau?

“Sao không nói gì?” Anh nâng mặt tôi nhìn thẳng anh, “Anh đang nói thật.”

Tôi thở dài, sâu kín nói: “Anh nói xem, ở bên cạnh anh có điểm gì tốt?”

“Một ngày có cơm ăn ba bữa, hai bộ váy áo sắc sỡ, một phần tiền tiêu vặt cho em.”

“Tốt như vậy nha! Vậy em cũng không cần phải đi làm.”

“Ừm.” Tay anh ở phía sau tôi nóng rực lên, “Không làm việc vậy ở trong nhà, sinh con làm bạn.”

Anh đang cầu hôn sao? Đầu óc của tôi trống rỗng, hô hấp phối hợp với bàn tay di động cao thấp của anh mà hỗn loạn lên, không khí lập tức trở nên mập mờ.

Điện thoại vang lên không hợp thời.

Thẩm Ngưỡng Nam cười khở nhún vai một cái với tôi, tôi cúi mặt đỏ hồng cười, đẩy anh đi tiếp điện thoại, anh không chịu buông tay tôi ra, kéo theo tôi cùng nhau đi qua.

Hóa ra lại là điện thoại của tôi, Đàm Kiếm đến Bắc Kinh, nghe Bách Thanh nói về tôi, vội la ó muốn gặp, đành phải tìm Thẩm Ngưỡng Nam.

“Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho Thần Hi, để cô ấy tới.” Anh mỉm cười nháy mắt với tôi, tôi trộm trách móc anh, nín chặt anh, như một cô gái nhỏ nhẹ nhàng nói khẽ bên tai anh, lên án anh là kẻ lừa đảo.

“Cậu lại đây đi! Ở đây còn có một người, mà cậu đặc biệt muốn gặp.” Bách Thanh ở bên kia thần bí nói.

“A, tôi đây thật sự muốn trông thấy.” Anh xoa bóp tay tôi, đôi mắt thâm tình hơn hết thấy lời ngon tiếng ngọt.

Điện thoại cắt.

Anh ôm chặt thắt lưng tôi, ở cần cổ cọ đến cọ lui, khàn giọng nói: “Làm sao bây giờ, anh sao có thể cam lòng đi ra ngoài đây?”

Tôi nhẹ hôn một chút ở miệng anh, “Nếu cứ ở gần nhau quá lâu, sẽ sớm như hoa sáng nở tối tàn.”

“Anh không thích những lời này, nghe như là em sẽ chia cách. Anh thà rằng thấy nhau đến chán, cũng không nguyên ỏm một phần tương tư đến khi già.”

“Ừm, ừm, em đồng ý, thời đại này không thích hợp yêu đương xa cách.” Tôi cười e thẹn. Không nghĩ rằng, anh lại trịnh trọng nói: “Thần Hi, đồng ý với anh, mặc kệ gặp phải chuyện gì, đều sẽ không dễ dàng buông tay tình cảm của chúng ta, được không?”

“Được, em sẽ không dễ dàng buông tay.” Tôi có tài đức gì, mà khiến một người nổi trội xuất sắc như vậy không có cảm giác an toàn? Tôi chân thành nòng nân đáp trả cái hôn triển miên của anh.

Địa điểm gặp mặt, Bách Thanh chọn là một gian phòng trong quán cà phê. Khi tôi cùng Thẩm Ngưỡng Nam đẩy cửa tiến vào, bọn họ đã tới trước. Bách Thanh cùng hai người đàn ông còn trẻ đang nói chuyện phiếm, một cô gái cao gầy đưa lưng về hướng cửa đang tiếp điện thoại, Đàm Kiếm vẫn đẹp trai lạnh lùng như cũ, vẻ mặt không kiên nhẫn hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Thần Hi!” Nhìn thấy tôi, vẻ đẹp trai ẩn giấu sau mây khói của cậu lộ ra. Nửa năm không thấy, cậu ta cao thêm rất nhiều, đôi mắt cậu ta, tôi phải ngửa đầu, cảm giác bất bình quái dị dâng lên.

Cậu ta rất tây hóa, ôm tôi một cái, tôi cảm động ôm trả cậu ta một chút, thật là một đứa trẻ không thù dai. Thẩm Ngưỡng Nam cùng hai người đàn ông kia hiển nhiên cũng có quen biết, cười với nhau vỗ vai chào đón. Đàm Kiếm kéo tôi ngồi xuống ở một bên. Cô gái tiếp điện thoại xong lùi bước, từ từ xoay người lại. Lộ ra trước mắt tôi là một mỹ nữ hiện đại điển hình: mặt trái xoan, đôi môi rộng mà đầy đặn, đỉnh mũi à yếu điệu, nhàn nhạt tỏa ra hơi thở nghệ thuật, khiến người khác mãnh liệt cảm nhận được nét đặc thù và bất phàm của cô ấy. Tôi nghĩ mỗi một cô gái song hành cùng cô ấy, đều sẽ ảm đạm thất sắc .

Thẩm Ngưỡng Nam kinh ngạc đứng lên, trên mặt hoàn toàn là một bộ dạng không thể tin được ghi mấy chữ “tất nhiên chỉ có thể là em”. “Minh Kỳ, trở về khi nào?”

Cô ấy nhìn anh, đôi mắt chăm chú ẩn tình, tràn ngập nước, mỉm cười, dịu dàng cười, “Đem qua theo dàn nhạc hoàng gia Anh đến.”

Ánh mắt Thẩm Ngưỡng Nam có chút thâm trầm sâu thẳm, anh cười cười, “Chúc mừng em, cuối cùng em được như ý nguyện.”

“Con người thật hiếu kỳ quái lạ, ngày trước mong muốn được điều gì, nhưng sau đó mới phát hiện cái kia cũng không phải là điều mình muốn.” Cô gái tên Minh Kỳ trên khuôn hiện lên một cảm xúc mất mát và hối hận, không biết tại sao, đáy lòng tôi xuất hiện một tia bi ai.

“Ha, Ngưỡng Nam, tôi không có lừa cậu chứ?” Bách Thanh cười đưa cho anh một ly cà phê.

“Ừm, không có.” trên mặt Thẩm Ngưỡng Nam có chút mất tự nhiên, anh tao nhã vì cô ấy đẩy ra ghế dựa, trong ly cà phê của cô ấy thả một viên đường, cả quá trình anh không hề liếc nhìn cô ấy một cái, tựa như thật lâu từ ngày trước anh đã biết.

“Cô không biết cô ấy?” Đàm Kiếm nhìn tôi vẻ mặt ngây ngô, thấp giọng hỏi.

Tôi thu hồi ánh mắt, “Ừm!”

“Cô ấy với anh họ tôi, giáo sư Thẩm cùng nhau ở nước Pháp học âm nhạc, bồi dưỡng dàn violon, hiện tại là một tay violon cấp cao nhất trong dàn nhạc hoàng gia Anh.” Đàm Kiếm lại đem giọng nói nén thấp xuống, “Cô ấy với giáo sư Thẩm dường như là một cặp tình nhân.”

Tôi không ngạc nhiên lắm, dường như trong lòng sớm đã có dự đoán như vậy. Trên đời luôn có cô gái được thượng đế ưu ái hơn một phần, tất cả thiên hạ đều giống như vì cô ta mà tồn tại. Nội tâm của tôi bắt đầu ghen ngào trong yên lặng, một chút chua xót, một chút bất đắc dĩ.

“Trường học được không?” Tôi cố gắng dời đề tài.

Đàm Kiếm nâng cằm, khế liếc tôi, “Cuối cùng bắt đầu quan tâm tôi sao?”

Tôi hạ mắt, tránh đi tia tiếp xúc với ánh mắt cậu ta, đúng là đứa nhỏ quỷ quái, không, cậu ta hai mươi tuổi, không thể lại gọi là đứa nhỏ, “Nói đi, đừng thừa nước đục thả câu.”

“Trường cũ thật nhiều chuyện đáng sợ, nghe đâu cô giáo Âm hình như có BABY, cả ngày trưng ra vẻ mặt như cô gái nhỏ, chúng tôi hề nhìn thấy thì thật ghê tởm.”

“Thật vậy sao?” Tôi vui sướng nói, “Mấy ngày tôi trước đây có liên lạc với cô ấy, cô ấy không nói.”

“Cô ấy nhất định là muốn sau khi sinh xong sẽ đến hù chết cô!”

Tôi gật đầu, như vậy hợp với phong cách Âm Nhu. “Tôi hơi có phần muốn về lại trường học.”

“Gì chứ? Lúc trước cô bỏ chúng tôi mà đi, hiện tại muốn quay đầu cũng không có người để ý đến cô.” Đàm Kiếm lạnh lùng hất tôi một gáo nước lạnh.

“Tôi làm sao bỏ các cậu mà đi, rõ ràng là các cậu đem tôi bỏ đi.”

“Hừ, Thần Hi, cô nhìn cứ như nữ sinh, gặp chuyện liền đỏ mặt, chúng tôi đùa với cô, khi nào có đại họa, để cô tự xử lý.”

Ngẫm lại cũng đúng, tôi gật gật đầu.

“Thần Hi, cô thật sự sắp ba mươi tuổi sao?” Đàm Kiếm nhướn mi, nhìn tôi quái lạ, như là nhìn thấy khách ngoại lai. “Cô cũng không thể trưởng thành một chút, bị người khác hù, sẽ liền cúi đầu nhận sai.”

Bị một tên nhóc con thua mình gần mười tuổi chê trách không trưởng thành, tôi thật sự dở khóc dở cười. Cậu ta hoàn toàn không đem tôi đặt trong mắt, đối đãi với tôi như người đồng thể hệ. Nếu có thể, tôi thật muốn đá cậu ta vài cái.

“Xem, xem, mặt lại cúi xuống. Được rồi, Thần Hi, chúng ta đi K ca đi, ở trong này, chúng ta cũng chẳng có gì để nói.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngưỡng Nam, anh tựa như đã quên sự tồn tại của tôi, trong mắt chỉ có thân ảnh tuyệt mỹ kia.”Được rồi, cô giáo đưa cậu đi K ca.” Tôi hạ quyết định quyết tâm nói.

“Cho tôi xin đi thưa cô, tôi là nam sinh, cho tôi chút tôn nghiêm được rồi, tôi mang cô đi K ca.” Đàm Kiếm nhú mi liếc mắt tôi một cái, kéo tôi đứng lên.

Đột nhiên đứng lên rất cục khiến cho người khác chú ý, bốn người đồng loạt nhìn chăm chú chúng tôi.”Anh họ, em mời cô giáo Thần theo với em ra ngoài đi dạo, nơi này có hơi buồn.” Đàm Kiếm rất có lễ phép nói.

Mình Kỳ lúc này mới chú ý tới bên trong còn có thêm tôi, sắc mặt nao nao, cảm giác có chút ngoài ý muốn, rất nhỏ.

“Giáo viên đại học của Đàm Kiếm —— Thần Hi.” Bách Thanh mỉm cười hướng về tôi giới thiệu. Cô ấy tao nhã hướng tôi gật đầu: “Thật là một giáo viên trẻ.” Trong ôn nhu có phần ngọt ngào ân cần thăm hỏi.

Tôi lễ phép đáp lễ. Vẻ đẹp của cô ấy là hoa lệ, đẹp thanh cao, là cảnh đẹp ý vui, cùng so sánh với cô ấy, phần thắng duy nhất của tôi đó là trẻ tuổi, mà kiểu trẻ tuổi này cũng đã già dặn.

“Anh với cô giáo Thần cùng đi đến sao, Ngưỡng Nam?” Cô ấy quay đầu nhìn anh, khuôn mặt diễm lệ, lơ đãng toát ra vẻ thân mật giữa hai người mà cười khẽ.

“Ừm, Thần Hi là bạn anh.” Anh hiểu ý cười khẽ của cô ấy, cười rộ lên. Bạn bè, phạm vi này rất rộng, anh không nhấn nhá thêm gì, có lẽ là thân phận tôi không rõ. Tôi không nghĩ nhiều lắm.

“Đàm Kiếm, lát nữa giúp anh hộ tống cô giáo Thần an toàn về nhà, được không?” Thẩm Ngưỡng Nam gọi Đàm Kiếm lại, dặn dò một câu. Anh không giữ tôi lại, tôi tránh đi anh mới thuận tiện nói chuyện sao? “Cũng tiện việc, hơn nữa em phải đến nơi cô ấy ở, để sau này được thể quấy rầy.” Đàm Kiếm xấu xa nháy mắt với tôi. “Ít tính trẻ con đi.” Bách Thanh cười trách cứ, Thẩm Ngưỡng Nam cười có chút mất mát.

“Thần Hi, chơi vui vẻ!” Thẩm Ngưỡng Nam nhìn tôi, trong ngữ khí có vẻ xin lỗi sâu sắc.

Tôi cười nhẹ như gió, “Tôi biết, giáo sư Thẩm.” Anh kinh ngạc nhìn tôi, tôi không hề nhìn vào tầm mắt anh. Hơn hai tiếng trước, anh dường như còn ám chỉ muốn câu hôn tôi, giờ phút này, với anh tôi chỉ là bạn

bè, tôi cũng không muốn người khác khó xử, vờ như thời gian trôi ngược, tôi chính là người xa lạ lần đầu bắt gặp gặp gỡ anh.

“Chúng em đi đây, các anh từ từ nói chuyện.” Đàm Kiếm sung sướng lôi kéo tôi, chạy khỏi phòng.

14. Chương 14: Sơn Vũ Mãn Lâu (trung)

Có chuyện xưa ngay từ đầu, liền định trước sẽ chấm dứt.

Mà lúc này, thật đúng.

Có lẽ tôi mãi cảm, có chút lo sợ, không tự tin, nhưng một cô gái như viên ngọc sáng xuất hiện làm cho tôi không kịp trở tay. Nếu không thể ở trong toàn bộ ánh nhìn của Thẩm Ngưỡng Nam, như vậy tôi sẽ rời đi. Bởi vì một tình yêu không trọn, sẽ xé rách linh hồn tôi, gặm nhấm tâm can tôi. Có lẽ sự tình không đáng sợ như vậy, nhưng tôi là người hay gặp phải tình tiết bi kịch, tôi thà rằng nắm chắc kết quả đã thấy trước, như vậy trường hợp xấu thế nào tôi cũng có thể đối mặt. Việc này thật ra cũng là một kiểu tự bảo vệ mình.

Hiện tại, tôi cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là muốn điên cuồng để bản thân chìm ngập. Tôi theo Đàm Kiếm đến K, cùng cậu ta khàn giọng gào thét một bài lại một bài, cho đến lúc cổ họng khàn khàn. “Có phải cô không không được vui, Thần Hi?” Đàm Kiếm phát hiện điểm quái dị ở tôi.

Tôi liều mạng lắc đầu, “Không có, hôm nay tôi rất vui, chơi đùa như vậy, quá thích như vậy, làm sao phải áp chế chính mình chứ?”

“Đúng rồi, lần sau khi tôi đi chơi, sẽ gọi cho cô, được rồi!”

“Tốt, tốt!” Tôi vội vàng gật đầu.

“Mưa mùa đông cuối cùng đi qua, bầu trời hé lộ màu xanh nhạt, tôi trong tia sáng xuân sớm tươi mát, liền tức khắc viết nhật ký. Thì ra tình yêu từng cho tôi tâm tình vui vẻ, như một phía sâu xa của cảnh vật, từng vì yêu mà lòng thương tổn, chiếm thật nhiều trong hồi ức một đời người.”

Bài ca thương cảm “Tâm tình mỹ lệ”, tôi hát mà lệ rơi đầy mặt.

“Thần Hi, có phải hát cô rất nhập tâm hay không?”

“Nhập tâm mới có cảm xúc mãnh liệt, ngâm nga như ẩm nước sôi thì còn ý nghĩa gì.” Tôi nói dối với Đàm Kiếm, cậu ta còn nhỏ, chưa nghiệm qua tình yêu đau lòng, nên mới có thể vô ưu vô lo. Có một ngày, không còn sức lực để yêu, chỉ còn hồi ức lưu lại mãi mãi, cũng chỉ khi quay đầu lại, mới chợt nhớ lại ta từng thật sự yêu một người. Khi đó, cậu ấy sẽ hiểu tâm tình lúc này của tôi.

Khi Đàm Kiếm đưa tôi về, đã là đêm khuya. Tôi có chút không tỉnh lắm, vẫn nhớ rõ dặn dò cậu ta cẩn thận trên đường và vân vân, cậu ta không hờn giận lỗi nhai của tôi, vẫy vẫy tay rời đi.

Đèn ở cửa cầu thang lại bị hỏng, tôi lấy di động ra, muốn để tia sáng nhỏ soi đường, có thông báo hơn mười cuộc gọi nhớ, tôi nhìn cũng không nhìn, toàn bộ xóa đi. Khi đến lầu hai, di động lại đột nhiên leng keng thùng thùng vang lên, trong lúc đêm khuya, thanh âm thật dọa người, tôi cuống quýt nghe.

“Thần Hi, mang chút tiền đến phòng tiếp dân của cục dân phòng.” Là Tề Bằng.

Tôi ngồi trên cầu thang, không hiểu lắm, “Tiền sao? Muốn bao nhiêu?”

“Một vạn.” Thanh âm Tề Bằng có chút tức giận, còn có chút mệt mỏi.

“Tôi không có nhiều như vậy, mang thẻ có thể chứ?”

“Đến rút ở máy ATM, nhanh chút.” Tề Bằng không nói gì thêm, treo điện thoại.

Tôi buồn bực xoay người xuống lầu, nhớ rõ siêu thị bên cạnh có máy ATM. Tôi lấy tiền, đánh xe đi vào phòng tiếp dân của cục dân phòng.

Trực đêm là một người đàn ông mập mạp, tôi đứng ở ngoài cửa thò đầu nhìn vào, ông ta nghiêm mặt nói: “Không nên nhìn, người đang ở bên trong.”

Tôi “A” một tiếng, rồi đi vào. Quả thực, Tề Bằng đang có vẻ mặt âm trầm ngồi ở chỗ kia, cô gái cúi đầu cạnh bên lại là Hứa Lệ.

“Tiền đã mang đến sao?” Tề Bằng thấy tôi, có chút vừa tức vừa xấu hổ.

Tôi đưa cho anh ta, hai mắt vẫn khó hiểu trùng với Hứa Lệ. Tề Bằng đem tiền ném cho người đàn ông trực ban, người đó lẩm nhẩm: “Bạn gái tốt như vậy không quý trọng, ở bên ngoài làm trò mèo, đầu hồng rồi!”

“Đúng, đầu tôi bị hồng thật, phiền toái đại gia làm thủ tục để chúng tôi đi ra ngoài đi!” Tề Bằng nhún vai nói.

Người đàn ông không tình nguyện giải quyết xong xuôi, Tề Bằng lôi kéo tôi còn đang sững sờ đi ra khỏi phòng tiếp dân, Hứa Lệ cúi đầu theo ở phía sau.

“Cô, cô cái gì gì đó, tự mình gọi xe trở về.” Mặt anh không chút thay đổi ném cho Hứa Lệ một xấp tiền, dắt tôi ngăn một chiếc taxi lại.

Có thể bởi vì sự hiện diện của tôi, Hứa Lệ có chút khó xử, nhưng vẫn nhận số tiền, nói với Tề Bằng: “Lần sau nhớ cho tôi số điện thoại.”

Tề Bằng nhắm chặt hai mắt, thở dài một hơi, để ý cũng chưa để ý, vẫy tay ra hiệu tài xế lái xe, tôi quay đầu nhìn Hứa Lệ, người còn đang kinh ngạc nhìn. Cũng là một người đáng thương, nhưng tôi sẽ không đồng tình.

Xe ở giữa đường bên công viên ngừng lại. Mùa xuân vừa bắt đầu không lâu, ban đêm khí lạnh còn rất nhiều. Tôi khép chặt áo khoát ngoài, ôm chặt hai vai, nhìn Tề Bằng vẫn trầm mặc không nói.

“Mẹ nó, thật xúi quẩy, hôm nay tự nhiên gặp phải dân phòng, nói tôi đi chơi gái.” Tề Bằng hờn hển lên tiếng. Tôi đoán được, thật là một màn kịch tính, không khỏi cười ra tiếng, cười không ngừng đến nước mắt đều chảy ra. “Ai bảo anh làm nhiều chuyện xấu, nên mới bị phát hiện lúc đang đánh hăng hái.”

Tề Bằng cũng cười, “Hôm nay xem em có chuyển nhà hay không, gõ cửa nửa ngày, lại gõ ra cô gái ở đối diện. Cô ta như vậy, anh vừa thấy đã biết là nhân vật gì, ai, anh cũng không phải người yêu cầu cao, nói mấy câu, anh liền chở cô ta đi khách sạn đặt phòng, không nghĩ tới, ai!”

Tôi nhìn Tề Bằng, từ từ hỏi: “Sao có thể cùng người xa lạ trên giường? Như vậy thật sự khoái hoạt sao?”

“Chết tiệt, nhất thời có cảm giác kích thích. Sau khi xong rồi, tự bản thân cũng xem thường mình, cũng ngại bẩn.”

“À!” Tề Bằng chính là như thế, sai phải thẳng thắn, không che giấu, cũng xem như người có cá tính. “Nếu có ngày em cũng hư hỏng, không biết có giống như anh không.” Tôi bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống của tôi bình thản như nước, thú vị gì cũng không có, không giống thiên sứ, không giống ác ma, cũng không giống con người.

“Không cho phép em hư hỏng.” Tề Bằng thật chính nghĩa trùng mắt với tôi.

“Vì sao? Nhân chi sơ, ác là bản chất, vì sao em phải làm nguy quân tử?”

“A, anh biết em chỉ là nói đùa, em là dạng người ra sao, anh thấy rõ.” Tề Bằng vỗ vỗ lọn tóc bay lên của tôi, cười nói, “Người và người vốn không cùng một dạng, lý trí của em chung quy tốt hơn cảm tính.”

Anh ta nói đúng, tôi chỉ là nói đùa, tuy ý định của tôi muốn phóng túng chính mình, thời khắc máu chốt, tôi vẫn lùi bước, ngay cả dũng khí hư hỏng tôi cũng không có.

“Cám ơn em, Thần Hi, trẻ như vậy còn để em đi ra chứng kiến cảnh như vậy.” Tề Bằng trên mặt toát ra chút khó xử.

“Tiền trả vào tài khoản của em là được, cái khác không sao hết.” Tiền của tôi sạch sẽ, kiếm được rất vất vả, tôi không nghĩ đến đáp loan.

“Em nha!” Tề Bằng cười ha ha, lập tức lại nghiêm túc nói: “Đề nghị của anh, em có suy xét không?”

Tôi rất muốn vỗ tay cho anh ta, dũng khí thật sự đáng khen ngợi. Một đêm tình bị phá hủy, còn dám đề nghị. “Ừm, em nghĩ anh cần một người vợ có trái tim mạnh mẽ, đủ để có thể đối mặt nhiều tình huống đột phát, chồng như anh, em đoán chừng mình chấp nhận không nổi.” Trong lòng anh ta, thật sự để tôi trở thành phật sống tâm tình phẳng lặng như nước sao? Là phật cũng là không muốn cùng những cô gái khác chung một người chồng.

“Ha ha!” Tề Bằng có chút ngượng ngùng hiềm thấy cúi đầu, “Đúng vậy, chồng như anh thật hoàn toàn hư hỏng. Nhưng người ta rồi sẽ thay đổi, em tin hay không?”

“Vậy mỗi mắt chờ bộ dạng sau khi thay đổi đi!” Đêm càng sâu, người phải kiếm kế mưu sinh ngày mai còn phải dậy sớm, tôi đứng dậy, không muốn cùng anh ta nói chuyện vô nghĩa tiếp tục, “Anh tiếp tục tỉnh lại, hay là đưa em trở về?”

“Đưa em trở về!” Anh ta bắt đầu nói.

Một ngày phát sinh lỗi lầm chuyện, tôi tựa hồ từ thiên đường đến nhân gian rồi xuống địa ngục hết một vòng luân hồi, hiện tại tôi chỉ muốn vui đầu, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai lại là một ngày mới. Tôi không phải là người tài cán vì nghiệp lớn và trần trở như người già, chuyện to lớn vút cho ngày mai suy nghĩ, cuối cùng sẽ có thời điểm vượt qua. Trước kia tôi cũng như vậy vượt qua, tình huống hiện tại cũng không đáng sợ so với trước kia.

Trong nhà trọ mỗi một ngọn đèn sau khung cửa sổ đều tắt, riêng tôi đóng cửa đến rạng sáng mới quay về. Khi lên lầu, tôi hết công dụng nhìn đông sang nhìn tây, muốn tìm một bóng dáng trông góc tối, tôi thất vọng rồi.

Trong cuộc sống không phải chỉ có tình yêu, ngày hôm sau, tôi đúng hạn đến lớp học. So sánh với trước kia, tôi hiện tại thật sự rất chuyên nghiệp, học sinh chọn môn học của tôi rất nhiều, dự thính cũng không thiếu, là một môn kinh tế xã hội, nhiều lý luận kinh tế, không kém. Tôi tận lực dẫn chứng phong phú, không gò bó đơn điệu như các tiết truyền thống, khiến tiết học thêm sinh động một chút.

Một tiết giảng bài kết thúc, tôi miệng khô lưỡi khô, người như bị kéo tuột. Ngồi trên bàn công tác, hồi lâu cũng không muốn nhúc nhích.

“Tiểu Thần, tan học!” Hiệu trưởng Vi cười đi vào văn phòng, ngồi xuống trước mặt tôi. Hiệu trưởng Vi đối với tôi có ơn tri ngộ, tôi phi thường kính trọng cô ấy. Tôi đứng dậy gật đầu với cô.

“Mau ngồi xuống, nhìn em thật mệt.” Chị ấy đem cốc nước đưa cho tôi, ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Đồng sự khác trong văn phòng đều lên lớp, chỉ còn chị ấy và tôi.

“Không ngủ được phải không? Sắc mặt có hơi trắng bệch, một mình bên ngoài, phải biết tự lo ithub.” Biểu tình chị dịu dàng, có điểm giống mẹ tôi.

Tôi gật đầu nói dạ.

“Tiểu Thần, năm nay ban tốt nghiệp có thực tập, nếu em có thể hoàn tất các khóa sớm, thì đi xem xét đi!”

Thực tập lý hành, đều là các nơi rộng lớn, tôi nghe nhóm đồng sự nói qua, giáo sư Như cũng đi nghỉ phép thông thường thoải mái, hơn nữa là miễn phí. Tự ithub một thời gian giải phóng, không phải chuyện xấu, tôi suy nghĩ, nói: “Không thành vấn đề, nhưng mà gần đây em muốn chuyển nhà, khả năng phải mất một ít thời gian.”

“A, nơi đang ở không thích hợp sao?” Hiệu trưởng Vi quan tâm hỏi.

“Dạ, nơi ở có chút không phù hợp.”

Hiệu trưởng Vi gật gật đầu hiểu ý, chị ngừng một hồi, như nhớ tới điều gì, nói: “Nếu em không chê trường học âm ỹ, nhà trọ nữ sinh còn có một phòng trống, nếu được em thì chuyển lại đây sống. Nhưng mà, tiền thuê nhà phải nộp nha.”

Tôi vui sướng xác định, “Thật sự có thể chứ?” Có thể ở tại trường học thật sự tốt quá.

Hiệu trưởng Vi nở nụ cười, “Ừm, nhưng sinh hoạt hằng ngày cùng với học sinh giống nhau, buổi tối đứng giờ tắt đèn, sáng sớm thức dậy, nữ sinh lú lú, rất phiền.”

“Không sao, không sao, trước kia em cũng ở trong trường học, rất quen thuộc. Em mua cái đèn bàn là được, sáng sớm cũng là chuyện tốt, giống như trở lại thời kì đại học thôi.” Tôi vội vàng phân bua.

Hiệu trưởng Vi mỉm cười đứng lên, “Em nghĩ như vậy thì tốt rồi. Ngày thực tập còn khoảng chừng một tháng, em không cần quá vội, an bài chương trình học thật tốt, từ từ chuyển nhà.” Nói xong, chị liền đi vào gian văn phòng khác.

Tôi hưng phấn ngẩng đầu, vui vẻ muốn ca hát. Tề Bằng nói tôi thích tránh trong tháp ngà voi, tôi thừa nhận, thật ra trong lòng mỗi người đều có một tòa tháp ngà voi, chỉ là người khác không muốn bị nhốt, đều thoát ra ngoài, mà tôi lại cam nguyện như vậy.

Mở ra bản bài soạn, tôi nghĩ quy hóa một chút chương trình học lần nữa. Di động trong ngăn kéo vang lên, mở ra vừa thấy, là Thẩm Ngưỡng Nam.

“Tối hôm qua ngủ rất sớm sao?” Tiếng nói của anh ôn hòa như trước, tôi lại thoáng thấy như xa vời.

“Ừm, rất sớm đã ngủ.” Tôi không dám xác định chúng tôi còn giống trước đây tự nhiên bình thản hay không, tôi cẩn thận cân nhắc câu nói, dần dần trả lời. Thành thật nói ra, tôi sợ.

“Ừm, vừa mới có tiết?”

“Đúng, vừa tan học. Anh không có tiết sao?”

“Anh một hồi nữa sẽ đi. Thần Hi?”

“Sao?” Tôi chờ câu tiếp của anh.

“Buổi tối anh đi đón em, em không nên chạy lung tung.” Anh khẽ thở, nhẹ nhàng mà nói.

“Được!” Nên đến thì sẽ đến, trốn cũng không phải vấn đề, tôi nghĩ như vậy.

Thời điểm giữa trưa, tôi nhận được một bó hoa, một bó hoa bách hợp lớn. Mùi hoa thanh nhã nhẹ nhàng vương từng góc văn phòng, đầu tôi chôn trong bó hoa, có chút cảm khái. Một lần đầu nhận được hoa là khi tình cảm đã nhận định, khi đó anh cưng chiều tôi, hơn một ngàn dặm, nhờ công ty chuyển phát giao tới, ngày đó là sinh nhật tôi. Con gái luôn hư vinh, thích một chút lời nói ngọt ngào và chút quà tặng không thực tế. Hoa chỉ mấy ngày rồi tàn, nhưng vẫn thật thích.

Hoa do Tề Bằng tặng, cảm ơn tôi đêm qua đã giải vây. Lý do không lãng mạn, dùng bó hoa đẹp như vậy, thật là lãng phí. Đồng nghiệp có chút hâm mộ, tôi đem bó hoa mở ra, gửi mỗi người một cành. Không phải hoa hồng, đưa ai đều có thể.

Trời còn chưa nhuộm tối, Thẩm Ngưỡng Nam đã đến dưới lầu của tôi.

Trên xe, anh không cấp bách lái xe, chỉ là nhìn tôi thật sâu. Tôi trở hộp CD trên xe, tìm giọng ca lão luyện Nhất Thủ, không muốn đối diện tầm mắt anh.

“Thần Hi, anh muốn nói với em một chuyện.” Rốt cục, anh mở miệng, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

“Được!” Tôi vẫn không ngẩng đầu.

“Minh Kỳ, chính là cô gái ngày hôm qua ở quán cà phê, cô ấy là bạn học khi anh ở nước Pháp, cũng là bạn gái trước của anh.” Anh nói có chút gian nan, nhưng thực thẳng thắn. “Khi đó học ở nơi đất khách, cô đơn mà cũng rất vất vả, tụi anh cùng Bách Thanh và vài bạn học thường tụ cùng một chỗ bữa trưa, dần dần, anh và cô ấy đến với nhau. Cô ấy một lòng muốn vào dàn nhạc hoàng gia Anh làm tay vi-ô-lông cấp cao nhất, mà anh lại muốn về nước dạy học, mục tiêu khác nhau, ai cũng không muốn nhân nhượng đối phương. Tụi anh giằng co cho đến trước khi về nước, mới quyết định chia tay.”

Hết như lý do Ôn Tử Trung ly dị, sắc hoa tương phản tình cảm thật gian. Không phải vì không thương, mà vì lý niệm bất đồng, do không gian và khoảng cách. Chỉ là, vợ Ôn Tử Trung đi xa, mà nay cô ấy đã trở về. Bây giờ, khoảng cách gần, mọi thứ cũng không như trước, tôi chờ anh tiếp tục, sau đó chuẩn bị thật lòng chúc phúc.

Anh không tiếp tục, tựa hồ đang dồn sức. Tôi nâng mắt nhìn anh, lại nhìn thấy ánh mắt anh chỉ trích.

“Thần Hi, em sao như thờ ơ với chuyện xưa của người khác?”

Đây vốn dĩ là chuyện xưa của người khác, tôi có thể thế nào, tiếp theo cùng nhau thở dài sao? Tôi mờ mịt nhìn anh.

“Về mặt em như đợi cho được kết quả đã dự liệu vội vàng đẩy anh ra ngoài, ngay cả nín giữ anh một chút em cũng không làm được sao?” Anh nói có chút thống thiết, tôi cũng rất đau, không phải là không nín giữ, mà là tôi không có quyền như vậy. Tôi và anh chỉ là ôm ấp vài lần, hôn qua hai lần, hứa hẹn thề thốt gì đều không có, tôi lấy gì để nín giữ?

“Thần Hi, em có để ý đến anh sao?” Anh lo lắng truy vấn.

Tôi để ý đến anh vượt qua tưởng tượng của anh, với tôi lúc này nói đã không nên lời, nhưng vẫn thành thật gật gật đầu.

“Vậy phiền em nhìn anh, được không?” Anh lớn tiếng gào thét với tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh đầy tơ máu, đôi mắt ảm đạm. “Em từng nghĩ qua trước kia anh từng có bạn gái, chỉ là không nghĩ tới cô ấy nổi trội xuất sắc như thế, em có chút... Có chút giật mình.” Tôi ấp úng nói.

“Nổi trội xuất sắc, nổi trội xuất sắc, người nào có thể xuất sắc nổi trội hơn em. Em không cảm thấy trước mặt em, anh sẽ như kẻ ngốc, lo được lo mất, chỉ sợ là một giây sẽ bắt không được em.” Anh buồn bực trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cười khổ, cách anh diễn tả thật khuyếch đại, người như tôi thật có khả năng lớn giống vậy, tại sao trước mặt cô ấy anh cũng không nói quan hệ của chúng tôi, hay chỉ là bạn bè?

“Cô ấy chỉ ở Bắc Kinh diễn hai tuần, không có phát sinh gì. Thần Hi, đồng ý anh đừng nghĩ lung tung, được không?” Anh cầm tay tôi đặt bên miệng, đầy tình ý mà hôn.

Tôi gật đầu, người nghĩ lung tung không phải tôi, tôi chỉ tôn trọng sự thật. Có thể phát sinh gì hay không, anh nói cũng không thể khẳng định. Tôi từ lâu đã không như còn trẻ con lừa mình dối người một cách đơn thuần. Trước khi anh không cần tôi nữa, tôi cứ tin tưởng anh trước vậy! Ngoan ngoãn dựa vào trước ngực anh, ôm lấy thất lưng anh, chạm vào nhiệt độ cơ thể chân thật.

Anh cuối cùng thoải mái mà nở nụ cười, ôm lấy tôi, cho đến khi bóng đêm lan tràn mờ mịt.

15. Chương 15: Sơn Vũ Mãn Lâu (hạ)

Khoảng giữa buổi chiều, nhờ vả vài nam sinh trong lớp, tìm chiếc xe, lấy hành lý mấy ngày trước đây đã thu xếp lại, tôi chính thức chuyển đến phòng trọ nữ sinh. Hứa Lệ đứng ngoài cửa, lạnh lùng nhìn mấy học sinh từ trên xuống dưới. Cô ta nhìn qua có phần tiêu tụy, cũng có chút cô đơn. Khi đóng cửa, tôi quay đầu nhìn cô ấy, thần nhiên nói: “Hẹn gặp lại!”

Cô ta lắc đầu, “Cô và tôi không cùng loại người, cả đời này sẽ không gặp lại. Gặp lại cũng coi như người qua đường, để tôi khỏi thấy đổ kỵ.”

Tôi cười cười, khoát tay xuống lầu. Đổ kỵ, tôi có gì đáng để người khác đổ kỵ, ít nhất cô ấy dám đối diện với thực tại, tự mình vượt qua, mà mọi việc trước mắt, tôi nhìn thẳng cũng không dám.

Nữ sinh viên trong lớp đối với việc tôi chuyển vào nhà trọ nữ sinh, biểu hiện hưng phấn hơn cả tôi. Vài món hành lý, vài người giúp đỡ, một lúc sau đã sắp xếp tốt. Hiệu trưởng Vi đã thông báo với quản lý nhà trọ, thu hồi những cái giường khác, để tôi có thêm chỗ đặt tủ quần áo và bàn làm việc. Mấy nữ sinh viên còn lặng lẽ đến nơi người làm vườn tặng cho tôi hai bồn thạch trúc đã nở rộ, đóa hoa nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng chốc khiến căn phòng nhỏ thêm phần sức sống.

“Cò à, về sau buổi tối chúng em cũng có thể lén đến nấu chút bữa ăn khuya?”

“Ừm, nhưng mà không thể thường xuyên, thỉnh thoảng thì được.” Tôi còn chưa nổi là một bà cô già khó tính, chỉ cần tôi không phải là người phụ trách kỷ luật, có thể thoát luật một chút.

“Oa!” Một nữ sinh viên vui vẻ đập tay.

Một nữ sinh viên có đôi mắt nhỏ bỗng nhẹ giọng nói: “Cô Thần, sau khi cô đến đây ở, bạn trai cô sẽ không tiện đến đây. Quản lí ở đây nha, như là viện trưởng viện tu đạo, phát hiện rất nhanh.”

“Đúng rồi, đúng rồi, buổi tối ở đây sau sáu giờ sẽ không cho nam sinh lên lầu, khoảng trưa cũng vậy.” Nữ sinh viên khác thật thà nói.

Tôi nở nụ cười, “Không vấn đề gì, nơi này đều là học sinh nữ, anh ấy đi lên cũng không tiện, tôi đến chỗ anh ấy là được.”

“Cô à, bạn trai cô đẹp không? Là sĩ quan lần trước ư?”

Tôi đột nhiên có hơi ghen lời, “Đây là bí mật.”

“Gì mà bí mật, cũng không phải ngôi sao, sợ fan tự sát sao, nói đi, nói đi, cô.” Một nữ sinh ồn ào thúc giục tôi.

Tôi không còn cách nào, giơ tay đầu hàng, “Bởi vì cô và anh ấy quen biết không lâu, không biết về sau phát triển không. Nếu có, cô nhất định dẫn anh ấy đến trường học rêu rao một chút, OK?”

Các nữ sinh ngưỡng ngùng buông tha cho tôi, “Được rồi! Cô Thần, tiêu chuẩn của cô không nên cao quá nha, đẹp một chút là được, đẹp quá sẽ bị người khác đoạt.”

Tôi thật là bội phục các cô, mới chút tuổi đã biết này nọ, không giống tôi trải qua bao năm tháng, té ngã mới hiểu được.

“Cô, hôm nay cô chuyển nơi ở tốt, có biểu hiện gì không?”

“Có, hôm nay mời cô mọi người ăn cơm.” Tôi đứng lên, tìm ví tiền, “Đi kêu mấy em nam nữa, hôm nay cô quyết định rút nhiều máu.”

“A, chúng em đây phải bắt bí cô một chút!” Các nữ sinh lôi kéo tôi như ong vỡ tổ bay khỏi phòng.

Bữa đại tiệc với chúng thật ra cũng chỉ là KFC với khoai tây, hamburger và vân vân, cũng chẳng bao nhiêu, nhưng ăn thật sự vui vẻ. Tôi mỉm cười ngồi ở giữa, nhìn bọn chúng đùa vui, hưởng thụ thanh xuân của chúng.

“Cô, điện thoại của cô đang kêu.” Quá vui vẻ, thế nên di động vang, cũng không nghe thấy.

“Thần Hi, em ở nhà sao?” Là Ôn Tử Trung.

“Hiện ở bên ngoài.” Mấy học sinh cười khê tới gần, muốn nghe lén, tôi đứng lên, đến bên ngoài nghe tiếp.

“Hôm nay em hẳn là nghỉ ngơi, đúng không?”

“Ừm!”

“Anh qua đón em, cùng nhau ăn cơm, được không?” Ôn Tử Trung vĩnh viễn luôn nho nhã lễ độ.

Tôi muốn nói là đang ăn, không kịp mở miệng, anh ấy đã nói tiếp, “Thật ra hôm nay là sinh nhật của anh.”

Tôi không còn lý do cự tuyệt, “Anh nói địa điểm đi, em lái xe đến.”

“Không, buổi trưa nhiều người, chọn địa điểm gần nơi em, anh đến đó.”

Tôi quay đầu nhìn ông lão KFC râu xồm xoàm, then thùng nói: “Em đang ở KFC gần trường học.”

Anh nở nụ cười, “Được rồi! Vậy em uống trước chút đồ uống, anh lập tức đến.” [Zun: Nghe dt sao bit là đang ‘nở nụ cười’!? @_@; Kat: =.=, ờ thì chắc ông phát ra thanh âm như cười mà tác giả quên miêu tả!!!]

Cầm di động trở lại trong tiệm, mấy vẻ mặt kia tò mò hỏi: “Cô, là bạn trai sao?”

“Không phải, là đàn anh của cô.”

“Ha, cô, cô có biết bây giờ nói đến đàn anh, giống như hồi xưa nói về ông anh họ ái muội vậy. Thành thật nói ra đi!”

“Có cách nói loại này à?” Tôi thật là quê mùa, chưa từng nghe nói, ngày trước còn có Âm Nhu giúp tôi tẩy não, bây giờ rời xa bọn họ, thật tụt hậu nhiều lắm. “Nhưng mà, cô nói thật. Anh ta là học sinh của mẹ cô, không phải đàn anh thì là gì?”

“Oa, là thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư a!”

Bọn chúng đúng thật có thể nói đùa, tôi dở khóc dở cười, không muốn cùng chúng lý luận.

“Thần Hi!” Ôn Tử Trung đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền thấy tôi trong đám người. Anh mỉm cười đi tới, nhìn mấy học trò gật gật đầu, nói: “Hôm nay ở đây mở tiệc nha!”

“Không phải tiệc, mà là liên hoan!” Các nam sinh cười nhích ra một chỗ trống, chừa cho Ôn Tử Trung.

Các nữ sinh thì chớp chớp mắt với tôi, cúi đầu nói: “Là sĩ quan đẹp trai nga, mặc thường phục còn đẹp như vậy.”

Theo y nhiều năm, trên người Ôn Tử Trung có một loại thanh khí của y sĩ, lại thêm dáng người rất cao ráo, khí chất cực kỳ hiên ngang. Thời tiết hơi ẩm, anh mặc tây trang ca rô, rất có hương vị mùa xuân. “Đây là bác sĩ quân y Ôn, họ là sinh viên ngành du lịch.” Tôi mỉm cười giới thiệu bọn họ.

“Bữa liên hoan hôm nay nội dung chính là gì?” Ôn Tử Trung hỏi.

“Cô giáo chuyển nhà!”

“Em chuyển nhà?” Ôn Tử Trung ngạc nhiên quay đầu hỏi tôi, tôi gật gật đầu, “Chuyển đến nhà trọ nữ sinh, trở về cuộc sống đại học.”

“Em nha!” Ôn Tử Trung nở nụ cười, anh xoay người đi qua, “Tôi có thể mượn cô Thần Hi của nhóm các em một hồi không?”

Các nữ sinh rất rộng rãi vẫy vẫy tay, “Cầm đi, buổi tối trước mười giờ xin trả lại đây, nếu không trở về phòng được.”

“Nghiêm như vậy?” Ôn Tử Trung nhìn về phía tôi, tôi nhún nhún vai. Cuộc sống nhà trường, vốn là như vậy.

Xe Ôn Tử Trung đậu ở phía đối diện, anh lôi kéo tôi qua đường cái, nhìn xung quanh xem có quán ăn ngon gì không. Tôi vỗ vỗ tay anh, “Đi thương xá đi!”

“Em muốn mua sắm?”

“Không phải, em muốn tặng quà cho anh.” Anh luôn luôn đối với tôi rất trân trọng, tôi phải hồi báo.

“Gì chứ, anh cũng không phải con nít, còn muốn quà tặng gì.” Anh vò loạn mái tóc dài của tôi, cười nói.

“Em tặng một món quà nhỏ, làm kỷ niệm. Như vậy sinh nhật lần sau của anh, em sẽ nhớ kỷ.” Tôi kiên trì với ý nghĩ của mình.

Anh bỗng nhiên đứng ngậy người lại, ánh mắt trở nên mê ly, “Thần Hi, mỗi một lần sinh nhật của anh về sau, em đều ở bên cạnh anh, có phải không?”

Tôi ngây dại, không biết trả lời như thế nào. “Em, em. . . .”

“Ha!” Ôn Tử Trung cười mở cửa xe, “Không có đáp án sao? Xem ra em chưa hề nghiêm túc suy nghĩ qua vấn đề của anh. Như vậy đi, về quà tặng, không cần mua, buổi chiều anh có ca trực, em theo anh nửa ngày thay như quà tặng, như thế nào?”

Tôi gật đầu.

Sự việc lập tức trở thành như vậy, cùng Ôn Tử Trung ăn cơm trưa xong, tôi ngồi trong phòng nghỉ ngơi đằng sau văn phòng anh, anh ở bên ngoài cùng một đám bác sĩ thảo luận bệnh trạng của bệnh nhân.

Phòng nghỉ ngơi không lớn, sắp xếp một số giường đơn chiếm đến nửa phòng. Ôn Tử Trung sợ tôi buồn, tìm một đồng tạp chí cho tôi, còn mua rất nhiều đồ ăn vặt cho con gái và hoa quả. Tôi nghĩ anh đối xử với tôi như cô học trò.

Cửa phòng nghỉ ngơi mở ra, nhóm bác sĩ cùng y tá tới tới lui lui, tự nhiên liền thấy tôi ở bên trong, bọn họ ban đầu là kinh ngạc, sau đó như đã hiểu cười với Ôn Tử Trung, hỏi xong, liền vội vàng ra ngoài, để lại không gian cho tôi và anh. Không khí thật khó tả, tôi có chút mất tự nhiên, may mắn anh vẫn đang vội.

Hai ngày, một cuộc điện thoại Thẩm Ngưỡng Nam cũng không có gọi, lòng tôi thật trống trải.

Sáu giờ, Ôn Tử Trung thay ca. Rồi đi căn phòng ngập hương thuốc, đi trên sân cỏ bệnh viện, tôi thở phào nhẹ nhõm. So với trường học, bệnh viện thật là nơi khiến tâm tình con người ứ đọng, người tới nơi này, đều trải qua đau đớn và sợ hãi, mà khắp nơi ở trường học ngập ánh mặt trời, vui cười, tràn ngập sức sống. Tôi thật may mắn là cách ánh mặt trời rất gần.

Đi đến cửa lớn bệnh viện, xe Ôn Tử Trung còn chưa đến. Ở ngoài sân, một đôi nam nữ từ trong xe bước ra thu hút sự chú ý của tôi.

Bọn họ đang đi tới, nữ thanh nữ xinh đẹp, nam tao nhã tuấn lãng, bọn họ tựa như tôi đã từng quen biết... Thật là quen biết. Thẩm Ngưỡng Nam cùng Minh Kỳ.

Bắc Kinh lớn như vậy, sao lại chạm mặt ở chỗ này!

Tôi biết, cái này gọi là ngẫu nhiên. Mọi việc đều thật oan trái, ngẫu nhiên cũng không ngẫu nhiên. Ngẫu nhiên lúc này, lại gặp ngay trước mắt.

Tháng ba mùa xuân ấm áp, tôi lại như bước vào khe nứt trời đông giá rét.

Tôi không quay đầu chạy đi. Nghiêng đầu nghĩ một chút, đứng ở nơi đó.

“Hey!” vài bước nhỏ, bọn họ đến trước mặt tôi, nhìn tôi. Nụ cười ôn hòa đọng lại trên khuôn mặt anh, thế mà tôi lại nở nụ cười.

“Thần Hi.” Anh không chút hoảng loạn. Cũng đúng. Hoảng cái gì? Chỉ là cùng bạn gái cũ dạo một chút, cũng không phải làm chuyện gì không nên.

Tôi không muốn nhìn Minh Kỳ, nhìn tôi sẽ càng không tin tưởng, nhưng tôi vẫn lại nhìn. Cô có vẻ mặt bình thường, vẫn cứ xinh đẹp diễm lệ như trước.

Tôi theo bản năng quay đầu, muốn nhìn thử xem Ôn Tử Trung có đến đây hay không.

“Sao em lại ở đây?” Thẩm Ngưỡng Nam lại lộ ra ý cười thân thuộc mà xa cách kia.

“Đi cùng bạn.” Tôi thần nhiên trả lời.

Sau đó, tôi phát hiện, vị trí của chúng tôi lúc này thật mất cân bằng. Ba người chúng tôi không phải hình tam giác, mà là. . . . Cô ấy kéo cánh tay anh. Hai người bọn họ một quốc gia, một mình tôi ở ngân hà bên này. Ngắm lại cũng đúng, người ta vốn chính là một đôi ân ái, tôi là người chen vào sau.

“Minh Kỳ, em vào trước đi, anh và Thần Hi nói mấy câu.” Anh buông tay cô ấy ra, nhẹ nhàng nói khẽ với cô ấy. Cô rộng lượng buông tay ra, lễ phép gật đầu với tôi, vẻ mặt kia giống như bố thí, tôi có thể cảm thấy lòng mình co rút từng cơn từng cơn đến đau đớn.

Một thanh âm khác gia nhập lại khiến bước chân cô ấy trở lại. “Minh kỳ?” Ôn Tử Trung vui sướng từ trên xe đi xuống, kéo tay cô ấy qua.

“Anh Ôn !” Trên gương mặt cao quý của cô có mấy phần chân thật nhiệt tình, “Anh công tác ở đây sao?”

“Đúng vậy, nhiều năm không gặp, thật sự nhìn không ra.” Ôn Tử Trung đánh giá cô ấy từ trên xuống dưới, vui vẻ như gặp lại thân nhân.

“Ừm, em xuất ngoại khi mới hai mươi tuổi, bây giờ thật nhanh sắp bốn mươi, đương nhiên anh nhìn không ra.” Cô dịu dàng đỡ lời cho Ôn Tử Trung . “Trước đó vài ngày, em có thấy chị họ, chị ấy hiện tại làm bác sĩ ở viện y học Colombia, thật không tồi.”

“Ngô Tĩnh, cô ấy vốn rất ưu tú, hơn nữa thật liêu minh, về sau sẽ lại càng không tồi.”

Ngô Tĩnh, tôi nhớ ra rồi, vợ trước của Ôn Tử Trung, Minh Kỳ đúng là em họ của cô ấy.

“Sao em lại đến đây?”

“A, em cùng Ngưỡng Nam đến thăm người bạn. Đúng rồi, Ngưỡng Nam, anh đã từng nghe nói chứ!”

“Đương nhiên, như sấm bên tai nha! Giáo sư Thẩm đúng là danh nhân.” Ôn Tử Trung vươn tay, anh lễ phép nắm, quay đầu nhìn cô ấy.

Cô khẽ cười, “Đây là chồng trước của chị họ em.” Nhìn thấy tôi vẫn đứng ở bên kia, cô ấy lóe qua một tia kinh ngạc, rất nhanh lại khôi phục như trước.

“Thần Hi, lại đây, chào hỏi bạn anh.” Ôn Tử Trung kéo tôi qua.

“Hai người biết nhau?” Minh Kỳ thất thanh hỏi.

“Thần Hi là thiên kim của cô giáo trung học anh, cũng là đối tượng anh thầm mến khi con trẻ.” Ôn Tử Trung liếc mắt nhìn tôi một cái, cười nói.

“Cô Thần, thế giới này thật là rất nhỏ, đúng không?” Minh Kỳ tao nhã mà đầy ý vị nói.

Không phải rất nhỏ, mà là rất rất nhỏ, nhỏ đến nỗi khiến bạn chuyển mình đều gặp được người không nghĩ đến. Mối tôi đã lạnh phát run, sắc mặt Thẩm Ngưỡng Nam trở nên âm lãnh, ánh mắt nổi lên vẻ phức tạp. Tôi nhìn Minh Kỳ gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Bỗng nhiên thấy đứng ở đây thật ngốc, tôi xoay người hỏi Ôn Tử Trung: “Chúng ta phải đi sao?”

“Ừm! Minh Kỳ, ngày mai anh mời em và giáo sư Thẩm ăn cơm. Hiện giờ anh phải đưa tiểu sư muội trở về.” Ôn Tử Trung kéo tay tôi, kéo mở cửa xe.

“Gặp sau!” Tôi không nhìn một ai, lên xe, hai tay ôm lấy bản thân.

Minh Kỳ ở ngoài cửa sổ khẽ gõ, đưa cho tôi hai tấm vé, “Đây là vé diễn xuất đêm mai của dàn nhạc chúng tôi, cùng anh Ôn đến xem nhé!”

Tôi muốn nói tôi là người quê mùa, không hiểu tác phẩm âm nhạc nghệ thuật xuất sắc cao nhã. Nhưng tôi còn kịp nuốt xuống, lễ phép nhận lấy, nói cảm ơn.

Rốt cục, Ôn Tử Trung cũng lên xe, cùng bọn họ vẫy tay nói lời từ biệt. Xe vừa ra khỏi cửa viện, tôi thả mình xuống ghế ngồi.

Trên xe, tôi từ chối cơm chiều cùng Ôn Tử Trung, nói có thể bị sốt, muốn trở về sớm một chút. Anh sờ sờ trán tôi, đầu có. Anh không hỏi tôi sao lại biết Minh Kỳ và Thẩm Ngưỡng Nam, anh chỉ trầm mặc nhìn trước, mày nhíu chặt. Tôi rất cảm thấy có lỗi khiến sinh nhật anh ấy mất hứng như vậy, nhưng mà tôi không còn cách nào.

Đến cửa, Ôn Tử Trung giữ chặt tôi đang mau chóng muốn xuống xe, yêu thương nói: “Thần Hi, không nên quá ngốc, em còn có anh!” Ôn Tử Trung quá thông minh, thông minh đến nỗi liếc mắt một cái liền nhìn thấu chuyện của tôi, cũng nhìn ra sự dầy vò của tôi. Mà đây là việc tôi không muốn nhất.

Tôi giả bộ như không hiểu, nhẹ nhàng nói lời từ biệt với anh, anh thở dài buông ra.

Không đến mười giờ, đèn trong nhà trọ còn sáng trưng, trong từng phòng ngủ đều đang nói cười vui vẻ. Tôi không bật đèn, tắt điện thoại di động, cởi áo khoác, cứ như thế mà ngủ.

16. Chương 16: Biến Mất Theo Gió Cuốn (thượng)

Khi tiếng chuông vang lên, tôi còn đang trong mộng. Một phút như vậy, tôi ngơ ngác ngồi trên giường, không biết bản thân đang nơi nào. Tiếng bước chân hỗn loạn trên hành lang khiến tôi nhớ lại, đây là ở trường học, tiếng chuông này là chuông thể dục buổi sáng. Chỉ chốc lát, radio trường học bắt đầu khúc quân hành hùng tráng, tôi buông thả ý tưởng nằm trên giường, rời giường, rửa mặt. Mở cửa đi ra, lại gặp nữ sinh trực ban, cô bé tròn mắt thật to nhìn tôi, “Cô, cô không sao chứ?”

Tôi khó hiểu hỏi: “Trên mặt cô có gì kỳ quái à?”

“Không phải, cô, sắc mặt cô rất khó xem, tái nhợt như tờ giấy, em đi mua điểm tâm cho cô, cô trở về nằm lại đi.” Cô ấy thật quan tâm nói.

Tôi lắc đầu, có thể là tôi ngủ nhiều, có lẽ là do chưa quen không khí ở đây. Từ chối ý tốt của cô ấy, tôi đi xuống nhà ăn nhân viên của trường dưới lầu.

Tối quá sớm, nhà ăn còn chưa bắt đầu cung cấp bữa sáng. Đầu bếp từ sau tủ kính đưa cho tôi một ly sữa tươi, còn lộ vẻ thân thiết. “Cô Thần, sắc mặt không tốt lắm, cô nên trở về nghỉ ngơi đi!”

Tôi nhìn qua thật sự kém như vậy sao? Tôi chỉ thấy đầu hơi có chút choáng váng, ngoài ra cũng khỏe! Tiếp nhận lịch giảng và danh sách sinh viên thực tập, khóa còn chưa chấm dứt hết, tôi không có thời gian xin phép. “Cô à, cho con một phần ăn sáng nhiều chút, ăn cho lại sắc mặt của con.” Tôi cười với người đầu bếp mập mạp.

“Ha ha, thuốc bổ không bằng món ăn bổ, cũng được!” Người đầu bếp mập mạp cho tôi một phần ăn tràn đầy, nhìn là tôi thấy no rồi.

Vị giác của tôi so với cảm tính, uống hết sữa tươi, ăn một phần điểm tâm, vẫn không nhận ra là món gì. Tôi thật có lỗi lắc đầu với người đầu bếp mập mạp, để lại phần ăn đầy ngập, đi ra khỏi nhà ăn. Mọi người từng đi học dù có ngốc cũng biết, trường học sáng sớm luôn bận rộn, các khóa chuyên nghiệp buổi sáng đều sắp xếp đầy hết. Học sinh vội vàng ăn bữa sáng, vội vàng trên cầu thang đến phòng học chiếm vị trí, vội vàng tìm tư liệu, vội vàng bổ sung bài tập. Như tôi sáng sớm ở trên con đường rừng ẩm áp bước đi chậm rãi là thật hiếm thấy, giáo sư đại học không cần làm việc đúng giờ, tiết đầu tôi lại không có giờ, tôi càng có lý do nhàn nhã tự đắc hưởng thụ buổi sớm nơi trường học.

Hương vị xuân đã đậm, khu dạy học trung tâm hoa tú cầu trên cây nở từng chùm thật lớn, tựa như thật nhanh phủ trùm lên cả khung cảnh, cúc vạn thọ cũng không yếu thế, bó hoa màu cam ở khu lầu bốn từng chùm từng chùm nở rộ, hoa mật tử đằng trên hành lang gấp khúc thật dày đặc, hoa đào điểm lệ bên hồ khiến tinh thần người ta liên say... Xuân xinh đẹp, duyên dáng khoe sắc, ngày trước tôi hay nói xuân như cô gái Carmen, yêu liên biểu hiện qua hành động, mãnh liệt, chẳng sợ yêu đến bốc lửa, xuân cũng như thế, chỉ một ngọn gió xuân, cánh hoa rụng đầy đất, nhưng cũng muốn đã tạo nên cảnh đẹp nhất khi đưa nở, khiến người đời chăm chú.

So sánh mà nói, tôi kém cỏi nhiều lắm. Con đường tình yêu, dù đã từng trải qua, không ngờ vẫn còn mới mẻ, tôi đều không đúng lý hợp tình. Lần đầu tiên, người kia nói với tôi: Thần Hi, cô ấy không bằng em, nhưng cô ấy cần sự chăm sóc của anh, không giống em, một mình cũng có thể tự lo lắng cho bản thân tốt, anh không thể để mặc cô ấy. Khi đó, tôi còn là bạn gái danh chính ngôn thuận yêu nhau ba năm của anh, lại không bằng người khác ba ngày. Lúc này đây, Thẩm Ngưỡng Nam cũng không nói với tôi điều gì, nhưng có gì phải nói đâu, người ta yêu nhau đã sáu năm, có cùng chung ngôn ngữ, có danh tiếng như nhau, một người xa lạ như tôi chỉ trong một đêm phong tuyết bất ngờ gặp gỡ, sao có thể so sánh với một cô gái sáu năm? Tôi không muốn để người ta đến nói toạc ra, không có người khác, tôi nhất định cũng sẽ thật tốt.

Tôi không có lý gì lại không tốt, sắc mặt tái nhợt, tâm loạn như ma, tôi vẫn lên lớp hằng ngày, vẫn nói nói cười cười với đồng sự ở văn phòng.

Ôn Tử Trung ngồi đằng sau bàn công tác của tôi, bốn phía đều có ánh mắt nhìn chăm chú. Anh ấy là người đàn ông xuất chúng, khiến người khác chú ý cũng là tự nhiên.

“Khi nào anh mới đến bệnh viện?” Tôi không nhìn anh, tự sửa sang lại sách giáo khoa cùng bài tập.

“Em với bộ dạng ngày hôm qua, anh sao có thể an tâm, em có biết, anh không cách nào mặc kệ em.” Anh nói thật lo lắng, không để ý tới sự lạnh lùng của tôi.

Tôi giãn hai tay, trước mặt anh nhẹ nhàng xoay tròn một vòng. “Thấy không? Em tốt đến không thể tốt hơn.”

Anh tự giấu cười, “Xem ra là anh lo lắng nhiều.” Anh đứng lên, gạt đầu với nhóm đồng nghiệp, tịch mịch đi hướng ngoài cửa. Tôi đột nhiên nhớ tới vé âm nhạc, vội vàng đuổi theo.

“Ôn Tử Trung!”

Anh quay đầu nhìn tôi, tôi đưa phiếu cho anh. “Đây là cô ấy đưa cho anh. Nếu anh đi, em sẽ cùng anh đi!” Anh đẩy tay tôi ra, khẩu khí có chút tức giận.

“Anh không có cái loại tế bào nghệ thuật này.”

“Thần Hi, có lẽ đã em quên anh là nhìn em lớn lên từ nhỏ. Không đi thì trực tiếp từ chối, làm gì phải ép uống mình.”

Tôi cứng miệng, ngậm ngẩn trừng mắt nhìn anh.

“Thần Hi, nói cho anh biết, em là người thứ ba sao?”

“Anh nói bậy gì vậy.” Tôi ngạc nhiên anh lại hỏi tôi như vậy, thanh âm không khỏi lớn lên, “Em thà rằng một mình đến già, cũng sẽ không liếc nhìn chồng hay bạn trai của người ta.” Gia giáo nhà tôi không cho phép, đau đớn từng trải lúc nào cũng nhắc tôi, điểm tự trọng ấy tôi vẫn phải có.

“Vậy em đang trốn cái gì? Em sợ ai?” Anh phẩy điều thuốc, hút một hơi, liếc mắt nhìn tôi một cái. “Nếu em thay đổi ý nghĩ, muốn đi, anh nhất định đi cùng em.”

“A, anh cũng thật đủ khăng khải.” Tôi châm chọc, tôi không thèm để ý anh, anh biết rõ tôi có vết sẹo, vì sao nhất định phải vạch trần, xem nó sâu đến đâu?

“Nếu em muốn, anh sẽ khăng khải đến cùng.” Ôn Tử Trung nghiêm trang, thật khiến tôi cảm tức. Từ tối hôm qua đến bây giờ, thông minh như anh đã đem mọi việc suy rộng hiểu rõ tường tận.

Tôi không muốn nói chuyện, quay mặt sang một bên.

“Thần Hi, em có chút chí khí được không?”

“Anh thì biết cái gì? Ra vẻ như chúa cứu thế giới, anh có thể giúp tôi được bao nhiêu?” Tôi rống to với anh, “Nếu muốn tìm người khăng khải, em cũng sẽ không tìm tới người luôn mang lại phiền phức như các người. Rõ ràng đã nhiều tuổi rồi, lại xem em thành đứa ngốc mà đối đãi, em có khả năng xử lý, em có thể tự ổn định, vì sao khi em không muốn nhìn thấy các người, lại xuất hiện, buông tha em rất khó sao?” Nói xong lời cuối cùng tôi không biết nói gì nữa. Tôi nghĩ mình không phải cố tình gây sự, mà là then quá hóa giận.

“Em —————” Khuôn mặt Ôn Tử Trung vốn yên tĩnh xanh mét hẳn. Anh giơ tay lên, tôi nghĩ đến anh sẽ đánh tôi, nhưng không có. Anh chỉ là dùng sức bắt lấy tôi, mạnh mẽ lôi tôi ra vườn trường, ném vào trong xe.

Xe chạy thật nhanh, tôi không có dũng khí đập xe, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, phụng phịu nhìn phía trước.

Anh nhíu mày, xe chạy như điên, trong đám đông phóng thẳng về phía trước. Tôi theo bản năng nhắm mắt, thân thể cứng lại, nắm chặt lưng ghế. Đột nhiên, xe phanh nhanh lại một cái, dừng trước một cửa hàng hoa mỹ. Tôi sợ hãi nhìn anh.

“Xuống xe, đi vào chọn một bộ thích hợp, cho anh chút thể diện. Cho dù về sau em có không nhìn mặt tôi nữa, tôi có trời cũng phải đem em đến nhà hát, cho em hết hy vọng, xong rồi em hãy sống thật tốt giữ gìn tôi.” sắc mặt Ôn Tử Trung không còn một tia huyết sắc, ánh mắt dữ dội.

“Hiện tại em đã hết hy vọng.” Tôi run run, nói.

“Không, em còn chưa hết hẳn.” Người khác đều nói bác sĩ rất máu lạnh, tôi nghĩ máu Ôn Tử Trung cũng không thuộc loại nóng.

“Em và anh ấy cũng không như anh nghĩ, tất cả chỉ là em đơn phương tình nguyện, em tự mình hiểu lấy, em biết mình sai lầm rồi, được không?” Tôi áp chế hơi thở, cầu xin anh.

Anh dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm tôi, không chút thoái nhượng.

Trong lòng tôi đầy khó chịu xuống xe, không để ý bất luận kẻ nào nói chuyện, tùy ý cho người bán hàng chọn trang phục cho tôi, trang điểm son phấn thật dày, tùy ý Ôn Tử Trung dẫn tôi đi nhà hát huy hoàng rực rỡ.

Không cần đặc biệt chú ý, tôi đã nhìn thấy Thẩm Ngưỡng Nam cao lớn nhã nhặn ngồi ở vị trí thượng khách, gương mặt ôn hòa với ý cười tôi đã quen thuộc.

“Thần Hi!” Nhìn đến tôi, trên mặt anh thoắt qua một tia đau đớn.

“Anh cũng đến đây.” Tôi cười với anh, lễ phép mà lại tôn kính.

Anh và Ôn Tử Trung khách khí bắt tay, khẩu khí ôn hòa hàn huyên mấy câu với anh, quay đầu hỏi tôi tới qua ngủ ngon không, tôi nói tốt, anh cúi đầu, che giấu sự thất vọng trên mặt, không nói thêm nữa, gật gật đầu trở lại chỗ ngồi.

Buổi biểu diễn bắt đầu, tôi vô tâm thưởng thức nhạc khúc tuyệt vời, chỉ chú ý tới Minh Kỳ ở mỗi khoảng cách của một chương, luôn nâng mắt, nhìn Thẩm Ngưỡng Nam hiểu ý cười.

Lòng tôi chết lặng, hoàn toàn triệt để. Tôi vô tình muốn hỏi Thẩm Ngưỡng Nam lúc trước vì sao ở cái đêm tuyết kia đuổi theo tôi, vì sao sau khi tôi đến đến Bắc Kinh, cố ý tiếp cận tôi, có lẽ anh chỉ xem tôi là bạn bè, hết thấy đều là tôi hiểu sai ý.

“Em muốn đi về.” Tôi nhẹ giọng nói với Ôn Tử Trung.

“Không được.” Ôn Tử Trung đè lại tay tôi. “Em đi bây giờ chứng minh mình chợt dạ, ít nhất xem hết nửa màn, lại đường đường chính chính rời đi.”

“Anh —— “

“Còn nữa, mời em đem ánh mắt chuyên chú vào buổi biểu diễn.”

Vì thế, tôi chuyên chú xem diễn xuất, cho đến khi nửa màn chấm dứt. Đi ra khỏi nhà hát, giống như bầu trời đầy sao kia, trong đầu không khỏi có phần chua xót.

Trên đường trở về, xe Ôn Tử Trung chạy thật sự chậm, anh hết điều này tới điều khác, rốt cục tôi chịu không nổi, ở vài khúc quẹo, đoạt lấy hộp thuốc lá, ném ra ngoài cửa sổ.

“Vì sao em không khóc?” Anh quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt tôi bình tĩnh, quả thật rất không bình thường. Theo như bình thường, những cô gái xinh đẹp khác thường khóc như mưa nằm trong lòng anh, nói ra uất ức dưới đáy lòng, để anh hôn tới nước mắt trên mặt, sau đó bắt đầu một phần tình cảm lưu luyến mới mẻ.

“Người đã chết sẽ khóc sao?” Tôi cứng ngắc nói.

Anh nở nụ cười, “Có thể trả lời vấn đề mạnh mẽ như vậy, chứng minh tổn thương không quá sâu.”

Sâu hay không đều sẽ một ngày nào đó hết hẳn, chỉ là thời gian dài ngắn thôi. “Em nghĩ em thật không thích hợp yêu đương, không bằng trực tiếp lập gia đình, như thời xưa, chỉ bằng người làm mai mối, trước khi kết hôn không hề quen, cũng có thể cùng nhau cả đời, có gì không tốt?”

“Anh cưới em!” Anh dừng xe, nói thật lòng.

“Đây cũng là do sự khảng khái của anh?” Tôi lạnh lùng đâm anh, không chút nào nương tay.

“Ngày mai anh sẽ sắp xếp các ngày nghỉ cùng em trở về Dương Châu chuẩn bị hôn lễ, nếu em đồng ý gả cho anh.” Anh nhìn tôi thật sâu, gần từng tiếng trịnh trọng.

“Làm gì ngốc như vậy.” Anh đã không phải thiếu niên thanh xuân, sao lại xúc động như vậy.

“Nếu biết em đã ở Bắc Kinh, anh đã khóa trụ tâm mắt của em, hôm nay em cũng sẽ không đau như vậy.” Anh tự trách nói, “Thần Hi, gả cho anh đi! Mặc kệ em yêu anh hay không, anh vẫn muốn cưới em.”

“Nếu Ngô Tĩnh bây giờ trở về, anh còn muốn cưới em sao?”

Anh sững sốt một chút, nhưng rất nhanh kiên định nói: “Vợ chồng một thời gian, muốn như người qua đường khả năng rất khó, anh cũng không tuyệt tình được như vậy, quan tâm một phần thì có khả năng, nhưng tình ý là không thể. Ly dị không phải chuyện tầm phào, chúng anh đã thật sự suy xét qua mới quyết định. Em xuất hiện sau khi tui anh ly dị, anh tự ngẫm với lòng không hề thấy bản thân có lỗi, cô ấy có trở về hay không cũng chẳng ảnh hưởng tình cảm anh đối với em?”

Nếu Thẩm Ngưỡng Nam cũng có thể nói với tôi lời này, Minh Kỳ lại xinh đẹp mỹ lệ, tôi cũng có thể đứng lý hợp tình bên cạnh anh ấy, đáng tiếc là không có.

Tôi ảm nhẫn hồi lâu nước mắt sắp tan vỡ, tôi không phải người tùy ý, nhưng giờ phút này tôi lại nhào vào trong lòng anh, khóc một trận dữ dội. Không phải vì yêu, mà là vì sự quý trọng anh của tôi.

Anh cẩn thận ôm chặt tôi, ôn nhu an ủi.

“Mang em về nhà anh!” Giờ phút này, tôi không nghĩ sẽ lại kiên trì, nếu anh ấy thật sự yêu tôi, dự định yêu cả đời, vậy thì mang tôi đi đi! Cuộc đời không thể vẹn toàn, gả ột người yêu mình, so với gả một người mình yêu thì sẽ càng hạnh phúc. Tôi có quyền được hạnh phúc.

“Em chắc chắn?” Anh dè dặt giọng nói hỏi tôi.

Tôi chôn mặt trước ngực anh, nước mắt rơi càng nhiều.

Anh ôm chặt tôi, khởi động xe, bàn tay rãnh rồi dùng khăn tay lau đi nước mắt cho tôi, là do sự dịu dàng của anh, là do quyết định đột ngột, là trong tâm vắng vẻ, nước mắt của tôi dừng lại không được.

Xe ngừng, tôi ngẩng đầu, là cổng của kí túc xá.

Tôi khó hiểu nhìn anh.

“Thần Hi.” anh thở dài, ôm tôi vào lòng, “Anh thật muốn theo lời của em, mang em về nhà, dịu dàng yêu em, dù sao đây là khát vọng của anh với em. Nhưng mà, anh không thể, hôm nay không thể, không thể khi trong lòng em đang hỗn loạn lại cùng em, nếu ngày sau em hối hận, anh phải làm sao, sao có thể khiến thời gian quay ngược lại? Anh cũng không muốn lần đầu của chúng ta lại phát sinh trong tình huống như vậy, cho dù như thế nào, anh đều muốn cho em một phần hồi ức tốt đẹp. Hiểu không?”

Nếu, nếu dưới đất có cái lỗ, tôi nghĩ mình trong ba giây sẽ biến mất lập tức không chút tầm hơi, từ nay về sau không thấy người đời. Lần đầu chấp nhận trao đi bản thân, thể nhưng bị từ chối, tôi còn mặt mũi nào đứng trước anh.

Gần như là hốt hoảng mà xuống xe, ngay cả câu “Gặp lại sau!” tôi cũng chưa nói, không hề quay đầu chạy đến phòng ngủ, ngủ không ngon giấc.

Chuyện lúng túng nhất trên đời cũng chỉ như vậy thôi, tôi nhận ra là do anh tôn trọng tôi, trân trọng tôi, nhưng mặt mũi vẫn cứ mất hết. Cứ như vậy, lòng lại chẳng đau, tôi cứ vậy mà rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

~*

~

17. Chương 17: Biến Mất Theo Gió Cuốn (hạ)

Có một số việc, nghĩ rằng không thể xảy ra, nhưng lại thật sự phát sinh. Tôi làm đủ điều chỉ biết đem đầu vùi vào cát. Suốt một tuần, tôi đứng trong trường học, không ra cửa chính một bước. Khóa học rất nhanh đã xong, tôi đang chuẩn bị kỳ trung khảo trước tiên.

Đột nhiên nhớ tới Âm Nhu, tôi gọi điện thoại cho cô ấy. Cô sắp sắp sinh, vui sướng làm mẹ, khiến giọng cô ấy lớn rất nhiều.

“Thần Hi, cậu có không vui hay không?” Dù sao cộng sự với nhau hai ba năm, cô rất hiểu tôi.

“Không có,” tôi vội vàng phủ nhận, “Đàm Kiếm nói cậu mang thai, mình chỉ là muốn ân cần thăm hỏi một chút người sắp làm mẹ.”

“À, tên nhóc kia không biết có phải thăm mền cậu không, cậu đi rồi, cả ngày quần quít lấy tôi hỏi chuyện của cậu.”

Tôi dở khóc dở cười, tôi là ngôi sao thần tượng sao, còn thăm mền tôi, cậu ta sau khi đến Bắc Kinh, quen bạn bè mới, rốt cuộc không để ý đến tôi. “Tôi như là dì cậu ta, không có khả năng thăm mền.”

“A, cũng có thể! Thần Hi, cậu có bạn mới đi!”

“Người đó còn đang ở trên đường, mình chưa gặp được.” Tôi cười nói.

“Aiz, cậu vẫn không quên được chuyện trước kia hả?”

Không hiểu tình duyên kiếp trước tôi ra sao, lại khiến tôi kiếp này si ngốc chờ mong? Âm Nhu biến tôi trở thành oán phụ nào đó, không muốn quấy rầy tâm tình cô ấy, thần nhiên hàn huyên vài câu, liền gác điện thoại. Cô ấy thật may mắn, không phải trải qua trắc trở trong yêu, thật hạnh phúc!

Hình như là thật lâu không có thăm hỏi mẹ tôi, tôi nhấc số trong nhà, nói chuyện trong nhà với mẹ một hồi, cuối cùng tôi thử hỏi mình có thể trở về công tác gần nhà hay không.

“Xảy ra chuyện gì?” Bà liền thắc mắc.

“Không có. Con chỉ là. . . . Nghĩ đến ba mẹ tuổi đã cao, khoảng cách nên gần nhà chút, thuận tiện quan tâm tới hai người hơn.” Tôi ấp a ấp úng một hồi, gian nan nói.

Mẹ ở bên kia đầu dây nở nụ cười, “Mẹ và ba con vẫn lo cho nhau tốt. Công tác gặp vấn đề sao?”

“Không có, hai ngày nữa con sẽ mang học sinh đi ra ngoài thực tập.”

“Là chuyện của Tử Trung?”

Aiz, không cần nói đến anh ấy, nhắc tới tôi đã muốn chui vào trong chính lòng mình. Vì thế, tôi đổi tay cầm di động, tránh vào một góc trong trường. “Không phải, anh ấy tốt lắm.”

“Vậy đừng nghĩ miên man, công tác cho tốt. Thực tập xong là nghỉ hè, đến lúc đó chúng ta hãy cùng nhau tán gẫu.” Sợ bị lời nói của tôi đá động, mẹ vội vàng treo điện thoại.

Tôi cười, xem ra tôi không có chỗ ẩn núp, động vật đều có năng lực tự chữa lành rất mạnh, không né tránh, tôi nghĩ mình cũng có thể sống sót.

Thứ Sáu, đưa bài thi đến phòng photocopy, trở lại phòng ngủ thu xếp hành trang, ngày mai sẽ cùng học sinh đi thực tập. Buổi tối, nữ sinh còn la hét đến đây nấu ăn, tôi muốn đi nhà ăn gọi món. Việc bận rộn, mãi cho đến buổi tối tám giờ, các nữ sinh ăn no đi tham gia vũ hội, tôi mới thanh tỉnh lại. Gửi cho Tề Bằng điện báo, báo cho anh biết hướng đi gần nhất của tôi, cũng thoáng ám chỉ tôi muốn nghỉ ngơi một hồi, sau khi trở về lại tiếp công tác. Lại kiểm tra hành lý, tôi quyết định sớm nghỉ ngơi một chút.

Điện thoại nội bộ vang, là người nhà trọ quản lý.

“Cô Thần, có người tìm cô.” Bà ở bên kia điện thoại lớn tiếng quát to.

Tôi có chút mê hoặc, không ai biết tôi ở tại nhà trọ, tiếp theo trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là Ôn Tử Trung. “Là một cô gái.” Viên quản lý đại khái chờ có chút nóng nảy, do đó nói rõ.

Tôi buồn bực, “Vậy cho cô ấy lên đi! !”

Đi tới cửa, thấy người đến, tôi lắp bắp kinh hãi. Không ngờ lại là nhà nghệ thuật tao nhã, nữ nhạc công Minh Kỳ.

Cô ấy nhìn tôi, một chút cũng không tự nhiên. “Quản lý nhà hát và hiệu trưởng Vi có quen biết, tôi nhờ hỗ trợ của ông ấy, mới biết cô ở đây.” Cô nhìn quanh bốn phía, nội y nữ sinh màu sắc rực rỡ treo đầy hành lang, cô ta quần bách giải thích.

Tôi cười cười, cho phép cô ấy tiến vào.

Trong phòng trên ghế bày ra va ly hành lý, trên bàn là những túi lớn, tôi đặt xuống dưới, mời cô ấy ngồi xuống, tự mình ngồi trên giường.

“Cô phải rời khỏi?” Hai trông mắt xinh đẹp của cô ấy lóe ra tinh quang khó hiểu.

“Tạm thời, mang học sinh ra ngoài thực tập.” Tôi ngắn gọn trả lời. Không rõ ý đồ tới đây của cô ấy, tôi và cô không quen, có nguyên do gì khiến cô hạ mình như vậy, tôi thật muốn biết.

“Loại nhà trọ này, tôi ở rất nhiều năm, ở đủ nơi, thật chán, không phải cô có thể ở bên ngoài sao?” Cô ấy chỉ vào bốn phía, hỏi.

“A, tôi thích, ở trường học thanh tĩnh.” Người với người không giống nhau, cho nên cô ấy xinh đẹp, tôi trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Cô Thần, cô và anh Ôn đang yêu sao?” Cô ấy dừng nói quanh co, thẳng đến chủ đề.

Tôi thật hoài nghi cô có thật sự đã qua nhiều năm giáo dục ở nước ngoài, luôn nói nước ngoài rất tôn trọng riêng tư của người khác, sao cô ta có thể hỏi trắng ra như vậy. “Tại sao cô không hỏi Ôn Tử Trung?” Tôi ném qua đề tài, hơi có chút không hợp.

“Tuy rằng anh Ôn và chị họ của tôi đã qua, nhưng tôi vẫn rất kính trọng anh ấy. Y thuật anh ấy kỹ càng, là người khoan dung, thật rất bao dung.”

Ôn Tử Trung tốt bao nhiêu, tôi thấy rõ. Cô ta không muốn kéo đàn violon, chuyển làm tuyên truyền viên sao? Tôi lạnh nhạt nhìn cô, để cô ấy tiếp tục.

“Cô Thần cũng thực ưu tú, tuổi nhỏ như vậy, đã làm đến giáo sư đại học. Hiệu trưởng Vi nói khóa học của cô đặc biệt đông, sinh viên dự thính nhiều khiến hành lang đều chật ních. Cô và anh Ôn, đặc biệt giống tôi và Ngưỡng Nam. Khi ở Pháp quốc, thành tích Ngưỡng Nam ưu tú nhất, người hướng dẫn đặc biệt thích anh ấy. Khả năng nghệ thuật thiên phú của anh ấy rất cao, không chủ ý đánh đàn, nhưng hiểu biết về đàn hơn người học lâu năm, hơn nữa nhân duyên Ngưỡng Nam lại rất tốt, anh ấy đối với đàn em đều thật thân thiết, đối với đồng bào cũng quan tâm phá lệ. Tôi so với anh ấy nhỏ hơn hai tuổi, khi vừa đến nước Pháp, rất nhớ nhà, khi đó Ngưỡng Nam giúp tôi luyện đàn, cùng tôi nói chuyện. Chúng tôi cùng nhau ăn cơm, tản bộ. Mùa thu nước Pháp là đẹp nhất, nơi chúng tôi ở có một công viên, bồ câu rất nhiều, chúng tôi thích tới đó ăn cơm, đem vụn bánh cho chúng nó, sau đó, chúng nó đều quen tôi cùng Ngưỡng Nam, vừa nhìn thấy chúng tôi liền thềm thì kêu.” Cô ấy thật đúng là nghệ thuật gia, ngay cả nhớ lại cũng đẹp vô cùng. Hôm nay cô ấy rất nhàn sao? Đêm khuya chạy tới kể chuyện cũ cho tôi?

“Yêu Ngưỡng Nam là chuyện tự nhiên, khi được anh chiều chuộng, là hạnh phúc cỡ nào. Sau khi anh rời đi, tôi phát giác tôi đã yêu anh đến tận đáy lòng, tôi không thể không có anh.” Nói đến đây, trong mắt cô ấy cũng đầy nước, đầm đìa đáng yêu nhìn tôi. Tôi gật đầu, người yêu mến nhau, không thể không có nhau.

“Lần này, sau khi tôi trở về, không muốn lại chia ly. Bầu không khí nghệ thuật trong nước rất tốt, cũng có không gian phát triển lớn. Cô Thần, cô hiểu ý tôi chứ?”

Tôi có chút mờ mịt, “Tôi là người ngoài phương diện nghệ thuật, cảm tình cô với giáo sư Thẩm thì tôi hiểu.”

“Như vậy cô có thể chúc phúc chúng tôi không?” Cô mềm mại truy vấn.

Tôi thật sự rất kinh ngạc, lời chúc phúc của tôi rất quan trọng sao? Tôi lẽ phép gật gật đầu. Cô ấy vui mừng nở nụ cười, như hoa nở rộ, phát sáng mê người, cô gái như vậy, ai lại không yêu. Đời người đẹp nhất khi yêu cũng là lúc ban đầu yêu, có thể từ khi bắt đầu đến kết thúc, sao lại không chân thành chúc phúc? Tôi cũng từng yêu người khác, chỉ là khi người khác xuất hiện, trù ẻo và quan tâm trước kia anh vất đi không chút đếm xỉa, tôi cũng không có nửa phần kiên trì.

Cô ấy thật khôn khéo, sợ tôi không chết hẳn, đã tự mình chạy tới xác nhận. Mà nay, cô ấy yên tâm, tại tầng hầm ngầm phía dưới địa ngục, tôi đã tự mình khóa trái mình vào. Thật ra, cô ấy thật rất coi trọng tôi.

“Cám ơn cô Thần, chờ cô thực tập trở về, tôi và Ngưỡng Nam mời cô cùng anh Ôn ăn cơm.” Cô ta tao nhã đứng dậy, ngọt ngào nói.

Cô có quá nhiều lễ nghĩa, Ôn Tử Trung là anh lớn cô ấy, tôi cũng không phải là ai đó của anh ta, mời anh thì có thể, tôi — một người ngoài chạm mặt vài lần có quan trọng sao? Tôi không vạch trần, như vậy cô ta có thể an tâm mà đi, cười yếu ớt đưa cô xuống lầu, cô khéo léo từ chối tôi tiến đến cửa chính, một chiếc Benz màu đen mở sẵn cửa chờ cô. Tôi không hiểu kỳ ai ở bên trong, xoay người mà đi.

Di động đã tắt nhiều ngày, tôi vô tình mở lại. Mở, sẽ hy vọng, đợi không được sẽ thất vọng, đến khi, lại không biết làm sao, đơn giản đóng lại, xong hết mọi chuyện. Tôi vẫn còn thích cái loại phương thức thư tín qua lại: không tình từ không thi ca, chỉ có một phương thức nói rõ nỗi lòng, dễ nhìn rõ được chất chứa trong lòng, tất cả ở tại mặt chữ. Phương thức dịu dàng thắm thiết này đặc biệt khiến người hiểu được, giữa những hàng chữ tràn đầy tình ý trọn vẹn. Thế nhưng ở thời đại tốc độ cao này, ai còn muốn kéo dài việc trò chuyện luyện ái tình trường, nhanh chóng, xứng đôi, tôi là người lỗi thời, mới có thể cố chấp đến nay.

Nếu tôi và Thẩm Ngưỡng Nam ngày trước từng có gì, có phải hay không tôi nên chính miệng nói lời chúc phúc với anh, cho dù đó là dấu kết thúc tất cả!

Tôi nhớ rõ số của anh, không cố ý, tự nhiên ghi ở trong đầu. Không có di động, trong trường học còn có điện thoại trả xu, tôi có thể liên hệ với bên ngoài.

Điện thoại rất nhanh đã thông, anh dường như có hơi cảm mạo, giọng mũi rất nặng, vừa mở miệng, đó là tiếng khụ bật mạnh. “Xin lỗi, xin hỏi ai đầu dây?” Xem ra nghệ thuật gia chú ý diễn xuất, không có để ý đến bản thân được tốt.

Tôi nhắm mắt, hít sâu. “Là em, Thần Hi.”

“A!” Anh thở dài, “Gần đây tốt không?”

Anh hỏi tôi được không, “Không tệ.” Tôi cho đáp án qua quýt.

“Không dùng di động đúng không?”

“Đã đánh mất.” Tôi nói dối, mặt cũng không hồng.

“Ừm, tự mình bảo trọng.” Anh lại thở dài.

“Thẩm —— về sau khả năng em sẽ bề bộn nhiều việc, không thuận tiện ——” tôi lắp bắp, không biết nói gì.

“Anh sẽ không quấy rầy em.” Anh lạnh lùng nói.

Tôi nở nụ cười, thực sự rất chất, “Em biết, em cũng không có nhiều khả năng quấy rầy anh. Quen biết giáo sư Thẩm, thật vui vẻ. Đến Bắc Kinh tới nay, anh đối với người không quen biết như em rất quan tâm, thật rất cảm ơn. Có vài lời cho dù nói ra thật giống lời thoại trong kịch bản, thật giả và ra vẻ, nhưng không thể không nói, em thật sự, thật tình chúc phúc anh, mong anh sẽ vui vẻ.” Anh không phải bội tình bạc nghĩa, anh thương tôi cũng không sâu, khuynh hướng cảm tình cân bằng lúc ban đầu đó, có lẽ là lẽ thường, tôi không oán, cũng không thể hận, chỉ có thể trách mình chậm trễ. Tối nay qua đi, tôi không có anh, anh cũng không có tôi.

“Thần Hi?” Anh ở đầu kia điện thoại ho nhẹ.

Nước mắt không mong muốn chứa đầy hốc mắt, tôi cắn răng, sợ anh nghe ra giọng nghẹn ngào của tôi, vội vàng gác điện thoại lên. Điện thoại lập tức reng lên, tôi nghe thấy anh đang gọi mình, từng hồi lại từng hồi, tôi ném ống nghe, khóc chạy về phòng ngủ.

Khóc đến mệt mỏi, liền ngủ đi. Sáng sớm năm giờ, khi đồng hồ báo thức vang, tôi rời giường nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ hiện ra trong gương, tôi tìm kính râm che đi hơn phân nửa khuôn mặt. Lên ô tô, sinh viên cùng nhau ồn ào nói cô Thần như đi nghỉ phép. Tôi cười khổ, xe chậm rãi cách xa trường học, đi dần vào đường cao tốc. Học sinh bắt đầu hát hò, tôi hồ hững nhìn ngoài cửa sổ, mọi thứ đều đã dần dần rời xa.

~*

~

18. Chương 18: Đau Thương Không Rơi Lệ (thượng)

Mọi người đều nói tháng năm xuân nùng, thành phố được xem giống như thiên đường này lại như có gió táp mưa sa. Trời đột nhiên lạnh đến tê tái từng bước chân, chiếc áo mỏng manh ngăn không được từng trận mưa lạnh gió lớn thổi tới. Một người một mình bung dù đi ở triền đê, nhìn cơn mưa bụi khiến mọi vật mờ hồ, còn có chút suy nghĩ lạnh lẽo, đến thấu xương.

Tôi vốn là con người thực tế, không có bao nhiêu người con trai ôm ấp tình cảm, một chút tế bào lãng mạn đã ở trong lúc yêu đương oanh oanh liệt liệt kia mà mất hết. Tuổi xuân như vậy, tôi không có vẻ gì là u sầu, chính là lãng đãng ở trong lòng, lại thấy có nhiều điểm cảm khái.

Nơi này, tôi gọi là “thành phố đau thương”, đây không phải là “Thương thành” của Lương Hướng Vĩ, mà là thành phố đau thương trong lòng tôi. Bức tượng phồn hoa Bất Dạ Thành kia, cũng là “Thương thành” của tôi.

Tôi có rất nhiều hoài niệm về Bất Dạ Thành, có đau khổ, cũng có ngọt ngào, đau khổ nhiều hơn ngọt ngào, nỗi đau suốt ba năm khiến tôi không dám bước từng bước vào nơi đó, mãi đến mùa đông năm trước, cố lấy dũng khí đi, không nghĩ sẽ bất ngờ gặp gỡ Thẩm Ngưỡng Nam, sau đó lại tiếp diễn những chuyện khác, đến hiện tại, nơi đây chính thức trở thành “thương thành.”

Mà tại tượng đài nơi thành thị hoa lệ này, bởi vì có một người con gái xinh đẹp (thật ra tôi không có gặp qua mặt của cô ấy, tôi chỉ là muốn như vậy, nguồn nước tốt sẽ có mỹ nhân, con gái ven hồ Tây Tử này đúng thật là đa dạng) xuất hiện, đã đoạt đi người mà tôi từng rất yêu, mà anh đã vì cô, không tiếc bỏ qua vị trí công tác được trả lương cao, để đi đến bên cô ấy. Sau nghe được tin tức này, nơi non nước tú lệ này ở trong đầu tôi lại trở thành một guồng nước dữ, tôi sợ tới mức không dám đi vào nửa bước. Thứ nhất là có chút oán, thứ hai là có chút xấu hổ, không bằng người khác sao? Thứ ba là sợ ngẫu nhiên.

Nhớ rõ đã từng có cái tin, có vị thương nhân Đài Loan đến Đại Lục để buôn bán, vợ ông ta ở lại Đài Loan. Có một ngày, xem một tiết mục du lịch, không nghĩ tới bỗng nhiên lại bắt gặp chồng mình đang sắp xếp để ở lại với tình nhân. Cho nên mới nói thế giới này vào thời điểm tưởng chừng rất nhỏ, sẽ vượt qua tường tượng của mọi người, tôi cũng sợ tôi sẽ nhìn thấy trong ngực người con trai mà mình từng quyến luyến là một người con gái khác. Cho nên, tôi rời xa, thật xa nơi này.

Nhưng mà, tôi lại đến đây.

Trường học lựa chọn nơi thực tập là công ty du lịch lớn nhất bên này. Vốn là thành phố nổi tiếng về du lịch, bất luận các hạng phương diện du lịch nào đều được làm cực kì tốt, các ở trong này thực tập, thật sự là được lợi. Nhà công ty này cũng cùng trường học hợp tác lâu dài, hàng năm đều có rất nhiều sinh viên đến nơi đây công tác, hiện tại tổng giám đốc công ty chính là sinh viên cũ của trường.

Đã quen thuộc với việc này, khi thực tập viên vừa đến, công ty lập tức liền phân phối đến các công ty con. Các thầy hướng dẫn du lịch chuyên nghiệp cùng các thầy hậu cần du lịch chuyên nghiệp có vẻ việc, muốn lúc nào cũng chú ý đến các tình huống của thực tập viên, mà tôi thì chuyên nghiệp về việc này, chỉ cần ở trong công ty giao hảo một chút, muốn chút số liệu, cuối cùng viết vài điều nghiên báo cáo là xong. Tôi vì thế chán chê ăn cỗ, theo bọn họ như thế nào ngoạn, cuối cùng cho tôi báo cáo thì sẽ OK.

Không thể lúc nào cũng ngâm mình ở trong khách sạn xem tivi, tôi liền tự biến mình trở thành một du khách. Chưa từng có lúc nào lại thoải mái mà du ngoạn như thế này, trước kia khi nghỉ ngơi bên ngoài, đều là vội vàng lại vội vàng, mà hiện tại tôi có thể ở một cảnh quan dừng lại một ngày.

Tây hồ, lúc này du khách khá đông. Mặc dù mưa gió, du thuyền cũng là lui tới không thôi.

Trên bờ đê, người đi đường không nhiều lắm, cây liễu bị mưa tắm xanh tươi ướt át, lúc này lại thần nhiên độc hành, thực là thích ý. Có khi, tôi lại vụng trộm mà nghĩ, nếu có người đi cùng mình thì thật là tốt. Cùng nhau nói chuyện cảnh quan, nói điển cố, đi dạo phố, lại ăn vặt chút ít, ôm nhẹ lấy nhau trong mưa mà thì thầm. Đúng, tôi cuối cùng lại là nhớ tới Thẩm Ngưỡng Nam, mặc dù biết rõ là không nên.

Tối hôm qua, kênh âm nhạc phỏng vấn dàn nhạc hoàng gia Anh quốc, mời anh làm khách quý. Anh tuần nhả ngồi ở chỗ kia, nói chuyện rất êm tai, tiếng nói nhẹ nhàng, làm cho ánh mắt của tôi thủy chung không thể nhìn đi chỗ khác. Sau đó, người chủ trì mời Minh Kỳ, anh nhìn cô mỉm cười, nhìn lại nụ cười của cô,

cho người tôi cái loại cảm giác giống như trời đất này chỉ thuộc về hai người bọn họ, không cái gì có thể chen lọt vào không gian đó. Lòng của anh, tình cảm của anh, trong mắt của anh, anh có vẻ luôn xem như không có tôi tồn tại. Tim của tôi sớm đã chết đi nhưng giờ lại không khỏi chết đi một lần nữa.

Mưa vẫn còn rơi, theo những đường nhấp nhô trên thân cây hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, buổi chiều xế thật nặng nề, mang đến cảm giác như là hoàng hôn đến trễ. Ngừng lại nơi các chiếc thuyền trên bến tàu, đều là đầu người. Một đám người vẽ mặt vôi vàng thất thố, như vậy mới nói cảnh đẹp vừa rồi đều xem như mây khói thoáng qua, tôi thoáng lắc đầu. Trong hồ có hoa đào trên đảo nhỏ, phần hồng đậm bạch, theo gió rơi xuống nhất, dính vào trên chân du khách, thật là một hình ảnh đẹp bị dơ bẩn, tôi không dám nhìn thêm nữa, chỉ đi thẳng về phía trước.

Nhìn Tây hồ mưa bụi suốt một ngày, ngày thứ hai, miệng của tôi sưng lên một bên, răng thật sự đau đến muốn khóc.

Cho tiểu thư nhìn tôi vỗ về mặt theo cầu thang khách sạn đi xuống dưới, nở nụ cười: “Không phải là quá thời trang sao, ngày mưa như thế này lại không mặc thêm quần áo?”

Không phải thích chưng diện, mà là tôi không có để mặc thêm. Tưởng mùa xuân, ở phương nam chắc là sẽ nắng, tôi ngay cả váy ngắn đều mang đến đây. Ai ngờ đến, mưa gió đã không để yên cho người?

Thấy hốc mắt tôi đỏ bừng, bộ dạng thực đáng thương, cô ấy nói: “Quên đi, tôi đưa cô đi bệnh viện đi!”

Tôi gật đầu.

“Gần đây có phải cô ăn nhiều bánh bích quy lắm không?” Bác sĩ ở sau cái bàn đánh giá tôi từ trên xuống dưới. Tôi thành thật thừa nhận, cửa hàng thức ăn cách chỗ ở khá xa, trong cơm và bữa tối của tôi đều là dựa vào bánh bích quy.

“Cô rất tùy hứng, răng nanh vốn có chứng viêm, bên trong còn một cái răng sâu, mỗi ngày ăn bánh bích quy, đường tan ra lưu ở phía trong răng, sâu không cắn cô mới là lạ đó, hơn nữa dạo này rất lạnh, đau là đúng rồi!”

Đúng, đúng, bác sĩ nói đều đúng, nếu tôi biết thì hiện tại cũng không ngồi ở chỗ này rồi.

“Trước tiên là tiêm giảm đau, sau đó là truyền dịch.” Thanh âm ngọt ngào, nhưng lại không hề mang chút tình cảm nào, khả năng như vậy có vẻ có lực làm cho người tôi khuất phục.

Tôi phải ở lại truyền dịch, cô gái hướng dẫn có nhiều việc phải làm, tôi để cho cô ấy đi trước, một hồi tôi tự mình lái xe trở về.

Không quá nhiều người hội quan tâm, vài cái phòng truyền dịch có rất nhiều người, thật vất vả mới có một phòng còn có mấy cái ghế nằm.

Truyền nước dịch là nhàm chán nhất, nhìn chất lỏng nhỏ từng giọt chảy tới mạch máu, có khi thấy thời gian dường như ngừng lại.

“Là Thần Hi sao?” Một thân ảnh một người đàn ông gầy yếu, mặt có râu quai nón theo từ ngoài cửa nơi truyền dịch đi đến, kinh ngạc trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không kinh ngạc như anh, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi, anh là?”

Anh ta khom người ngồi xuống ở bên cạnh tôi, mày rậm hơi nhíu lại, một chút giống như đã từng gặp nhau, hai mắt ưu thương nhìn chăm chăm tôi, hô hấp của tôi không khỏi đình chỉ.”Trời ạ, sao anh gầy thành như vậy?” tôi lơ lửng hỏi.

Là anh, người đã từng cho tôi rất nhiều mơ mộng cùng nhớ nhung.

Aizz, tôi đã nói thế giới này rất nhỏ mà.

Về bề ngoài của anh thay đổi rất nhiều. Hai mắt hãm sâu, lại có râu mọc, quần áo không giống như người ta có thể tưởng tượng, mái tóc nồng đậm nhưng lại mang vẻ thưa thớt, cả người nhìn qua liền thấy giống như người đàn ông trung niên chuyên sống về đêm. Trước kia anh tuần tú làm cho người tôi hít thở không thông, sự khác biệt trước sau như thế làm tôi nhìn một cái không có nhận ra là anh.

Tôi không có một chút cảm giác mới mẻ rộng rãi gì, chính là thực khiếp sợ, lúc trước anh rõ ràng là theo đuổi hạnh phúc mà đi nha!

“Khẩu vị của anh không tốt lắm, nên không dễ béo.” Anh nhìn tôi cười khổ: “Sao em lại ở trong này?”

“Sinh viên của tôi lúc này thực tập, vì cái này.” Tôi chỉ chỉ cái miệng sưng lên, “Tôi nơi này truyền nước.”

“Em đổi công tác sao?”

“Không, tôi hiện tại ở Bắc Kinh.” Nhìn anh, giống như đang đối diện với người đàn ông xa lạ, không có yêu, cũng không có hận, cảm giác quái dị, tôi hoài nghi trí nhớ của mình hình như có vấn đề.

“Em cuối cùng vẫn nguyện ý đến thành phố lớn công tác.” Anh có chút tịch mịch nói.

Không phải cuối cùng, lúc trước tôi cũng nguyện vì anh đi đến tòa Bất Dạ Thành đó, nhưng anh lại bỏ đi trước, vì thế tôi cũng không dừng lại.

“Có phải anh cũng không thoải mái trong người?” Tôi ra sức suy nghĩ đề tài để mà nói, không nghĩ sẽ để cho không khí quá mức cho tẻ ngắt. Chúng tôi đã không thích hợp để nhắc lại chuyện cũ, chỉ có thể tán gẫu đôi chút những điều nên nói cũng được mà không thì cũng không sao, dạo này như thế nào, sống ra sao...

“Bệnh viêm ruột thừa của cô ấy lại tái phát, ngày hôm qua vừa làm phẫu thuật.” Anh cúi đầu, nhìn dưới mặt đất.

Anh là nói “Cô ấy” sao, cô ấy là ai, chẳng lẽ không phải vợ anh, tôi cũng không hiểu kỳ, “À!” Ngắc đầu nhìn xem bình dịch, từng giọt rơi cũng thật chậm!

Anh ngắc đầu, nổi lên một tia thương cảm cười khổ, “Anh hiện tại là một nhà đầu tư công tác bên ngoài công ty, trên phương diện sự nghiệp còn có thể nói tốt, phương diện khác đều hồng bét. Thần Hi, một chút em cũng không thay đổi, năm tháng thật là đầy đổi dời với em, em vẫn giống như trước, bình thường lạnh nhạt, thanh tú.”

Đó là bởi vì tôi không có lòng tham, không chiếm được cái gì đó, tôi liền xoay người mà đi, nếu không phải may mắn chắc tôi đã tu thành Phật. Tôi lúc này không muốn cùng anh nói chuyện, tôi chỉ nhìn anh cười cười, oa, mở miệng lại thấy đau.

Có thể trong nháy mắt, tôi có loại ảo giác, tựa hồ kẻ bạc tình kia là bản thân mình, mà anh mới là người bị hại, thật cẩn thận cười, sợ hãi thử thách, chỉ có dáng vẻ hào sảng bề ngoài. Tôi thừa nhận, tôi từng thương yêu anh đến tận đáy lòng, cam tâm vì anh ta làm một bà chủ nhỏ chăm lo cho gia đình, nhưng trả giá cho những suy nghĩ của tôi là đều bị anh xem như là rác mà ném đi, tôi hiện tại đối với anh cũng không tỏ ra nửa điểm đồng tình, chỉ là kinh ngạc một chút. Dù sao anh ta cũng giảng viên hàng đầu của đại học quốc gia đi ra ngoài làm ăn, nhìn cái gì đều chuẩn chuẩn, sẽ không phạm sai lầm.

“Em sẽ ở Hàng Châu này bao lâu?”

Đã qua đi hơn mười ngày, tôi chỉ lưu lại đây một tháng, “Còn có hơn mười ngày nữa. Tôi còn có khóa chưa kết thúc.”

“Anh mời em ăn cơm ngày mai, được không? Một lát nữa anh phải đi họp công ty, hôm nay không có cách nào đi được.” Anh nhìn tôi thật có lỗi cười cười.

“Không, không, tôi muốn ở cùng sinh viên của mình, với lại anh xem tôi này, cũng không có cách nào ăn cái gì.” Tôi cất lực từ chối.

“Em không muốn nhìn thấy anh!”. Anh lại nổi lên cái loại biểu tình ưu thương này, làm cho tôi dường như cảm thấy ách cảm rất tội.

“Không phải không muốn nhìn đến, chỉ là tôi nghĩ rằng chúng ta kể từ đó không có gì để nói. Chúng ta cũng không phải là quan hệ gì thân thiết lắm, tôi đối với anh hiện tại cũng không muốn biết, hay chạm tới; nhìn mặt, gọi tên, tôi làm được, những cái khác tôi cho rằng không cần.” Tôi không nghĩ sẽ tìm lấy cớ, thừa nhận ý nghĩ của tôi, anh không phải một người mà tôi nguyện ý chịu thiệt thòi, điều này tôi rất rõ ràng.

“A, Thần Hi, em đã mạnh mẽ lên rất nhiều. Hận anh đi, dù sao người hận anh cũng rất nhiều, cũng không kém em một cái. Anh cũng thay đổi, không còn là người mà em đã từng biết nữa. Anh có thể thẳng thắn nói cho em biết, anh và cô ấy mặc dù có giấy đăng ký kết hôn, nhưng cô ấy có tình nhân của mình, anh có bạn gái của anh. Trong công ty của anh, nữ công nhân viên chức tìm tới anh rất nhiều, anh không cần cái gì khác, chỉ cần cùng anh trên giường là được. Giật mình sao! Hiện tại em nhất định là thấy may mắn vì lúc trước anh bạc tình, đúng không? Con người rồi sẽ thay đổi, không phải là con người thay đổi hoàn cảnh, mà là hoàn cảnh làm thay đổi con người. Lúc trước, anh làm tổn thương một người con gái, không thể lại làm thương tổn lần thứ hai. Tùy cô ấy đến nơi đây, bắt đầu làm lại, nhưng không nghĩ tới, anh cũng chỉ là một trong số các tình nhân của cô ấy. Cô ấy trang thanh thuần, không biết tính toán, nhưng kỳ thật, sau lưng người khác thì hút thuốc, say rượu, đêm không về nhà, ngay từ đầu thì âm ỹ, sau lại chết lặng, cuối cùng là thành như bây giờ.”

Anh nhún nhún vai, giống như là chuyện cũ của người khác, vẻ mặt lãnh đạm.

“Vậy vì sao anh còn giữ lại cuộc hôn nhân này?”. Tôi thật không nghĩ ra, dưới một mái nhà như vậy còn có người muốn ở lại.

“Không muốn phiền toái! Ai biết kế tiếp xuất hiện sẽ là cái dạng gì? Trong công ty, nữ nhân viên cũng là có bạn trai, có người yêu, khi anh đưa ra điều kiện trên giường, cũng không nhiều người cự tuyệt, anh phát hiện các cô ấy cũng thật hưởng thụ loại chuyện ngoại tình như thế này. Nhìn thấu được thế, thì cứ như vậy được thông qua đi!”

Tôi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn anh, tôi nghĩ sau khi thành hôn anh sẽ có chút thay đổi, nhưng không nghĩ tới anh lại trở nên như thế. Tâm tính của anh nhất định có vấn đề gì đó, bằng không như thế nào cực đoan như vậy. Anh ta ngay cả Tề Bằng cũng không bằng, ít nhất Tề Bằng còn tồn tại hy vọng tốt đẹp về người vợ của mình.

“Nhìn cho rõ ràng đi! Hiện tại anh sống được như vậy, những đêm dài yên tĩnh không người, anh lại tưởng cái này chính là báo ứng cho anh lúc trước đã phụ bạc em. Sau đó, anh phát hiện thì ra là không phải, mà là anh đã đóng khung mình ra về một kẻ đạo mạo quân tử”.

“Không phải,” tôi lắc đầu, anh từng qua đường đều phải nắm lấy tay của tôi, lo lắng tôi đi qua một mình. Một người có tâm tư tốt như vậy, có thể phá bỏ hết sao? Chính là anh sai lầm rồi, sai càng ngày càng sâu, anh tự mình lãng phí tôn nghiêm của chính bản thân mình. “Tôi không biết nói cái gì cho phải, tôi nghĩ điều này cũng không phải kết cục đã định, tất cả đều có thể thay đổi, khả năng theo tuổi lại lớn một chút, tuổi càng lớn lên nhiều một chút, sẽ có thay đổi.”

“A, mười năm hai mươi năm sau sao? Anh cũng không biết mơ tưởng xa với đến thế.” Anh tự không có chí tiến thủ nói.

Tôi không trả lời, anh đúng là đã lớn rồi, đối với hành vi của bản thân mình đã có thể gánh lấy hết hậu quả.

“Thần Hi, đêm mai cùng nhau ăn cơm đi! Để cho anh là một chủ nhà tận tình, chúng ta tuy không phải bạn tốt, nhưng lại cùng có chung một phần ký ức.”

Không đề cập tới nhớ lại cũng thế, nhắc tôi liên tưởng tới tôi trong lòng anh cũng như những phụ nữ khác, tôi không khỏi ghê tởm mà muốn ối. “Thực xin lỗi, tôi nghĩ thật sự cũng không cần phải như vậy.” Tôi không muốn cùng người đàn ông đã kết hôn chỉ có hai người cùng ăn bữa tối, không nghĩ tới tất yếu phải chọc vào thị phi, tôi uyển chuyển lại cự tuyệt.

Anh không có lại kiên trì, cười cười, đứng lên, “Vậy gặp lại sau!”

“Gặp lại sau!”- Tôi không chút nào lưu luyến vẫy tay với anh ta, từ nay về sau, tôi ngay cả nhớ lại cũng không có, ngày lướt qua càng thêm mờ nhạt.

Anh nhìn tôi thật sâu, liếc mắt một cái, mang theo một tia tôn nghiêm cuối cùng rồi đi.

Bình dịch sắp thấy đấy, tôi gọi đến cô y tá rút kim, rằng coi như không đau dự dội nữa. Bên ngoài, vẫn là mưa gió mãnh liệt, tôi lại cảm giác được chẳng phải hàn khí ảnh hưởng tới người, mà có thể tôi đã thật sự mạnh mẽ.

19. Chương 19: Đau Thương Không Rơi Lệ (hạ)

Đêm dài yên tĩnh, duy chỉ có mưa gió là không ngừng, tắt đèn, nằm trên giường khách sạn tôi không khỏi lại nhớ đến người đó lúc ban ngày. Khi trước, nếu tôi tha thứ cho anh, liệu anh có biến thành bộ dạng đó không?

Thật ra tha thứ là điều có thể. Anh thành đạt trong kinh tế, duy chỉ có tha thứ; tình cảm anh không cần ý lại, duy chỉ có tha thứ, nhưng đây đều là giả bộ tha thứ, không thể kéo dài lâu được. Mà tôi là người quá mức độc lập, cho nên anh mới có thể nói tôi đã khá lên.

Cứ tự nghĩ hết giả thiết này sang giả thiết khác, mặc kệ là cái gì, tôi cũng không thể tha thứ cho anh ta.

Mơ mơ màng ngủ, tỉnh lại mới thấy sau cơn mưa sơ tình, ánh mặt trời đã chói chang. Nhìn trong gương thấy mặt mình đã bớt sưng hơn, tôi trực tiếp đến nhà ăn. Nguyên một ngày hôm qua không ăn cơm, hôm nay nhất định phải bổ béo trở lại.

Khách sạn này trên danh nghĩa là của công ty du lịch, nơi làm việc đặt trên tầng cao nhất. Tôi nhìn thấy Cho tiểu thư đang cùng một người đàn ông dùng cơm, tôi đứng dậy tiến đến muốn nói lời cảm ơn với cô ấy.

“Tề Bằng?” Người đàn ông trước mặt vị tiểu thư kia không ngờ lại là Tề Bằng. Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta: “Sao anh lại ở đây?”

Thấy tôi, Tề Bằng thu hồi lại vẻ mặt khôn khéo, nở nụ cười thân thiết. Tôi đột nhiên phát hiện trên mặt Cho tiểu thư nổi lên một tầng đỏ ửng, đôi mắt mê ly nửa vô ý nửa cố tình bắn phá về phía anh ta. Tôi có chút hôn mê, đành ngồi xuống.

“Sao vậy, anh không thể tới sao?” Giọng nói nghe qua thật nhẹ nhàng, có hương vị của nghỉ phép.

“Anh không phải sếp lớn sao? Lãng phí thời gian như thế, không sợ bỏ qua bao nhiêu cơ hội?” Công ty “săn tìm người”, ý nghĩa như tên gọi, phải ẩn sâu trong rừng, không được chớp mắt một cái, chờ đợi con mồi xuất hiện. Hơi có chút động tĩnh, con mồi mà chạy liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Nghe em nói kìa, đâu có nghiêm trọng như thế. Anh cũng là người, cũng có lúc phải nghỉ ngơi hưởng thụ chứ.”

“Tề luôn đến đây công tác, thật ra chúng tôi đã sớm quen biết. Anh ấy ở Hàng Châu đều chọn khách sạn của chúng tôi.” Tiểu thư Cho ôn nhu nói xong, không còn sự thông minh, tháo vát, nhanh nhẹn nhanh miệng của ngày xưa nữa, tôi không khỏi nhìn cô ấy tới vài lần. Bằng giác quan thứ sáu của mình, tôi biết nhất định cô ấy có tình ý với tên đàn ông thích chơi đùa này. Sự tình thật có chút ý tứ, tôi tò mò im lặng xem bọn họ qua lại, đáng tiếc Tề Bằng dường như dùng tình không sâu, ngẫu nhiên bắn qua một hai ánh mắt ái muội, hơn nữa chỉ là khách sáo đáp trả.

“Thần Hi, em có thấy mình hơi vô trách nhiệm hay không? Gửi một cái bưu kiện xong liền bỏ trốn mất dạng, hại anh mất mấy ngày thăm hỏi. Làm như vậy thật quá đáng nha!”

Tôi có chút xấu hổ: “Thật xin lỗi, di động bị mất, khóa học lại nhanh, thời gian thực tập vội quá, chỉ có thể như vậy.”

“Lý do không ít, hoàn hảo anh thần thông quảng đại cho qua chuyện này đi. Cho tiểu thư nói rằng em bị sưng lên, sao lại thế này?” Anh ta vô cùng thân thiết đánh giá tôi, tôi nhìn thấy trong mắt Cho tiểu thư hiện lên sự mất mát và chua xót.

“Do mùa đông hơi lạnh một chút thôi, còn muốn cảm ơn Cho tiểu thư đã đưa tôi đi bệnh viện, đúng rồi, sao hai người quen nhau, kể chút chuyện xưa cho tôi nghe với?” Tôi lại thoải mái chuyển chủ đề.

A, Tề Bằng quả nhiên không được tự nhiên, ánh mắt lóe ra, nhìn cũng không dám liếc nhìn cô ấy một cái, mà cô ấy lại đem mặt chôn ở trong bát cháo, tôi thực sự sợ cô ấy có thể bị sặc.

“Ày, gì mà nhiều chuyện như vậy, mau ăn cơm của em đi, ăn xong rồi thì phát huy đạo đức nghề nghiệp của giáo viên chuyên ngành đi, đưa anh đi dạo quanh suối nước phía tây.” Tề Bằng trừng mắt nhìn tôi liếc một cái, thúc giục nói.

Tôi chĩa chĩa Cho tiểu thư: “Cô ấy mới là chuyên gia, tha cho kẻ chỉ múa rìu qua mắt thợ như em đi. Nói gì thì nói em cũng chỉ dạy về kinh tế, có biết hướng dẫn du lịch là cái gì đâu, thứ cho tại hạ không thể phụng bồi.”

“Không nên lấy cớ nhiều như vậy chứ?” Tề Bằng đoạt lấy bát trong tay tôi, kéo tôi rời khỏi bàn ăn, đi thẳng đến ngoài cửa. “Cho tiểu thư.” Tôi cầu cứu nhìn về phía cô ấy, cô cố gắng cười trừ, hướng tôi khoát tay, thất ý nói không lên lời làm cho tôi thích thích.

Ngồi ở trên du thuyền, nhìn hai bên bờ sông màu sắc rực rỡ, tôi chờ Tề Bằng giải thích tình huống quái dị vừa rồi, nhưng anh ta cứ tự kỉ nhìn chăm chăm vào mấy con vịt trời bay tới bay lui ttong nước, như thể cái gì cũng chưa phát sinh qua.

“Nói đi, anh tới đây để tìm em hay là tìm cô ấy hả?” Lòng hiếu kỳ trỗi dậy khiến tôi nhất định phải tra hỏi ra manh mối.

“Là mượn cô ấy để tới tìm em. Em đã hơn hai tháng không liên hệ với anh, anh muốn nhìn xem em sống chết như thế nào?” Anh ta trả lời thật quá thẳng thắn đi mất.

Tôi cúi người khua tay vào trong nước, cảm nhận dòng nước mát lạnh ủa vào tay: “Thật là thương cho tấm lòng của Cho tiểu thư, em thấy cô ấy có ý với anh đấy?” Tôi nhẹ giọng nói.

“Ha ha.” Tề Bằng nằm ngửa người trên du thuyền, híp mắt nhìn bầu trời trong xanh trên cao, sâu kín nói: “Không phải muốn làm tổn thương cô ấy, mà anh chỉ sợ cô ấy tưởng thật, như vậy chỉ càng thêm tổn thương mà thôi.”

Những lời này có chút ý tứ, tôi quay đầu nhìn anh ta: “Cô ấy không phải loại người tùy tiện, anh không cho cô ấy chút hy vọng nào sao, lúc trước sao lại gặp phải cô ấy?”

“Ai, lúc trước là do không biết, cô ấy là quản lí của khách sạn, bạn bè ở Hàng Châu giới thiệu làm quen, buổi tối cùng nhau uống chút rượu, liền mở cửa phòng, hai bên cùng tự nguyện, nào có nghĩ nhiều gì. Không ngờ sau này cô ấy lại tới tận Bắc Kinh, anh mới biết cô ấy thật lòng.”

“Cô ấy là một cô gái tốt, được người như vậy yêu không phải tốt lắm hay sao?” Tôi cũng muốn mở miệng nói lời chúc phúc.

“A, cô ấy rất tốt, nhưng cô ấy là thương nhân, không phải kiểu anh thích.”

“Anh lúc đó không phải cũng là thương nhân hay sao? Vừa vặn có tiếng nói chung, cô ấy biết đâu còn trợ giúp được anh đấy chứ.” Tôi tận tình khuyên bảo. “Thật ra là trong lòng anh có chút vướng bận với cô ấy đúng không, không phải mượn cô ấy xem em mà là mượn danh nghĩa là tìm em để xem cô ấy đúng không?”

“Em nha!” Tề Bằng chặc lưỡi liếc tôi một cái “Anh đã sớm nói với em, người anh muốn lấy là em.”

“Hừ, anh muốn kết hôn em cũng không dám lấy.” Tôi muốn lấy người mình yêu, lại thở dài, bỗng nhiên nhớ tới bài hát “Cả đời cô đơn”: Chờ một người không yêu ta, người yêu ta lại không đến, chỉ có cả đời cô đơn.

Giờ phút này tôi rất muốn gặp Thẩm Ngưỡng Nam, nghĩ đến khuôn mặt tuần nhĩ của anh, nụ cười ôn hòa, nghĩ đến ánh mắt anh nhìn tôi say mê, nghĩ đến sự ân cần lặng lẽ của anh. Thời gian quen biết chưa lâu, tôi lại yêu anh ấy thật sâu đậm. Tình yêu là thứ không thể dùng thời gian đo đếm được, vài phút, vài giây, chỉ cần yêu thật lòng liền khắc cốt ghi tâm sâu sắc.

“Tề Bằng, buông tha người yêu mình thật dễ dàng, nhưng buông tha cho người mình yêu lại thật khó, bởi vậy anh thì quá bình thản, còn cô ấy đau đớn vô cùng. Cái này là loại tình duyên gì, oán duyên?”

“Thần Hi, có phải trong lòng em cũng có một người đúng không, nếu không như thế nào lại lý giải hiểu biết như thế. Anh nhớ em dạy kinh tế chứ không phải tâm lý học đúng không?”

Tôi cười cười: “Cho nên tôi mới không lấy anh nha!”

“A,..” Tề Bằng thất bại trừng mắt nhìn tôi “Em cũng chỉ là một đứa ngốc thôi! Cái người yêu kia đâu, sao không đem lấy về nhà đi, lại ở trên đường cái làm cho lũ quý tộc độc thân bọn anh như hổ rình mồi?”

“Oa, kia có phải cỏ lau hay không, còn có bạch dương, liễu mạng cũng phải lấy được nha.” Tôi chỉ vào một đám hoa cỏ, giả bộ kinh hỉ kêu: “Bên kia, bên kia còn có đại dong thụ, muốn ôm thử xem to đến đâu quá!”

“Được rồi, được rồi, không cần lớn tiếng như vậy, anh không hỏi nữa là được chứ gì.” Tề Bằng liếc mắt nhanh một cái phá tan bộ dạng giả vờ của tôi, bất đắc dĩ nói: “Có điều, em ngày nào còn chưa lấy chồng thì ngày đó anh vẫn còn ôm hi vọng.”

Tôi thật muốn thở dài, anh ta rõ ràng không yêu tôi, lại sống chết nhất quyết muốn cùng tôi kết hôn, rốt cuộc ai mới là kẻ ngốc đây?

Buổi tối tôi hẹn Cho tiểu thư uống trà, tôi không dám nói là uống rượu vì bản thân có chút miễn cảm với loại đồ uống có cồn này, một hai chén nồng độ thấp thôi cũng có thể bị bất tỉnh nhân sự, tôi sợ mình dọa cô ấy mất hứng.

Cạnh khách sạn có một quán trà rất thanh nhã, âm nhạc nhẹ nhàng là khúc “Tiên cảnh” của Bethoven, vừa bước vào đã cho người ta cảm giác bước vào chốn tiên nhân yên tĩnh. Tôi uống trà Long Tĩnh, chè xuân trà Tây hồ, uống một ngụm mà hương thơm đầy ngát trong miệng. Cô ấy chọn Bích loa xuân, bỏ ra bộ đồng phục của khách sạn, nhìn cô có vẻ nhỏ nhắn, mềm mại hơn rất nhiều.

“Có phải cô cảm thấy tôi hơi lỗ mãng đúng không?” Rốt cuộc cũng là thương nhân, khôn khéo tới cực điểm, một chút liền nhìn ra tâm tư người khác.

Tôi lắc đầu: “Không, đối với việc nam nữ thân mật tiếp xúc, tôi không phải có cái nhìn hà khắc. Nếu tôi thích một người, cùng anh ấy hôn môi, trên giường, tôi đều cảm thấy là điều tự nhiên. Hai người yêu nhau làm chuyện đó cũng là hợp tình. Chính là, cô thật ngốc. Tề Bằng là kẻ lãng tử, cứ lao vào như vậy sẽ bị thương.”

Cô nhìn tôi cười khỏ: “Tôi chẳng lẽ lại không biết như thế thật ngốc. Ngay từ đầu, anh ấy đến với tôi vì việc làm ăn. Giúp tôi, tôi đã động lòng. Hai người chúng tôi lúc đó, đều là tôi chủ động. Tôi nghĩ dùng thân thể thì có thể trở lại được anh ấy. A, có thể sao? Đàn ông như anh ấy, tình nhân có biết bao nhiêu, tôi thì tính là cái gì?”

“Vậy không cần si mê như vậy chứ?”

“Vương Phi không phải từng hát: Đợi cho nhìn thấu phong cảnh, lại cùng ta ngắm cảnh sông dài. Tôi nghĩ anh ấy cũng có ngày dừng bước đúng không?” Cô hỏi tôi, bất lực và chờ mong.

Tôi không muốn nói với cô, thật ra anh ta đã mệt mỏi, nhưng mà kế hoạch cùng ngắm nước chảy đá mòn sẽ không có cô ấy. “Chắc vậy đi, đàn ông như anh ta, làm đối tác thật lý tưởng, nhưng làm một người yêu đời đời kiếp kiếp, tôi chỉ dám đứng xa nhìn đến.” Tôi thẳng thắn nói quan điểm của mình, không để cô ấy phải mất công lo lắng nhiều.

“Cô là một người tinh tế, anh ta so với cô rất thô ráp.” Cô ấy bạo gan nói, tôi ghen lời nhìn lại, tựa như bản thân có chút hẹp hòi.

“Có nghĩ tới sẽ theo thương nghiệp hay không, Tề Bằng nói cô lý luận kinh tế hùng hậu lắm.”

“Đó chỉ là lý luận suông thôi, dùng vào thực tế lại không được mấy.” Tôi luôn rất tự hiểu chính bản thân mình như thế nào

“Không thử sao biết. Có điều nhìn cô là biết tính cách thanh tú, khí chất thuần khiết, làm giáo viên là thích hợp nhất. Biết không, bộ dạng của cô thật giống Lâm Huy Nhân.

Cô ấy với Tề Bằng quả thật là giống nhau, nói chuyện đều y như một cái bản cũ. Đáng tiếc Lâm nữ sĩ được một người đàn ông xuất sắc nổi trội yêu nhưng cũng rất đoản mệnh. Tôi không nghĩ đến cô ấy. “Tính cách của tôi vốn nội tâm, đứng giữa đám đông có khi chân tay luống cuống, nói chuyện lại thẳng tính, đây đều là cái cần tránh tối kỵ của người làm ăn. Làm giáo viên, chỉ cần đối mặt với bọn trẻ, làm vậy cũng tốt lắm rồi.” Tôi nghiêm trang giải thích.

“Thần Hi, có phải bạn trai cô rất yêu chiều cô không, người như cô tựa như không màng đến nhân gian khói lửa.” Cho tiểu thư đột nhiên hỏi.

“Tôi không có bạn trai.” Tôi nghĩ cô ấy biết

“A?” Cô nàng được một phen kinh ngạc lớn. “Có phải yêu cầu của cô quá cao hay không?”

Tôi lắc đầu: “Anh ta yêu tôi, tôi cũng yêu anh ta là được, vật chất bề ngoài nhiều hay ít đi một chút cũng không sao cả.”

“A, yêu cầu không cao sao, trên thế giới này mấy gia đình có thể đạt đến tiêu chuẩn này, chấp nhận chút đi!”

“Thôi đi, không cần cô lo, tự lo lấy thân mình đi, cứ si ngốc chờ một người không thể níu kéo làm gì.”

Cho tiểu thư thở dài rõ to: “Ngẫm lại cũng đúng. Đợi cho hẵn một đời thì tôi cũng đã già, cuộc sống không có kích tình, cùng ai cũng đều như nhau. Mấy cái chuyện phong hoa tuyết nguyệt, bay bổng lãng mạn chắc chỉ có trên phim truyền hình, trong đời thực làm gì có đâu.”

Tôi cười ha ha, không có bị kịch thì một cô gái xinh đẹp sao phải khổ sở mảy may mi sầu.

Cho tiểu thư nhìn tôi liếc mắt một cái rồi cũng cười ha ha. Có lẽ cô ấy cảm thấy tôi hẳn là người mờ mịt, ngồi ngóng trước cửa sổ, cùng cảm thán một tiếng sầu

“Tôi đột nhiên cảm thấy Hàng Châu thật sự rất đẹp.” Tôi cảm thán nói.

“Thiên đường mà, sao có thể không đẹp?” Cô ấy ngạc nhiên nói.

“Trước kia tôi thấy nơi này chỉ dùng lệ mà đổ thành một tòa thành, cái gì đoạn cầu di mộng, cái gì lời phong hận tháp, đều vô cùng thương cảm.”

“A, cô nhiễm “Truyền thuyết Bạch Xà” quá rồi!”

Tôi nghĩ một lúc sau đó nói: “Không phải.” Khúc mắc hóa giải còn đầy vướng mắc, rất nhiều điều canh cánh trong lòng tại tòa thành đã tan thành mây khói này, tôi thấy nơi đây thật sự xinh đẹp tuyệt trần.

Mặc kệ như thế nào, tuy rằng đã không còn nhớ lại, nhưng tôi đã bình thường trở lại, trên đời này người không như ý mình rất nhiều, mà tôi về điểm này khinh sầu thật sự không tính cái gì.

“Thương thành”, tối nay không hề rơi lệ.

20. Chương 20: Trăng Lên Giữa Trời (thượng)

Nghỉ ngơi cũng có cái hay của việc hưởng thụ, hồn tôi không hiểu sao cứ như treo lơ lửng trong không trung, mỗi ngày như chờ đợi, chưa bao giờ thấy một tháng dài tựa cả thế kỷ. Đợt thực tập thật vất vả rồi cũng chấm dứt, trời Bắc Kinh đã nóng bức vô cùng. Tôi vẫn chưa thể thích ứng được với loại thời tiết này. Những học sinh sắp tốt nghiệp muosn học phụ đạo, khóa dạy của tôi như vậy vẫn còn chưa kết thúc, công việc vẫn còn tồn đọng rất nhiều, đã thế Tề Bằng không nể tình cứ ném cho tôi nhiều thông cáo thẩm hỏi. Tôi cảm thấy anh ta muốn ám tôi, không để cho tôi thừa thời gian suy nghĩ linh tinh những chuyện khác.

Tôi cũng tình nguyện vội vàng, không nghĩ khác, nhưng tôi vẫn là người sống trong cỏi “hồng trần”, không phải sống trong chân không, vẫn muốn giải quyết rất nhiều vấn đề “dân sinh”. Không có đồ dùng vệ sinh cá nhân, không đồ ăn vặt – những thứ này đến siêu thị có thể mua, nhưng nhu cầu quần áo để thay đổi theo mùa, bất kể thế nào vẫn muốn đi tranh Tây Đan.

Đợi thời gian đến ngày chủ nhật, cuối cùng đến trưa có thể lang thang một chút bên ngoài.

Trong đám đông, liếc mắt một cái tôi liền thấy được Hứa Lệ. Cô nàng đang ở phía tay phải bên thang máy, tôi ở bên trái. Tôi thấy cô ta chỉ hơi hơi hất tóc đã thật quyến rũ chết người, lại còn luôn che miệng cười duyên. Tôi nhớ rõ cô nàng yêu cầu khi gặp lại nhau nhất định phải coi như người qua đường không quen biết. Tôi đánh mất đi chỗ khác, cô nàng nhìn thấy tôi, sững sốt một chút, lập tức lấy tay chỉ vào quán cà phê dưới lầu, dùng môi mấp máy chỉ tôi chỗ chờ. Tôi kinh ngạc tự chỉ vào mình, kiểm chứng lại một chút, hứa Lệ gật gù đầu, quay người lại, ghé vào tai người đàn ông nói gì đó, người đàn ông tỏ vẻ hơi giận dữ, nàng chu mỏ làm nũng, làm cho hẵn vui vẻ ra mặt kéo nàng ta đi ra xa một chút, buông tay ra rồi dặn dò cái gì đó, cô nàng vội vàng gật đầu ngay lập tức.

Người trong quán cà phê rất ít, chỉ có vài cô gái đi dạo mệt ngồi nghỉ ngơi, túi lớn túi nhỏ chất đống. Hứa Lệ như chậm chạp chạy tới, tôi nhẹ nhàng cười cười với cô nàng nói: “Cô chắc lại tìm được một cái sân ga mới nhỉ?”

Cô nàng hiểu được, “Hứ” một tiếng, trắng trợn lườm tôi một cái nói: “Đáng ghét! Cô cái gì cũng thấy hết rồi.”

Hứa Lệ vốn quyền rũ, cái giọng điệu “Đáng ghét” nghe vô cùng nũng nịu, tôi dù không phải đàn ông nhưng xướng cốt thiếu tí nữa thì mềm hết cả ra.

“Tôi cũng không phải cố ý nhìn, nhưng trong đám đông hai người nổi bật phô trương như thế, muốn bịt mắt cũng thấy được.”

“Đáng ghét, còn ba hoa.” Thấy Hứa Lệ lại “Hứ” một tiếng, giả vờ muốn bịt mồm tôi lại.

“Được rồi, tôi sợ cô lắm, được chưa hả tiểu thư.” Tôi cười né tránh: “Có điều, hai người công khai như thế, có phải lần này chọn được bến đỗ rồi hay không?”

“Ừ, nếu không muốn ra ngoài, tôi chỉ muốn nhốt anh ta vào lao. Tôi đã qua cái tuổi mơ mộng rồi, có một người đàn ông vững chắc dựa vào làm sao tôi bỏ qua được, dù sao chơi bởi cũng thỏa rồi.”

“Ồ!” Cô nàng luôn là người có mục tiêu rõ ràng, thật cố gắng nhưng cũng thật cố chấp, làm tôi bội phục vô cùng.

“Để chuyện này sau đã.” Hứa Lệ tới gần tôi, thấp giọng hỏi: “Nói cho tôi biết bây giờ cô chuyển đến đâu rồi?”

“À.” Cô nàng muốn đến thăm sao, chỗ của tôi chắc cô ấy sẽ không thấy hứng thú gì: “Tôi bây giờ đang ở chỗ kí túc xá nữ trong trường, sao vậy?”

“Trách không được ngày đó nhiều cậu em đẹp trai đến giúp cô chuyển nhà, hóa ra cô lại vào tu viện nữ.”

Tôi cười cười, so sánh của cô nàng độc đáo quá đi.

Hứa Lệ chuyển đề tài nhanh như gió, bỗng bắn một viên đạn trúng tim đen: “Cái vị chuyên gia âm nhạc Thẩm Ngưỡng Nam có phải bạn của cô không?”

“Hả?” Tôi không đề phòng vấn đề này, nhất thời sững sốt.

“Coi như có quen biết chút đi!” Tôi không phủ nhận

“Cô cùng anh ấy làm sao quen biết được nhau. Cô cũng không hiểu lắm âm nhạc, cả ngày chôn chân trong trường học, lấy đâu ra cơ hội quen biết anh ta.”

“À, tôi ở trên đường lưu lạc, anh ta thấy được, bố thí tôi một chút thương cảm.” Tôi hay nói giỡn.

Thật ra tôi không có cảm thấy hài hước như vậy, nhất thời tâm huyết dâng trào, nghe qua cũng chẳng thấy thuyết phục chút nào.

“Oa, lãng mạn ghê!” Hứa Lệ lại tin là thật, đại khái là do vẻ mặt tôi đứng đắn đi.

“Ồ, cô sao lại biết anh ta hả ?” Tôi hỏi lại, cô nàng dường như càng không có cô hội quen biết anh ấy.

“Cô vừa chuyển đi mấy ngày nay, tôi buổi tối về nhà, nhìn thấy có chiếc xe mỗi ngày đều đỗ dưới lầu, đèn xe không bật, tôi cũng không biết trong xe có người hay không. Có một hôm, cửa xe mở, Thẩm Ngưỡng Nam từ trong xe bước ra, kêu tôi lại, hỏi tôi có thấy cô không. Tôi bảo cô chuyển đi rồi, sắc mặt anh ta tiêu tụy vô cùng, như thể bị tra tấn thảm vô cùng.”

“Anh, anh ấy có hỏi gì nữa không?” Tôi há hốc mồm, thủ đầu rất lợi hại.

“Anh ấy chỉ cười khở, nhả nhận hỏi tôi có biết cô chuyển đi đâu không? Tôi nói không biết, anh ấy bước đi, về sau không thấy chiếc xe kia nữa. Thần Hi , tôi thấy cô và anh ấy không phải bạn bè bình thường đúng không?”

“Không phải bạn bè bình thường thì là cái gì?” Lòng tôi như bị đánh rách tả tơi, nỗi đau xuyên thẳng vào tim. Anh ta không phải đã có Minh Kỳ rồi ư, vì sao còn muốn đến đó, là muốn xem tôi sống thế nào sao? Tôi chẳng nghĩ ra, chỉ đành thở dài.

Chưa từng nói với nhau yêu hay thích, ở chung có thể xem như bạn đặc biệt hay sao?

“A, Thần Hi, cô có lúc thật thần bí, đừng có thấy cô không bước chân ra khỏi cửa, bạn bè đều thật tốt. Thẩm Ngưỡng Nam dường như rất coi trọng cô.”

“Ừ, anh ấy đối với người ngoài rất tốt.” Tôi chỉ có thể nhẹ nhàng bàn quơ nói như vậy.

“Vậy cô hiện giờ có người yêu chưa?” Hứa Lệ cẩn thận thăm dò.

“Đang tìm chồng.” Tôi đáp lại cô nàng bằng một nụ cười đầy ẩn ý.

“Vậy cô cần phải cố gắng, không cần như tôi đến từng này tuổi mới phải kéo mấy lão già đến làm đệm lưng.”

Cô ấy cũng không lớn tuổi hơn tôi là mấy, chính là cuộc sống hơi phóng túng, có chút vị phong trần, từng trải. “Đàn ông lớn tuổi cũng không sao, có thể che chở, có kinh tế bảo đảm, không biết chừng về sau tôi cũng tìm một người.”

“Đi đi, gác lại chuyện đấy sang một bên, cô vẫn nên xuất ra độc chiêu của mình, cố gắng phong hoa tuyết nguyệt đi, thừa dịp tuổi trẻ, chơi bởi một phen.”

Tôi cũng muốn thế nha, nhưng muốn vậy cũng phải là người có vận khí tốt mới có thể gặp được người có thể tiếp chiêu của tôi nha. Tôi nhún nhún vai với Hứa Lệ, bất đắc dĩ tỏ ra vô lực.

Không biết thần kinh có vấn đề như thế nào, nhóc Đàm Kiếm vốn giấu mặt lâu nay đã ngồi trong xe từ bao giờ, đặc biệt đến đây gặp tôi, còn tiện thể dẫn theo một cô em yêu kiều, nhỏ nhắn.

Tôi vừa dạy xong, đang cầm sách bài tập dày cộp, thấy cậu ta ở trong văn phòng ôm một vị mỹ nữ, thật sự có chút tò mò.

“Sao em lại tới đây?” Việc học của cậu ta thật nhẹ nhàng hay sao?

“Tôi đặc biệt muốn đem cô ấy đến gặp cô.” Cậu ta ôm lấy cô gái, khẽ hôn một cái ngay trước mặt tôi, tôi nhìn mà đỏ mặt. “Đây là bạn gái tôi.” Cậu chàng muốn biểu hiện quyền sở hữu đây mà?”

“Cô giáo Thần, xin chào ! Em tên là Tiểu Văn. Đàm Kiếm thường nhắc anh ấy có một cô giáo rất trẻ và đáng yêu, em thấy tò mò, đòi anh ấy đưa em đến gặp mặt. Thật xin lỗi, không báo trước với cô, có điểm hơi bất kính.” Cô bé cười xấu hổ, còn liếc Đàm Kiếm một cái.

Trời ạ, tiểu mỹ nhân này, Đàm Kiếm tìm được từ nơi nào vậy ?

“Không sao đâu, cô thích sự bất ngờ. Đi thôi, để hôm nay cô mời các em một bữa.” Làm người dạy học sẽ như bậc bề trên, tôi cũng không thể đối đãi không tốt người yêu của học trò cát công đến gặp mặt mình.

“Cô giáo trẻ à, cô bao nhiêu tuổi rồi, nhìn qua như học sinh vậy, vừa nói mà mặt đã đỏ hồng rồi.” Đàm Kiếm không cho tôi chút mặt mũi nào trước mặt bạn gái hắn, liền chống đối tôi ngay lập tức. “Hôm nay dù gì, em không ăn đồ ăn nhanh linh tinh gì đấy đâu, Thần Hi, trang trọng một chút !”

Thật muốn cho thằng nhóc này mấy cái bạt tai, thế này mà đòi làm học sinh ưu tú của tôi à ? Tôi nghiêng răng kèn kẹt : ‘Biết rồi, tôi chủ yếu mời Tiểu Văn, còn cậu chỉ đi ăn ké thôi đấy.’

“Đi thôi, tính em ăn gì cũng được. ” Đàm Kiếm nắm tay bạn gái dắt đi, vẻ mặt ôn nhu.

“Có thể có một cô giáo tuổi tác không khác biệt lắm làm bạn thật tốt, em thật ngưỡng mộ hai người. ” Tiểu Văn yêu kiều nói.

Có cái gì đáng hâm mộ chứ, cô nhóc chưa thấy qua tôi bị bọn họ chính cho nên mới nói như vậy. Thế nhưng Đàm Kiếm hiện tại còn có chút đáng vẽ của đàn ông, sẽ không tái phạm cái lỗi thật ngây thơ kia.

Chúng tôi chọn một nhà ăn gần trường học, mấy đôi tình nhân đến ăn rất nhiều, bàn nào cũng vậy, gian tình tràn ngập. Trái lại ở bàn chúng tôi, tôi dường như giống một cái bóng đèn mấy trăm volt, dọa chết người ta.

Đàm Kiếm cơ bản không thêm để ý đến cường độ ánh sáng của tôi, trước mặt tôi, đối với bạn gái hỏi han ân cần, ôn nhu đến cực điểm. Nhớ có ai đã từng nói tình yêu làm cho người ta mê muội không phương hướng, khiến người ta có thể biến thành đứa trẻ con. Khi yêu đương, trên bàn có món gì ngon nhất đều ở trong bát của mình.

Tôi là người lớn, không có người sẽ coi tôi như đứa nhóc.

Ở một độ tuổi nhất định, gặp được một người phù hợp với mình có thể là chuyện may mắn nhất trên cuộc đời này đi. Tôi không có, khi tôi ở độ tuổi của Đàm Kiếm, gặp mấy người không phải thuộc về mình, cứ thế trôi qua đến tận bây giờ, trưởng thành như vậy đây. Có phải ai cũng có mắt nhìn người đâu, tôi chỉ là vận mệnh không tốt, thật là đối đãi bất công.

Tôi bỗng nhiên có chút hối tiếc đứng lên, tình hình ân ái như thế này không nên lại nhìn lần nữa, càng nhìn càng thốn thức. Tôi giả bộ cực biết điều nói : “Cô có việc phải đi, sẽ không đứng trong thế giới của hai đứa.”

Tiểu Văn ngược ngàng đứng lên : ‘Cám ơn cô giáo Thần.’

Bọn họ thật lòng đến đây gặp mặt tôi, nhưng tình cảnh này rất làm cho tôi thương tâm. Tôi cũng là người bình thường, cũng biết đau : ”Đàm Kiếm, nhớ chăm sóc tốt Tiểu Văn, chúng ta khi khác gặp lại.’

Đàm Kiếm lạnh lùng vẫy tay với tôi.

Thời tiết thật oi bức, lá cây bên đường không lay động chút nào. Tôi chưa muốn về trường học, muốn đi dạo phố một chút. Cửa xe điện ngầm vẫn còn nhiều người đi lại, bước chân vội vàng chắc là người vội muốn về nhà, trong nhà còn có người chờ mình, ai muốn lưu luyến bên ngoài làm gì ? Tôi đơn độc đứng ở cửa xe điện ngầm, cúi đầu nhìn một đôi song song bước tới.

Có hai đứa trẻ vui cười ở trước cửa chơi đùa cười ‘khanh khách’, tôi quay đầu nhìn, không để ý bị người qua đường đụng phải một chút vào bả vai. Không cẩn thận lại ‘rầm rầm’ theo cửa xe điện ngầm ngã lăn xuống.

Rất đột nhiên tôi quên hết sợ hãi. Chờ tới khi dừng lại, tôi chỉ cảm thấy chỗ bên tay trái hơi đau, thử ngồi dậy, cúi đầu nhìn thấy, tay đã chảy máu, không thể gờ lên. Nếu như không ở trước mặt mọi người, tôi đã muốn bật khóc lớn. Thương để có phải cho rằng tôi chưa đủ đáng thương, cứng rắn muốn cho cả hình dạng tôi cũng phải thật thảm thương hay sao.

Người qua đường xúm lại, có người phụ nữ trung niên giúp tôi cầm túi xách, đỡ tôi dậy. Tôi đau đến mức toát hết mồ hôi, nói đều do mình không cẩn thận, nhớ rõ số điện thoại của Ôn Tử Trung, nhờ người gọi hộ. Về sau tôi thấy sự đau đến ngất đi.

“Chân trái, cánh tay trái bị trầy da, hai chỗ cánh tay trái bị gãy xương, Thần Hi, em nghĩ mình là tàu bay à, đường có cũng không đi cẩn thận.” Ôn Tử Trung xem phim mới chụp xong của tôi, nhún mày nhìn tôi.

Cánh tay đã được bó thạch cao rất tốt, chân trái cũng được xử lý qua. Tôi cả người nhìn giống như binh sĩ bị trọng thương được chuyển xuống tuyến dưới. Tôi thất bại ngồi im một chỗ nghe anh ta răn dạy.

“Nằm viện đi, thời tiết nóng như vậy, tránh bị nhiễm trùng.” Anh không hỏi nhiều chỉ dặn dò, kiên quyết nói.

Tôi ngẩng đầu phản bác nói : “Ngoại trừ cánh tay trái, chỗ khác đều rất tốt, không nhất thiết phải nằm viện. Hơn nữa em còn rất nhiều việc phải làm.”

“Đừng có ra vẻ, anh định đoạt.” Anh xuất ra sự cường ngạnh của bác sĩ.

“Không.” Tôi cũng thật kiên trì.

Cuối cùng tôi thắng, anh lái xe đưa tôi về trường học.

“Như vậy đi, mấy hôm tới em đến chỗ anh ở, anh có thể chăm sóc được em, lại không để em bị lỡ mất công việc.” Trên đường anh suy nghĩ một biện pháp trung lập.

Tôi lắc đầu, mặt nóng lên. Hơn một tháng trước, tôi còn không biết xấu hổ muốn anh đưa tôi trở về, bị anh cự tuyệt, hiện tại giờ còn mặt mũi nào mà đi.

Anh nhìn tôi, nở nụ cười : “Vẫn còn canh cánh trong lòng à ? Về sau anh lại hối hận đến phát điên rồi, lần này đến lượt anh nói: theo anh trở về, Thần Hi.”

“Aiz.”, tôi chật vật như vậy, anh ta còn dám trêu đùa tôi. “Trường học cũng có bác sĩ, còn có nữ sinh chăm sóc, khá thuận tiện, đi làm cũng không cần ép buộc, em vẫn còn cần đến trường.” Tôi cố gắng thuyết minh lý do của mình.

“Haiz”, anh thất vọng thở dài, “Xem ra có khi không thể lễ phép đối với em, em cần phải có người kéo đi lên phía trước, nếu không em cứ thế mà lui lại phía sau thôi.”

Chắc là vậy đi, buổi tối đó tôi quá mất hình tượng, lại không lý trí. Sau đó, khi nghĩ lại tôi đều thấy thật đáng buồn cười. Nếu lúc đó anh ấy không từ chối, tình hình sẽ phát triển tới mức nào đây? Tôi không thêm nghĩ nữa, thế giới này không giống như mơ, chỉ có sự thật.

Yêu đương là một loại kỳ ngộ, kỳ ngộ chỉ dành cho người có chuẩn bị. Khi đó, anh ấy không chuẩn bị tốt, tôi cũng không chuẩn bị, kỳ ngộ đã trôi qua.

21. Chương 21: Trăng Lên Giữa Trời (trung)

Tôi thích đi dạo trong trường học lúc hoàng hôn, vì dù là thời tiết nào, hoàng hôn cũng làm cho người ta thấy vô cùng yên tĩnh. Cảm giác tịch tịch này khó diễn đạt thành lời làm cho tôi càng cảm nhận được sâu sắc sự cô độc. Tuy rằng Ôn Tử Trung có quan tâm đến tôi nhiều hơn, ngày nào cũng gọi điện đến, hơn nữa, hiệu trưởng còn tán thưởng hành động dù bị thương nhưng vẫn kiên trì đi dạy nên nhà ăn cố ý làm cơm đầy đủ dinh dưỡng hơn cho tôi. Nhưng tất cả vẫn không thể giảm bớt nỗi khổ riêng trong lòng tôi, vẫn cảm thấy đơn độc.

Cánh tay ngã bị thương làm cho tôi vô cùng thất bại, tựa như một kẻ tàn tật, thành tiêu điểm của khắp nơi. Tôi không muốn làm đau lòng những người quan tâm mình, muốn giả như mình kiên cường cũng khó. Nhưng thật ra bản thân vẫn yếu đuối, chỉ có thể lặng lẽ rơi lệ ban đêm.

Tôi quyết định thoát khỏi cái bầu không khí được quan tâm quá mức này, giống như một người bình thường, làm ít việc bản thân có thể.

Bây giờ, tôi cố sức mang theo hai túi bánh từ cửa hàng bánh kem đi ra. Nhìn trung tâm thương mại đối diện trước mắt vẫn đèn điện sáng trưng nên nổi hứng muốn mua quần áo. Hiện tại tay trái bị thương, không thể một tay giặt quần áo, lại xấu hổ không muốn nhờ học sinh giặt hộ, trước mắt đành tích lại, nhưng càng tích càng nhiều, tôi sớm đã không còn quần áo để thay.

Cửa hàng nội y ở tầng một, gần cửa hàng bán hoa. Tôi đến trước cửa hàng bán hoa, thuận nhìn thoáng qua, hoa mùa này chắc cũng không đắt lắm, tôi đột nhiên muốn mua hoa tự tặng mình. Trong các loại hoa, tôi chỉ thích nhất là bách hợp, hoa bách hợp trồng trong nước, nhị hoa màu tím, hương thơm nhẹ nhàng, thanh nhã.

Bách hợp đặt trong nước nhất loạt đều nở, tôi muốn chọn loại nhiều nụ hoa, cẩn thận lựa chọn.

Có người nhẹ nhàng nắm vai tôi, tôi quay đầu, là anh họ của Đàm Kiếm – Bách Thanh.

“Tôi nhìn giống tiểu Thần, hóa ra không nhìn nhầm nha, sao em lại bị thành như vậy thế này ? ” Thật ra anh ta còn chưa nhìn thấy vết thương xây xước ở chân dưới chiếc váy dài, nếu không còn không biết sẽ bị dọa tới mức nào.

“Không cẩn thận bị ngã thôi ” Tôi mỉm cười nói, “Trước đó, Đàm Kiếm đưa bạn gái đến chỗ tôi chơi, thật là một cô gái tốt, anh gặp qua chưa ? ”

“Cái thằng nhỏ kia diễm phúc lớn, nữ sinh theo đuổi nó nhiều lắm, người em nói anh không biết chính xác là ai. Nhưng đưa đến gặp mặt em, xem ra cậu chàng là thật lòng. ”

“Em đến đây là muốn mua hoa sao ? ” Tôi với anh ta không thân lắm nên chỉ bằng quơ xã giao vài câu.

“Trung tâm này tầng cao nhất là nhà hàng ăn uống, anh và bạn hẹn ăn cơm ở đây. Đúng rồi, Ngưỡng Nam cũng ở đây một lúc. ”

Nghe đến cái tên này, tôi thấy lòng mình xốn xao, loạn nhịp bất quy tắc.

“Ừm, tôi còn muốn mua một số thứ, khi khác gặp lại ! ” Tôi gật gật đầu với anh ta, định xoay người mà đi. Bỗng nhiên phát hiện đứng không xa phía sau anh ta là người mà hơn hai tháng nay tôi không gặp – Thẩm Ngưỡng Nam, khuôn mặt tuấn nhã tĩnh lặng, đôi mắt ôn hòa đang nhìn tôi ngẩn ngơ. Đó là một loại cảm giác như xa xôi lắm rồi, tựa như trong mưa gió chờ đợi một ai đó đã đến, có lẽ là rất chờ mong.

“Giáo sư Thẩm. ” Tôi rất kinh ngạc, trong lòng rối loạn, đoán đo cư xử đúng mực với anh, cố gắng mỉm cười nhìn anh.

“Xin chào, thật đặc biệt. ” Về mặt và giọng nói của anh lãnh đạm, xa cách.

“Ừ ! ” Tôi nhìn cánh tay còn đang treo của mình, cười cười : “Quả thật có chút đặc biệt. ”

“Em phải đi sao ? ” Anh nhìn thấy dáng vẻ bước đi của tôi, hỏi.

Tôi gật đầu.

“Bách Thanh ” Anh chuyển hướng, “Cậu giúp tôi tiếp khách, tôi tiễn Thần Hi. ”

“Không, không cần, tôi có thể đi phương tiện công cộng, bây giờ còn muốn mua chút đồ linh tinh. ” Tay phải của tôi đang cầm bánh nên không thể xua tay, chỉ đành phải liều mạng lắc đầu : “Đừng để bạn của anh chờ. ”

«Bạn của anh giờ này sẽ không để ý nữa, em còn muốn mua cái gì, anh đi cùng em.» Anh cầm lấy bánh trong tay tôi, nói.

Tôi khắc chế không nhìn tới anh, vài lần ánh mắt giao nhau, trong lòng tôi khinh ngạc vô cùng.

Bách Thanh chào hỏi chúng tôi xong đi trước. Tôi căn bản không tìm được lý do cự tuyệt anh, đành phải bảo anh chờ, tôi mặt đỏ bừng quần bách đến hàng bên cạnh chọn vài đồ nội y.

“Đi thôi ! ” Tôi cơ bản không chọn, chỉ mua vài đồ bình thường hay mặc rồi vội vàng quay lại.

“Em không cần phải vội vàng như thế. ” Thẩm Ngưỡng Nam như là rất bất đắc dĩ.

“Thời gian vậy là đủ rồi. ” Tôi nhẹ giọng nói.

Xe chạy thật sự chậm, xe làm được vững vàng không chỗ nào thấy, cũng như hần nhọt nhọt cách xa. Hai chúng tôi yên lặng, không nói gì, ngẫu nhiên ánh mắt chạm nhau vẫn không nói gì.

Ngoài cửa đèn đường sáng, trước mắt là xe đi tham chiếu một cái điều lưu xá quang mang. Anh không hỏi nơi tôi ở, chỉ là cứ đi ở trên đường lớn.

“Em ở tại kí túc xá.” Tôi nhỏ giọng nhắc nhở anh.

“Kí túc xá ? ” Anh kinh ngạc nhìn tôi, “Sao em lại ở kí túc xá ? ”

“Nếu không có thể ở chỗ nào ? Chỗ ở trọ ban đầu hoàn cảnh rất không tốt, em liền chuyển đến kí túc xá nữ ở. ”

“Em nói ngay từ đầu liền chuyển đến kí túc xá nữ ? ”

Tôi gật đầu. Anh nhìn tôi, trong mắt chứa nhiều nghi hoặc.

“Kí túc xá nữ quản lí rất nghiêm ? ”

“Sau mười giờ thì em không có chỗ để về. ” Tôi nhìn anh cười cười.

Anh cũng yên lặng cười, dáng vẻ lạnh lẽo : “Anh từng ở cửa kí túc xá chờ em nhưng không thấy em đâu. ”

Tôi chưa xót, nước mắt không kìm được đã tràn lên hốc mắt, tôi lén xoay người lau đi : “Em mang học sinh đi thức tập bên ngoài một tháng vừa mới trở về được vài ngày. ”

“Anh nghĩ em định trốn tránh anh, điện thoại không gọi được, nơi ở tìm cũng không ra. Tựa như đột nhiên em biến mất. ”

Tôi cúi đầu, khi ấy anh bề bộn nhiều việc, bất chấp không nghe tâm tình của tôi. Tôi thì thào nói nhỏ :
“Không phải không gặp được anh sao ? ”

“ThầnHi ”, Anh thâm tình gọi tên tôi, ôm chặt lấy tôi. Tôi giả bộ lơ đãng, anh không phải là anh trước đây, tôi không thể lại chìm đắm mãi mãi được. Tôi đã đồng ý với Minh Kỳ chúc phúc cho họ.

“Thật xin lỗi. ” Anh thu hồi cánh tay, đau khổ nói.

“A, Em thật sự phải về rồi, muộn quá, các nữ sinh còn nghỉ ngơi, em không thể để mọi người mất công tìm kiếm mình được. ” Tôi chỉ chỉ cánh tay bị thương, nói lảng sang chuyện khác.

“Bác sĩ Ôn đâu ? ”

“Chắc là đang ở bệnh viện! Em cũng không biết rõ. ” Hôm qua đến bệnh viện kiểm tra, anh ấy đang họp, tôi không gặp được anh, chỉ gọi một cú điện thoại, thông báo tình hình đã khá hơn nhiều.

“Haiz ! ” Xe rẽ một cái, phía trước chính là kí túc xá nữ.

Anh không xuống xe mở cửa, tôi cũng vẫn cứ đành ngồi đấy.

“Thần Hi, anh nghĩ sau một thời gian xa cách đã đủ thích hợp để chúng ta ngồi xuống nói chuyện rõ ràng với nhau được không ? ”

Nói chuyện gì, nói anh bắt đắc dĩ buông tay, nói hiện trạng của anh, chuyện này có còn quan hệ gì đến tôi chứ.

“Em đang phải chuẩn bị cho kì thi, mấy ngày nghỉ em muốn về Dương Châu. ”

“Em đừng tỏ ra xa cách như vậy có được hay không ? ” Anh đột nhiên nói to ngăn cản tôi gượng ép lấy cớ, “Em nghĩ muốn như thế nào? Người tìm không thấy, điện thoại gọi không được, gặp được một lần lại cùng người khác thân mật một chỗ, anh có thể nghĩ như thế nào? Em nói bạn, em nói không cần đến quấy rầy, ngoài tôn trọng anh còn có thể phản bác hay sao? Đúng, anh có một chút thành tựu, nhưng điều này không có nghĩa là mọi người đều yêu anh, em có quyền chán ghét anh. Anh như người điên rồi, si ngốc chờ dưới nhà em, tưởng có thể hỏi cho ra lẽ. Anh không thể đến trường học quần quít lấy em, anh vẫn cứ phải đợi, đợi giải quyết cho xong bộ dạng chật vật này của em, còn cái kiểu xù lông nhím không thể đựng vào này nữa. ”

“Anh, anh có thể làm như không thấy. ” Tôi bị sự bùng phát của anh làm cho lệ rơi đầy mặt, anh nói những lời này là có ý tứ gì.

“Em có thể tỏ ra như thế nhưng anh thì không thể. ” Anh trừng mắt nhìn tôi, hung hăng tức giận nói.

“Em không thể. ” Dù nước mắt tèm nhem nhưng tôi vẫn cố cãi chày cãi cối nói.

“Còn không có, em hứa với anh sẽ không buông tay anh, vì sao em không hỏi một câu liền ngay lập tức đá anh. Minh Kỳ chỉ là một cô gái thoáng qua trong sinh mệnh anh. Cô ấy lần đầu chủ trì một buổi diễn trong nước, anh chỉ là giúp một chút, chỉ là tình nghĩa, không liên quan đến tình cảm riêng tư. Mấy ngày nay đưa cô ấy đi gặp mặt làm quen với bạn bè trong giới âm nhạc, không quan tâm được nhiều đến em, thế mà em hiển nhiên bỏ rơi anh. ”

Như thế nào càng nói càng như là tôi vô lý. Không phải như thế, trước mặt cô ta anh không thừa nhận sự tồn tại của tôi, dùng một từ bạn bè để giới thiệu tôi.

“Em đang trách anh không giới thiệu em chính thức đúng không ? ” Anh như nhìn thấu tâm tư của tôi, “Haiz, Thần Hi, em có biết anh vì sao chia tay với Minh Kỳ không? Tuy cùng là người trong giới âm nhạc, nhưng cô ấy vô cùng tham vọng, khát vọng thành danh, coi trọng sự nghiệp hơn tình yêu, bởi vậy cô ấy mới có thể buông tha cho tất cả. Anh hiểu rõ nên quyết định chia tay. Lần này cô ấy trở về, có nhờ đến anh, vì chút tình nghĩa trong quá khứ, anh mới đồng ý giúp cô ấy. Nếu để cho cô ấy biết sự tồn tại của em, cô ấy sẽ tìm đến, bảo vệ quyền lợi tự cho là đúng của mình. Em miễn cảm như thế, anh dám mạo hiểm sao? Dù sao cũng là bạn gái cũ, anh cũng không thể nói sự vô lý của cô ấy với em. Em thật không ngoài sự lo sợ của anh, chỉ bằng việc hai lần thấy anh cùng cô ấy, liên kết luận có quan hệ mờ ám với nhau. ”

Tôi thật không biết diễn tả như thế nào tư vị phức tạp trong lòng. Sự tình đơn giản đến như vậy sao?

“Sao em vẫn còn trưng ra cái ánh mắt mờ mịt, ngây dại như thế hả? ”

“Thật xin lỗi, đột ngột quá, em chưa thể tiêu hóa được. Mở cửa để em về đã, được không ? ”

“Không, hôm nay không nói chuyện cho rõ ràng anh không để em đi. Ngày mai, không biết chừng em lại chạy đâu mất. ” Anh ngạo nghễ khiêu khích tôi.

“Không đâu, anh xem bộ dạng em như vậy có thể chạy đi đâu. Thử Ngưỡng Nam, em thật sự, thật sự bình thường, thói quen cũng bình thường, không phức tạp như anh rêu rao đâu. ”

“Anh không cầm mic với dàn âm thanh khuếch đại lớn tiếng tuyên truyền đâu. ”

“Hai người từng có những kỉ niệm thật sự tốt đẹp để nhớ lại, em không cách nào so được. ” Tôi nhìn anh, khó khăn nói ra ý nghĩ trong lòng.

Anh ôm lấy tôi : “Tất cả đều chỉ là quá khứ, không thể quay về đúng không? Huống chi nhớ lại cũng có thống khổ, tiếc nuối, chẳng lẽ em không hề nhớ lại hay sao? Chuyện cũ không cần để ý tới, quan trọng là hiện tại. Về sau, Thần Hi, em có thể kiêu ngạo một chút, em không phải người thứ ba, em không cần nhường cho người khác cái gì. ”

Bàn tay to lớn của anh khẽ nâng khuôn mặt tôi lên, tôi cũng khẽ chạm vào đôi tay anh, nhìn chăm chú. “Thần Hi, anh hiểu lầm em một chút, em hiểu lầm anh rất nhiều, vì chuyện này mà chúng ta càng lúc càng xa nhau, em có nhớ anh không ? ”

Nước mắt tôi lại chảy dài, thoải mái mà khóc, sao lại không nhớ anh chứ ?

“Thần Hi ! ” Anh khẽ gọi tên tôi, dựa gần lại, ôm chặt eo tôi, nhẹ nhàng hôn: “Chúng mình làm hòa được không ? ”

Tôi nhắm mắt lại, càng khóc càng thấy thoải mái, ngày hôm nay tôi không hy vọng quá xa vời, chỉ sợ lại chỉ là một giấc mộng mà thôi. “Để em suy nghĩ cẩn thận đã, bây giờ em còn chưa dám xác định. Đau lâu như vậy không thể chỉ một hai câu là khỏi hẳn. Em vốn là người hoài nghi, không thể tin hết vào những gì trước mắt, hiện tại chưa thể trả lời anh ngay được. ”

“Được! Chỉ cần em chịu suy nghĩ là tốt rồi, anh luôn chờ em.” Anh nói xong, hôn tôi một chút, lại một chút, rồi lại một chút. Tôi không thể ngăn cản, chỉ có thể nhận lấy.

Cuối cùng anh cũng thả tôi xuống xe, nhất quyết đòi đưa tôi về phòng: “Không được, chỗ đây toàn con gái, không được tiện cho lắm. ” Anh không phải cũng là giáo sư ư, sao lại không biết đạo lý này.

“Trời đất, anh bị quên mất. Anh ở đây nhìn em, về phòng rồi gọi điện cho anh. Đúng rồi, điện thoại, điện thoại của em đâu hả ? ”

“Em quên rồi. ” Tôi thành thật nói. “Nhưng có điện thoại bàn ” Tôi chỉ không muốn anh lo lắng, nói cho anh điện thoại của kí túc.

«Đi, đi thôi, sau khi về anh sẽ gọi điện cho em. ” Anh lại ôm tôi một cái, thả tôi trở về trường.

Sự tình như thế này là sao đây? Đau đớn như vậy không phải là một kết cục tàn khốc nhất rồi ư? Đột nhiên quanh co như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tôi không nghĩ ra. Đúng, tôi vẫn yêu anh, nhớ anh ở trong lòng, nhưng không còn rõ hiện tại có can đảm để đến gần anh nữa hay không.

Hai chúng tôi cuối cùng có thể có tương lai hay không, tôi không dám cảm nhận chủ quan, phải cân nhắc, suy nghĩ cẩn thận đã.

22. Chương 22: Trăng Lên Giữa Trời (hạ)

Mùa mưa năm nay tới có chút muộn, đến tận cuối tháng sáu, mưa to mới bắt đầu ào ào đổ xuống không ngừng. Tuy rằng xua tan đi nắng nóng nhưng mưa tầm tã mấy ngày liền cũng làm tâm tình người ta cảm thấy không vui vẻ gì. Không biết có phải do cánh tay bị thương hoạt động không được tiện hay vì một lí do nào đó, những bi quan nhỏ nhoi vốn ẩn núp trong người tôi từ trước bỗng đột biến tăng lên, hay xúc động nhất thời, phát tác kéo dài, khó mà kìm nén xuống. Tôi lại không hay kể lể với người khác, hơn nữa ở Bắc

Kinh cũng chẳng có ai để nghe tôi kể. Chút cảm xúc ấy cứ tích tụ, dần dần biến thành nỗi nhớ quê hương. Tôi nhớ về gia đình, nơi mẹ già luôn cần nhằn không ai có thể nói chen vào được. Nhưng đó vẫn là nhà của mình – nơi con người ta có thể buông hết mọi mệt, tự do thoải mái hít thở.

Tôi quyết định tìm Tề Bằng nói chuyện.

Vào thời điểm thực tập, tôi đã kéo dài rất nhiều việc, vốn định dùng thời gian nghỉ hè để làm cho xong. Nhưng với cái bộ dạng thê thảm hiện tại, giống như nổi bông mùa thu của Lâm Đại Ngọc thì có thể làm ăn cái gì chứ ? Tôi chỉ còn cách mặt dày mở miệng với Tề Bằng.

Lại là một ngày mưa to, miễn cưỡng chỉnh tề, mặc một chiếc váy dài đến tận mắt cá chân, cố định lại tay, bắt xe, như thương binh liệt sĩ, thẳng đường luôn được giúp đỡ đến cửa công ty Tề Bằng.

Bảo vệ nhìn tôi có chút quen mắt, nhưng vẫn không dám chắc chắn, sẫm soi nửa ngày chán chê cuối cùng cũng chịu cho tôi lên lầu.

“ Thần lão sư, em sao lại bị thành ra thế này ? ” Tiểu thư kí xinh đẹp không hề giữ ý mà kêu lên, tìm một chiếc khăn khô sạch sẽ giúp tôi lau khô mái tóc dài ướt. “ Sao lại chọn hôm mưa to gió lớn như thế này đến vậy? Cô cũng có thể gọi điện thoại cơ mà, Tề tổng đang bàn việc với khách hàng, sẽ nhanh chóng ra thôi. Cô muốn trà nóng hay cà phê ? ”

Câu hỏi của cô ấy thật nhiều, tôi đành chọn câu cuối cùng để trả lời : “ Trà nóng đi ! ” Mưa to quá, quần áo bị ẩm ướt, có chút hơi lạnh lạnh, chút trà nóng có lẽ giúp người ấm hơn một chút.

“ Ủ, đợi chút nhá ! ” Người ta luôn đồng tình với kẻ yếu. Tôi với cô thư kí không quen nhưng với bộ dạng chán nản của tôi, thấy cô ấy biểu hiện vô cùng chân thành, tôi không khỏi có chút cảm động.

“ Thần lão sư, có phải không lâu nữa cô sẽ kết hôn với Tề tổng? ” Tiểu thư kí đem một ly trà nóng hôi hổi đặt trên bàn trà, ngồi xuống cạnh tôi.

Vấn đề này có chút quái, tôi không nghĩ ra được đáp án nào thích hợp. Tôi đã đến tuổi tìm một người chín chắn để dựa vào, nhưng điều đó không có nghĩa Tề Bằng chính là cái đệm dựa kia. Tôi mỉm cười với cô ta hỏi ngược lại : “ Sao lại có thể đề cập đến vấn đề này ? ”

Tiểu thư kí đỏ mặt : “ A, tôi thấy Tề tổng thật sự để ý cô, mà anh ấy đối với người khác không có cẩn thận, bao dung như vậy. ”

Ồ, nhưng lý do này cũng không thể tạo nên sự thiên trường địa cử được! Thái độ của anh ta như vậy cũng là bởi tôi là một “ Thương thủ ” đủ tư cách, anh ta không phải vì tình cảm cá nhân mà đối xử tốt.

“ Tôi nghĩ... ” Lời của tôi chưa nói hết đã bị một tiếng rống sợ hãi cắt ngang : “ Thần Hi ? ” Tề Bằng cầm một bản hợp đồng đứng ở cửa phòng nhìn tôi.

“ Không cần kinh ngạc như vậy, em không cẩn thận bị ngã, được rồi, không cần nói những lời phàn nàn linh tinh, qua hai tháng sau, em sẽ khôi phục như lúc ban đầu. ” Tôi cười cười đứng lên, giành trước thuyết minh. Hơn hai mươi ngày, những lời nói kia tôi đều đã nghe đến phát sợ.

“ Tốt, vậy vào đi ! ” Anh không ủng hộ lắc đầu, để tôi vào văn phòng của anh, thuận tay đóng cửa lại.

“ Nói đi, em có ý đồ gì? Nghỉ? Tăng lương? Hay là muốn anh bồi thường?” Tề Bằng không thay đổi bản chất bông đùa, nhìn tôi cười xấu xa.

“Sao anh biết em có ý đồ?” Bị anh đoán ra trước, tôi liền ngượng ngùng mở miệng, một bàn tay vô tình làm đổ cốc nước.

“Anh quá hiểu em rồi mà. Anh sẽ không tự đại cho rằng em mạo hiểm mưa gió lại đây là vì anh. Rõ ràng là muốn thương lượng với anh cái gì đó. Ha ha, nếu là việc nhỏ, Thần đại tiểu thư tốt nhất là gửi điện tín, việc lớn thì gọi cú điện thoại, có phải hay không?”

Thấy anh nói trúng tim đen mình, trên mặt tôi biểu lộ vẻ có chút không nhịn được. “Không cần nói em tệ hại như vậy. Hôm nay em thật là cố ý tới gặp anh, thuận tiện nói qua kế hoạch nghỉ hè của em.” Tôi uyển chuyển nói.

“Ha, thuận tiện sao? Thần Hi, bản năng gốc của em chưa đảo lộn chứ! Không có việc gì, không có việc gì, em nói, anh nghe thử xem.” Tuy mồm nói như vậy nhưng anh vẫn sẵn sàng đổi cho tôi chén trà nóng khác.

“Anh xem bộ dạng em bị thương như thế này, dạo gần đây cũng chẳng làm được chuyện gì. Em định ngày nghỉ sẽ xem một ít sách, viết mấy cái đại cương, sau khi nghiên cứu kỹ sẽ viết cụ thể. Hiện tại em ở kí túc xá nữ, nghỉ hè, kí túc đóng cửa, em không có chỗ ở, nên em muốn về nhà.” Tôi đem hết những lí do mình có bày ra, tựa hồ như không cho anh đường nào để có thể cự tuyệt.

Tề Bằng lại nhìn tôi mỉm cười, cười đến mức có chút quái dị làm tôi có chút ngơ ngác.

“Thứ nhất, hiện tại em không thể làm việc qua máy tính, việc này dễ thôi, em đến công ty làm việc, anh sẽ cho em mượn thư kí trong hai tháng. Em bị thương ở tay chứ không phải não, cho nên đọc sách, viết đại cương, tra tư liệu, viết này nọ cũng không phải vấn đề lớn. Em chỉ cần đem suy nghĩ ghi âm lại, thư kí sẽ giúp em chỉnh sửa lại cho tốt. Thứ hai, phòng ở của anh rất lớn, em có thể ở được. Có người giúp việc giặt quần áo, nấu cơm, hơn nữa anh có thể đưa em đến công ty. Thế nào, vấn đề em đưa ra hoàn toàn được giải quyết.”

Tôi cố gắng khê động da mặt đang cứng đờ của mình, nhiệt thành mỉm cười với anh: “Tề tổng, như thế này dường như không được ổn lắm.”

Anh cup lông mi xuống: “Có cái gì không ổn. Hiện tại ở Bắc Kinh, bao nhiêu nam nữ cùng thuê chung một căn phòng, điều này cũng không có nghĩa bọn họ là người yêu. Chẳng lẽ em để ý chuyện này?”

Tôi bị anh nói cho nghẹn thiếu chút nữa thì ngừng thở: “Em không để ý chuyện đó, mà là...”

“Cứ như vậy đi, khi nào nghỉ hè anh giúp em chuyển hành lý, đâu sẽ vào đấy thôi. Bay giờ anh đưa em đi ăn cơm. Hôm nay anh muốn mấy món bổ xương bổ cốt gì đó. Em xem mình gầy hơn so với lúc ở Hàng Châu rồi đấy.” Cuối cùng anh vẫn bộc lộ bản chất lãnh đạo, vừa nói xong là kết luận ngay, tôi vốn dĩ không có cơ hội lên tiếng.

“Bây giờ gầy mới là đẹp.” Tôi tức giận trừng anh ta liếc mắt một cái, không biện luận nữa, quyết định lên làm theo ý mình.

“Đúng, đúng, mốt mà, phụ nữ sẽ vì yêu mà làm đẹp, có phải em muốn gầy là vì anh!” Anh ghé sát mặt gần tôi, giả bộ ra vẻ chờ mong.

Tôi dùng một tay đẩy anh ra xa: “Không biết xấu hổ.”

Anh đặt tay lên tim, làm ra vẻ bị thương: “Thần Hi, em cũng lớn rồi, anh cũng đã mệt mỏi, hay là chúng mình thông qua đi!”

“Vấn đề này về sau không cho phép nhắc lại.” Tôi bị sự đùa giỡn của anh làm cho có chút không vui. Ở những năm tháng xinh đẹp nhất của cuộc đời, tôi dường như không phải là người được quan tâm đến. Mà khi tôi đã gần ba mươi tuổi, đột nhiên dường như nơi tiêu thụ tốt như vậy. Đó là bởi vì tôi thích hợp làm một người vợ, có thể quán xuyến nhà cửa, biết cư xử, đương nhiên cũng không khó coi, mà vì không phải vì có tình yêu nên tôi thật chán ghét cách nói như vậy. Tôi không đầu không đuôi xách túi lên, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

“Xin lỗi, đừng tức giận!” Tề Bằng đuổi theo giữ chặt tôi, vẻ mặt xin lỗi: “Anh thấy em cười rộ lên vẫn có dáng vẻ thật tịch mịch, cố ý nói đùa chút để không khí vui vẻ hơn. Sao lại em giống hệt trẻ con, còn cho là thật sao, được, được, anh không nói. Chúng mình đi ăn cơm đi được không?”

Anh nói đúng, tôi là có chút tịch mịch. Nguyên do tịch mịch là nhớ tới lúc Thẩm Ngưỡng Nam còn ở bên cạnh, mỗi đêm anh đều sẽ gọi điện thoại hỏi han ân cần, sẽ tới cổng trường đợi tôi, đưa tôi đi ngoại ô ngắm cảnh. Tuy rằng không thổ lộ tình chàng ý thiếp, nhưng anh ở bên ôm chặt tôi, cùng nhau chờ thời gian trôi qua. Anh biết nấu ăn cho tôi, có thể giúp tôi thưởng thức âm nhạc... Tôi không cách nào kháng cự, nhưng cũng không dám toàn tâm đón nhận. Tôi không biết lần này anh có thể ngừng bao lâu, cũng không biết anh với Minh kỳ có còn liên hệ hay không. Tôi cứ mâu thuẫn như vậy, dường như hao mòn hết tinh thần, không nhìn thấy tương lai sẽ như thế nào.

Chính bởi vì thế, tôi trở nên không giống chính mình.

“Anh không biết, tại mấy ngày liền mưa dầm, tâm tình của em có hơi buồn phiền.” Tôi áy náy nhìn Tề Bằng.
“Em cũng có hơi thất thố, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

“Ôi”, Tề Bằng vỗ vỗ ngực: “Vừa rồi em thật dọa người, mặt lạnh lùng đi ra ngoài. Anh chả khác nào cậu nhóc luống cuống với mối tình đầu. Thật lâu không có cảm giác này, đỡ cho con gái vui vẻ thật không dễ dàng chút nào.”

Người này vừa nói sẽ sửa chữa, hiện tại thói cũ lại tái phát, tôi bất đắc dĩ cười cười, theo anh xuống lầu đi ăn cơm.

Tôi tới đột ngột, Tề Bằng không đặt chỗ trước, nhưng bởi công ty anh là đối tác làm ăn nên chúng tôi không phải chờ, thuận lợi đi qua chỗ chờ, phục vụ đưa chúng tôi đi vào.

“Anh vào trước đi, em ra quầy bar gọi cuộc điện thoại.” Hôm nay là ngày nghỉ, điện thoại của Thẩm Ngưỡng Nam nhất định là vứt trong phòng ngủ. Tôi hiện tại lại không có di động, tôi sợ anh sẽ lái xe đến bên ngoài trường học chờ đợi.

Tề Bằng liếc nhìn tôi một cái, gật gật đầu.

Quả thật anh đang ở bên ngoài trường học.

“Em cùng người khác có chút việc, ăn cơm ở bên ngoài.” Tôi nói thật sự ngắn gọn.

“Ăn ở đâu vậy? Anh đến đón em, hiện tại em ngồi xe công cộng không được tiện lắm.” Anh ở bên kia có chút sốt ruột.

Tôi định nói Tề Bằng có thể đưa về, nhưng lời đến miệng rồi lại không nhẫn tâm nói ra: “Anh là người nổi tiếng, ở đây sẽ gây chú ý cho người khác.”

“A, sợ gây chú ý với người khác là em đó! Yên tâm, anh sẽ không gây ảnh hưởng đến em.” Anh cười khê, trấn an tôi. Tôi đành nói địa điểm nhà ăn.

Tề Bằng thật tận tâm, gọi một đồng lớn đầy ắp đồ ăn bổ xương bổ cốt. Nhưng hè nóng nực thế này ai mà có khẩu vị ăn hết được chứ. Anh luôn tay gấp thức ăn cho tôi, sẵn sóc chuyển thức ăn đến trước mặt tôi, mà tôi đứng ngồi không yên vẫn hướng ra bên ngoài nhìn xung quanh.

“Nhìn cái gì vậy?” Tề Bằng theo tầm mắt của tôi cũng nhìn ra.

Thẩm Ngưỡng Nam một mình ngồi dựa vào cửa sổ, gọi một chút thức ăn nhanh, cầm quyển sách, vừa xem vừa ăn, sắc mặt có chút tối tăm. Rất nhiều người nhận ra anh, khiến gây ra một quang xôn xao nho nhỏ. Mọi người biết đến anh đều là thông qua tivi, tiếp xúc gần gũi như thế này, có chút gì đó không thật.

“Nhìn Thẩm Ngưỡng Nam hả? Chẳng lẽ em cũng học theo nhóm mấy bà thiếu phụ không có việc gì làm cuồng mê anh ta?” Tề Bằng dùng đũa gõ nhẹ chỗ bàn của tôi, lại múc một bát canh nhỏ đưa tôi.

Không phải cuồng mê mà là ăn sâu vào tận trong đầu rồi. Tôi chỉ dám tự kỉ trong lòng.

“Không cần múc cho em nhiều thế đâu, thật sự em ăn cái gì cũng không vào.” Nhìn núi lớn núi nhỏ trên bàn ăn tôi thật sự vô lực để mà ăn hết.

“Đừng, không phải sợ béo, anh không để ý đâu. Ăn nhiều một chút cánh tay mới mau chóng hồi phục.” Tề Bằng một hai nài ép ấy người phụ nữ bên cạnh lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Tôi lại quay đầu đi, phục vụ đang thu dọn bàn ăn của anh, anh đã không thấy bóng dáng đâu.

Tôi đột nhiên cảm thấy mệt mỏi trong lòng đến cực điểm. Có lẽ anh lại hiểu lầm cái gì, chắc tôi phải đuổi theo giải thích với anh thôi!

Bữa cơm này tôi vẫn giả bộ ăn thoải mái, ăn đến khi Tề Bằng vừa lòng mới thả tôi đứng dậy.

Tạnh mưa rồi, không khí thật sự tươi mát, những con đường được mưa xối sạch sẽ vô cùng. Tôi và Tề Bằng đứng ở sảnh trước cửa chờ xe. Tôi bỗng nhiên nhìn thấy xe Thẩm Ngưỡng Nam ở bên đường đối diện, cửa sổ mở ra một nửa, hướng tôi vẫy tay.

“Tề Bằng, bạn em đến đón em rồi.” Tôi chỉ vào chiếc xe đối diện nói với anh.

“Thật không đó? Sẽ không phải em đưa cho anh một cái có để cự tuyệt chứ?” Về mặt Tề Bằng cười cười.

“Không đâu, là thật mà, anh ấy chờ em lâu rồi.”

“Ừ, vậy được rồi! Em qua đường lớn cẩn thận một chút, có việc nhớ liên hệ. Còn có, nhớ về đây sớm một chút.” Tề Bằng cũng không giữ lại, điện thoại của anh sớm reo, cũng không có thời gian đưa tôi.

Tôi vậy vậy tay, đi qua dòng xe cộ về phía đối diện.

Thẩm Ngưỡng Nam cẩn thận cài dây an toàn cho tôi, nhìn tôi một cái thật sâu, mãi không nỡ máy.

“Chờ lâu quá sao?” Tôi có chút bồn khoăn nói.

“Không có.” Anh nhìn thẳng phác trước thản nhiên nói.

“Thật ra em còn có một công việc khác.” Tôi khó khăn mở miệng, anh quay đầu nhìn tôi: “Ừ!”

“Trước khi đến Bắc Kinh, thời gian rảnh giúp người ta viết luận văn, dân trong nghề gọi là “Thương thủ”. Em làm khá tốt, so với người ta tiền lương được khá nhiều. Sau đó, lão tổng công ty săn đầu người liên động viên em đến Bắc Kinh, thuận tiện nhận nhiều nhiệm vụ hơn. Từ đấy em đến Bắc Kinh. Vừa rồi chính là lão tổng của công ty, bọn em hợp tác có vẻ ăn ý.”

“Là người em quen biết kia phải không?” Anh đem xe đứng ở trước cửa công viên, hỏi.

“A, đúng, là người quen biết em từng nói.” Tôi cười trả lời.

“Anh ta có phải là người theo đuổi em không?” Mặt Thẩm Ngưỡng Nam mặt vẫn buồn rầu như cũ.

“Không phải người theo đuổi, chính xác là cầu hôn. Anh ta cả ngày cổ vũ em chuyển đến nhà mình. Thật ra, anh ta có nhiều tình nhân, nhưng lại yêu cầu một người vợ đoan trang, rất quái dị!”

“Em không làm thế thật đấy chứ!” Anh truy vấn hỏi.

“Hả, thật sao, a, nếu vậy em đây đã sớm chuyển tới nhà anh ta mà không phải ngồi đây.”

“Thần Hi,” Anh mạnh mẽ ôm chặt tôi, liếc mắt hôn tôi, khẽ cắn cánh môi: “Chúng mình công khai quan hệ hai ta được không?”

“Công khai?” Tôi kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

“Anh không muốn giống một người đàn ông không thể quang minh chính đại gặp mặt, tránh ở một bên nhìn người khác chăm sóc bạn gái mình mà không nói được lời nào. Hôm nay anh rất muốn qua đó, nói cho anh ta biết quan hệ của chúng ta, nhưng lại sợ em không muốn. Anh thật sự không nhìn được cảnh người ta đối với em tốt như vậy, chỉ phải rời đi, ở trong xe mà hờn dỗi. Hơn nữa anh cũng ngờ vực vô căn cứ thái độ của em, có phải em đang nhìn xung quanh xem có ai thích hợp với em hơn không?” Anh nắm tay tôi hỏi cẩn thận.

Bất kể là Tề Bằng hay Ôn Tử Trung, tôi chưa hề cùng bọn họ thân mật, hay hôn, chỉ gạt đầu, ân cần thăm hỏi, như bạn học hay đồng nghiệp nói chuyện. Bởi vì công việc và mẹ nên tôi với bọn họ khá thân quen, nhưng chỉ là xã giao mà không phải khắc cốt ghi tâm nhớ nhung.

“Đây là vấn đề sao? ” Tôi sâu kín hỏi.

“Thần Hi!” Anh hôn tôi càng nhanh, hôn càng sâu, tôi thử hôn lại anh, nước mắt đầy mắt.

“Thần Hi, chúng ta ở chung đi!” Anh hôn nước mắt tôi, nhẹ giọng nói.

23. Chương 23: Trời Thu Mát Mẻ Như Trà (1)

Có một tình yêu không rõ ràng đôi khi cũng là một loại dần vật.

Toàn bộ buổi sáng bạn đang đợi điện thoại của anh ấy, muốn nghe giọng nói của anh. Ngày hôm qua bạn không thoải mái, muốn tâm tình với anh. Thế nhưng điện thoại của anh ta không gọi đến. Đến giữa trưa, bạn phải thất vọng một mình ra ngoài ăn cơm.

Buổi chiều điện thoại của anh gọi tới, nhưng tâm tình kia đã không còn, bạn sẽ không nói với anh cả buổi sáng nay mình mong được nghe giọng nói của anh biết bao nhiêu. Dù sao cũng đã qua đi, anh lại không xác định bạn là gì của anh.

Anh khi nào mới có thể xác định một chút? Vì sao anh luôn ở thời điểm bạn hi vọng nhất làm cho bạn thất vọng, ở thời điểm chờ mong nhất làm cho người ta thương tâm? Ở thời điểm mãn nguyện lại cho bạn sự mất mát? Chẳng lẽ đây là tình yêu?

Nhưng nếu khi bạn biết anh thích mình, bạn cũng thích anh, ở thời điểm đẹp nhất của tình yêu, chính là thời kì lo được lo mất. Mỗi ngày liếc mắt đưa tình, ái ái muội muội, mỗi ngày đều thật ngọt ngào. Buổi sáng tỉnh giấc trên mặt đều lộ vẻ tươi cười, rất muốn nghe giọng nói của anh, muốn thấy anh.

Ở thời điểm chưa rõ ràng, xác định là vui vẻ nhất.

Đó là lý luận từ điển tình yêu, không phải là tôi nói. Là một nữ sĩ trên mạng tên là Trương Tiểu Nhân viết. Cô nàng đối với tình yêu luôn có nhiều giải thích bất đồng. Ngẫu nhiên đọc chút cũng rất có cảm xúc.

Tôi thấy mình có chút mờ mịt, trong sách báo thấy được bài viết của cô ta, muốn tìm chút đáp án. Hai loại trạng thái cô ta nói tôi đều có: lúc mới quen Thẩm Ngưỡng Nam là vui vẻ nhất, sau khi anh thổ lộ, chúng tôi có chút mới lạ, cuối cùng còn cách xa nhau. Có lẽ cũng là do phần nào tính cách của chúng tôi, cả hai đều là người có nội tâm kiêu ngạo, đều sợ chính mình không thể làm cho đối phương hạnh phúc, nên có chút chùn bước.

Nhưng hiện tại anh nói muốn xác định quan hệ rõ ràng, anh nói muốn bên nhau mãi mãi, thời gian cho tôi suy nghĩ chỉ đến khi bắt đầu học kì mới, nếu không anh sẽ tự quyết định.

Điều lo lắng lại chính là thời gian anh để cho tôi chuẩn bị.

Lại nói tiếp ở cùng một chỗ có vẻ rất đơn giản, nhưng đây chính là lúc người ta toàn tâm toàn ý đón nhận một người quan trọng trong sinh mệnh bước vào cuộc sống của mình, gần như cha mẹ vậy. Bởi vậy tôi rất quan trọng chuyện này.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ư?

Cánh tay lại thay một lần thạch cao nữa, vỗ thử một cái, Ôn Tử Trung nói bình phục rất tốt. Mấy bài thi của học sinh đã xong, luận văn tốt nghiệp cũng hoàn thành, tôi không có việc gì cần làm. Ôn Tử Trung hôm nay cũng không có ca phẫu thuật nào, anh đề nghị đi chơi Trường Thành.

Rất nhiều du khách nước ngoài chỉ đến ngắm Trường Thành ở bên trên nên không thấy được vẻ đẹp được nhìn từ xa của nơi đây. Nghe nói bên kia cảnh vật núi rừng trùng điệp, phong cảnh đẹp động lòng người, tôi cũng chưa được nhìn qua.

Anh nhìn tôi chần chờ, cười nói: “Sao thế? Sợ anh đem em đi bán hả?”

Anh cứ như vậy cười nói làm tôi không thể từ chối. Nhân lúc Ôn Tử Trung bàn giao công việc cho trợ lý, tôi gọi cho Thẩm Ngưỡng Nam.

“Đi cùng đồng nghiệp? Tay của em có vấn đề gì không?” Anh ôn nhu hỏi.

Tôi thật thích nghe giọng nói của anh, Thanh âm nhẹ nhàng như gió xuân nhẹ bay tới, hơn nữa lời nói nho nhã, đơn giản mà say mê.

“Không phải.” Tôi ngừng một chút, không muốn nói dối: “Là bác sĩ Ôn.”

“Ừ, Vậy đi chơi vui vẻ.” Anh thản nhiên nói trước khi cúp máy. Tôi bỗng ngẩn người.

“Thần Hi, đi thôi!” Ôn Tử Trung đã thay bộ áo trắng bác sĩ bằng một bộ quần áo du lịch.

“Ôn Tử Trung, anh nhìn em thế này có thể đi được Trường Thành sao?” Tôi đột nhiên muốn rút lui một cách trật tự.

“Ha, sao không đi được, ngồi hóng gió ngắm cảnh cũng được! Trời nóng như vậy, anh cũng không muốn trèo lên, chúng ta đến đây ngồi chơi, mua chút đồ ăn làm cơm dã ngoại là hay nhất.”

Tôi gật gật đầu, đề nghị thật mê người.

Dọc đường đi, Ôn Tử Trung rất hưng phấn, còn chỉ chỗ với tôi kiến trúc hai bên đường. Đến Bắc Kinh hơn một năm, cả ngày tôi đứng trên giảng đường nên với nơi đây còn nhiều xa lạ. Nghĩ đến cảnh vật Bắc Kinh thì chỉ biết Trường Thành và Thiên An Môn, không biết rằng Vùng ngoại thành còn ý vị đậm đà hơn nhiều. Có một quan ngoại rộng lớn cũng rất quan trọng.

Xe dừng ở sân nhà một khu hướng dẫn du lịch. Ôn Tử Trung mang túi, chỉ chỉ một chỗ núi rừng không xa: “Chúng ta tới đó ngồi đi, có thể nhìn thấy Trường Thành, cũng có thể ngắm cảnh hóng gió.”

Núi rừng rậm rạp vô cùng, ánh mặt trời chỉ có thể len lỏi chút ít thông qua những kẽ lá nhỏ, tuy là ngày mùa hạ nhưng cũng vẫn rất mát mẻ. Chúng tôi trải một cái khăn trải bàn dưới một gốc cây đại thụ, đem bày đồ ăn ra rồi ngồi xuống. Gió từ từ thổi tới, lá cây rung xào xạc tựa như tiếng mưa rơi, tôi bỗng nhớ tới thành phố nhỏ vào sáng sớm cũng giống như vậy.

“Cầm lấy này!” Ôn Tử Trung dùng một cái khăn sạch đem cốc uống nước lau một chút đưa cho tôi: “Thế nào?”

“Ừ, thể xác và tinh thần thoải mái, lâu rồi em không được xa xỉ hưởng thụ phong cảnh tự nhiên.”

“Anh cũng vậy! Có điều, em ở trường học so với anh còn tốt hơn, anh nhiều khi bận đến mức không biết bốn mùa thay đổi thế nào, dù sao trong phòng bệnh nhiệt độ đều ổn định. Người không thể làm việc như cái máy, có khi thật muốn tự đối xử tốt với bản thân.” Ôn Tử Trung nửa nằm xuống, hí hóp mắt xem Trường Thành chạy dài phía xa xa kia.

“Nên biết tự hưởng thụ.” Tôi mỉm cười nói: “Nếu không về sau sẽ hối hận.”

“Thần Hi, em biết không? Nhìn chúng ta như thế này, người khác nhất định sẽ tưởng gia đình đang đi du lịch, nếu có thêm em bé thì càng hoàn mỹ.”

Anh đang nói đùa? Hay là đang ám chỉ?

Tôi chỉ cười gượng gạo, không biết trả lời thế nào.

“Em làm bộ để lắng đi sao?” Anh ngồi thẳng, kéo tay tôi qua, chân thành hỏi: “Thần Hi, em nhìn cũng đủ lâu rồi, không cần hết nhìn đông lại nhìn tây được không?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh. Anh và tề Bằng là hai loại người khác nhau, Tề Bằng không nói vắn biếu lộ ra nhiều điều, có một nửa là vui đùa, tuy nhiên người ta không nể mặt mà nói nặng lời cũng không gây tổn thương anh ta. Còn Ôn Tử Trung lại khác, anh rất thận trọng: “Em nghĩ anh phải chọn ai trẻ tuổi, xinh đẹp hơn.” Tôi rất ngạc nhiên đi tìm một cái cớ ngớ ngẩn, nhưng anh nghe vẫn hiểu được.

Khuôn mặt vui vẻ của anh lập tức hiện lên vẻ tịch mịch: “Thẩm Ngưỡng Nam tìm được em rồi phải không?”

Tôi gật đầu: “Không phải tìm được mà đụng phải.”

“A, có khác gì nhau sao? Lúc Minh Kỳ đến từ biệt anh, khóc nói Thẩm Ngưỡng Nam không chịu quay đầu, anh nghĩ cậu ta đối với em là thật lòng. Mà khi đó em đang ở Hàng Châu, anh nghĩ cậu ta không có cơ hội. Thế nhưng khi em về Bắc Kinh lại có thể gặp lại, thật đúng là ý trời. A, Thần Hi, nếu lúc trước anh nhận lời đề nghị của em, em sẽ không rời đi đúng không?”

Tôi thành thật lắc đầu, sẽ không. Nếu tôi cùng anh ở một chỗ, cho dù tôi không yêu anh sâu đậm thì vẫn sẽ cùng anh đầu bạc răng long. Dù sao anh cũng là một người đàn ông tốt, là tôi muốn anh làm vậy, tôi là người giữ chữ tín.

“Anh thật ngốc đúng không? Là anh đã đẩy em ra xa?” Anh tự trách, buông tay tôi ra, rơi sâu vào bên trong nỗi buồn mất mát.

“Thật ra em chẳng tốt đẹp gì! Nhận thức chậm chạp, còn tùy hứng...” Tôi nuốt nước miếng, cố gắng nói.

“Không cần nói, aizz, anh nhìn em lớn lên từ nhỏ, tốt hay xấu, anh so với em còn rõ hơn. Không có vấn đề gì, Thần Hi, anh thực sự không có vấn đề gì, là tại anh không nắm chặt em cho tốt. Về sau anh muốn bắt

đầu lại với người khác, nhưng sẽ không bao giờ được như với em lúc này đây, thật rõ ràng là chờ mong tình yêu được đáp lại. ” Ôn Tử Trung đau lòng nói, trong mắt đã hơi ánh lên chút nước mắt.

Nước mắt tôi cũng bắt đầu tràn ra. Tôi cứ nghĩ mình sẽ đồng ý với anh, sẽ ở bên cạnh anh, chắc chắn sẽ thật nhẹ nhàng, thoải mái, được anh che chở như với đứa nhỏ. Nhưng, tôi không thể làm được.

“Vì sao em cũng khóc vậy?” Anh vỗ về khuôn mặt tôi, cười khổ : “Em không phải nên hạnh phúc sao ? Thẩm Ngưỡng Nam không yêu em nhiều sao ? ”

“Không phải. ” Tôi liếc mạng lác đầu.

Anh bỗng nhiên cúi đầu lại gần, ôm lấy tôi : “Thần Hi, trước đây anh chưa từng hôn em, về sau lại càng không thể, để anh được hôn giọt nước mắt của em được không ? ”

Nước mắt của tôi càng rơi nhiều hơn, nhìn ánh mắt khẩn cầu của anh, tôi nhắm hai mắt lại. Anh ôn nhu hôn lên má, theo giọt nước mắt của tôi đến khóe môi tôi, môi anh nhẹ nhàng dừng ở mặt trên, tôi cũng không cách nào không chế, đẩy anh ra, chạy vào trong rừng, khóc lớn lên.

Anh đã chạy tới, từ phía sau ôm chặt lưng tôi, liếc mạng ôm chặt vào người : “Thần Hi, sống cùng người nổi tiếng sẽ rất vất vả, cũng sẽ thật mệt mỏi, em không cần tự làm tội bản thân mình như vậy. Anh không có sự nổi tiếng như cậu ta, nhưng anh yêu em, quay lại với anh được không ? ”

Tôi lác đầu, một lần rồi lại lần nữa. Tôi yêu Thẩm Ngưỡng Nam, dù đau cũng muốn tiếp tục đi đến cùng, tôi không thể quay đầu.

“Tôi gì, tôi gì phải như vậy ? ” Ôn Tử Trung buông tôi ra, nhìn trời kêu kên.

Tôi che mặt, ngồi im khóc nức nở, không nói gì trả lời lại anh.

Không còn hứng trí du ngoạn, chúng tôi ngơ ngác ngồi trong hoàng hôn, ngay cả cơm trưa cũng quên ăn. Tám giờ anh đưa tôi đến cửa trường học, chỉ nhìn tôi thâm tình một cái rồi lái xe đi xa.

Giờ phút này, không biết vì sao tôi rất muốn nhìn thấy Thẩm Ngưỡng Nam.

Điện thoại của anh không gọi được, tôi bắt xe đến thẳng nhà anh.

Gõ cửa hồi lâu, gương mặt tuần nhã của anh dò xét đi ra.

“Là em ! ” Anh không kinh ngạc, dựa khung cửa, cầm trên tay một chai rượu đỏ. Cách một chút thôi nhưng tôi ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người anh.

“Vào đi ! ” Anh xoay người đi vào, một bên ngửa đầu uống một ngụm to.

“Thẩm Ngưỡng Nam ! ” Tôi đóng cửa lại, muốn giành lấy chai rượu trong tay anh. Đáng tiếc tôi lại chỉ có một cánh tay, anh nhẹ nhàng tránh người qua một bên. Anh ngồi trên ghế trong phòng ăn, đôi chân cao dài gác trên bàn, ừng ực uống thêm mấy ngụm rượu. Tôi chưa bao giờ gặp qua dáng vẻ này của anh, vô lực ngồi đối diện, đau lòng nhìn anh.

Nhưng anh dường như không có say, ánh mắt trừng nhìn tôi như rất tỉnh táo : “Chơi vui vẻ chứ ? ” Anh uống quá nhiều, nhưng nói chuyện vẫn sắc mùi chua ngoa, hiển nhiên lý trí ý thức vẫn còn đủ.

“Ngưỡng Nam ! ” Tôi nhẹ giọng gọi, : “Không vui vẻ chút nào. ”

“Vì sao vậy ? ” Anh dùng sức nắm lấy tay tôi, rất mạnh bạo, toàn bộ như ngập vào trong da thịt tôi, đau vô cùng.

Tôi cau mày muốn đem tay anh bỏ ra. Anh đột nhiên buông mạnh tôi ra, ngắt ngưỡng hướng toilet đi. Tôi chạy theo dìu anh, anh dựa hẳn vào bả vai tôi. Tay kia của tôi bị cố định, vốn trọng tâm không vững, lại chịu cả thể trọng của anh, “Bịch ” một tiếng tôi ngã trên mặt đất, anh ngã theo cùng, cả người đè ép lại.

“Vì sao lại không vui ? ” Anh híp mắt, vẫn nhớ rõ vấn đề vừa rồi.

“Bởi vì người không phải là anh. ” Một tay tôi gạt gạt mấy sợi tóc tán loạn trên trán anh, mỉm cười nói : “Về sau mặc kệ là đi đâu, em chỉ muốn đi cùng với anh. ”

Hai mắt anh sáng ngời, đè nặng hơn lên người tôi : “Anh cũng vậy, nhưng không thể quá tham lam. ”

Chúng tôi nhìn nhau cười, phiền não vốn có như bay đâu hết. Nhìn nhau, anh dựa vào tôi, tôi tiến tới, cánh tay lần lên cổ anh, hai tay anh ôm chặt chỗ thắt lưng tôi, hơi hơi cúi đầu, tôi nhắm mắt lại.

Tất cả cứ như trong hí kịch, anh lại đột nhiên quay đầu nằm úp sấp về phía trước, liều mạng nôn mửa. Tôi không kịp tránh ra, anh nôn ào ào, hơn nửa phun lên người tôi, nửa còn lại ở bên cạnh cũng chảy tới người tôi. Tôi chết trân trong đồng nôn mửa mùi rượu.

Nôn hết, anh ấy hoàn toàn tỉnh táo, trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi, tôi cũng dở khóc dở cười nhìn lại anh. (NCKK : nghiện rằng kèn kẹt luôn ; @Kat : mún ném đá ghê !!!!)

Một lúc lâu sau, anh mới bình tĩnh thần sắc, luống cuống đem tôi đang ngập trong đồng nôn mửa nhà anh mà ôm lấy, vọt vào nhà vệ sinh, lại bối rối mở vòi hoa sen, đưa tôi vào trong. Vừa động tay nhìn thấy cánh tay bị thương của tôi, liền vội vàng tìm đến một cái bọc to bao kín cẩn thận rồi cởi bỏ quần áo của tôi, mở nước tắm sạch. Toàn bộ quá trình rất nhanh rất chặt chẽ.

Tôi nghĩ mình thực sự bị đả kích quá lớn. Hôn thì bị ói ra khắp người, khi tắm rửa cởi áo anh ấy cũng không thêm liếc tôi một cái. Tôi muốn ngượng ngùng một chút cũng không được, để mặc cho dòng nước tẩy rửa sạch sẽ. Anh thật sự là lady-killer vạn người mê sao?

“Thần Hi, anh giúp em gội đầu được không ? ” Anh ở cửa, giọng có vẻ buồn hỏi.

“Đừng, đừng ! ” Tôi không muốn thất bại đến một chút tự tin cũng không còn, gian nan tự mình giải quyết, không cần thận đụng đụng tây “rầm rầm ”.

Thở dài, hạ thấp người để kiểm tra. Cửa mở, mình bị kéo ra, tôi xấu hổ đến mức quần bách. Anh đã cởi bỏ quần áo, vẻ mặt mất tự nhiên nhìn tôi, cứ thế mà chân thật tới gần làm tôi muốn ngất mất.

“Như vậy em có thể thấy công bằng một chút không ? ” Anh so với tôi còn xấu hổ, quần bách hơn.

Quả thật công bằng nhưng kích thích quá đi ! Tôi tránh ở một bên, muốn tìm cái khăn che chắn bớt chút. Anh ngăn cánh tay đang quờ quạng của tôi, nhắc chân tiến vào, ôm cổ tôi. Tôi thở dốc vì kinh ngạc, nháy mắt hô hấp liên loạn hết cả lên.

Thân thể thân mật, cảm xúc chân thật, tôi từng chút từng chút cảm nhận. Một loại bản năng thân thể theo gan bàn chân truyền lên, tôi vô lực bám trụ vào anh, tim cứ thế mà nảy nhịp.

“Thật xin lỗi, lần đầu tiên rơi vào tình huống như vậy. ” Giọng nói anh thì thầm bên tai tôi xong liền nhẹ nhàng chà xát tắm.

“Ổn, rất ổn ! ” Tôi lắp bắp nói.

“Muốn quên cũng khó. ” Anh dán lại gần tôi, làm cho tim tôi càng đập nhanh : “Hôm nay không quay về, được không ? ” Anh nói xong, hôn tôi một chút, lại một chút, ngọt ngào, mê đắm.

Tôi nằm trong lòng anh : “Em có muốn về cũng không được. ” Tôi thấp giọng trả lời.

Anh cười rộ trầm thấp, liếm lỗ tai tôi.

Trong phòng tắm dường như rất nóng, tất cả như đều bốc hơi lơ lửng.

24. Chương 24: Trời Thu Mát Mẽ Như Trà (2)

Không đợi cho học kỳ kết thúc, tôi chuyển vào nhà của Thẩm Ngưỡng Nam. Có một nửa là bắt buộc dĩ — anh lấy trăm ngàn cái lý do không cho tôi trở về, một nửa là tự nguyện — tôi rất muốn hưởng thụ sự trân ái của anh.

Còn chưa tới ngày nghỉ, mỗi ngày tôi đều phải lên lớp. Buổi tối, bình thường so với anh thì tôi trở về sớm hơn, nhưng bởi vì cánh tay của tôi còn chưa hồi phục hẳn, nên anh bỏ qua xã giao, cũng sớm trở về theo giúp tôi.

Tôi băn khoăn, không muốn anh phải như vậy, “Anh thấy sắc quên bạn, được không?” Anh ôm tôi một cái, lại quy củ quay trở lại nấu cơm. Tay nghề của anh cũng không tệ lắm, chỉ do công việc của anh, không có thời gian để làm.

Sau khi ăn xong, anh ở bên cạnh bồn rửa hoa quả, tôi đứng dựa vào anh như dây leo. Anh quay đầu, đánh lén tôi một chút, hơi thở ấm áp phả trên cổ tôi.

Trái tim của tôi đập loạn nhịp: “Ngưỡng Nam, chúng ta coi như là đang cùng một chỗ!”

“Đương nhiên rồi.” Anh xoay người, khoe miệng cười nâng lên một độ cong thật đẹp trên khuôn mặt, cúi thấp mặt, ánh mắt tinh sáng dưới hàng lông mày nồng đậm chiếu tới. Anh đem tôi kéo qua, hai tay ôm lấy thắt lưng tôi, cái trán chạm vào trán tôi, chóp mũi chạm vào mũi tôi.

Tay của tôi cũng thông đồng trườn lên cổ anh, thân thể cũng theo đó dựa vào, bờ môi của anh ở trên môi tôi mà vuốt ve. “Anh có sợ chịu ảnh hưởng hay không?” Tôi nhin không được hỏi.

“Theo đuổi em, yêu em, chịu ảnh hưởng cái gì? Anh lại không hiến mình cho Phật tổ.” Thẩm Ngưỡng Nam thẳng thắn chỉ ra bản chất mối quan hệ của chúng tôi.

“Anh theo đuổi em sao?”

“Chứ còn gì nữa?” Anh nâng cằm tôi lên, “Bắt đầu là từ khi ở Thượng Hải, em nghĩ rằng anh thật sự nhàn rồi đi cùng một người con gái xa lạ dạo đêm trong tuyết lãng mạn à! Đương nhiên là anh muốn theo đuổi em, coi là tiếng sét ái tình đi, đứng giữa đoàn người anh chỉ liếc mắt một cái đã thấy em đứng thần thờ như chốn không người, anh không hề nghĩ ngợi gì nhiều liền tiến lên. Nếu không, sao anh lại muốn lưu lại cho em cách thức liên lạc với em, mà em lại ngoan cố ngay cả cái tên cũng không chịu nói, may mắn sau này lại biết em ở Bắc Kinh khiến anh rất vui mừng, nếu không anh sẽ rất tiếc nuối, như thể đã bị chia rẽ với người bạn đồng hành hạnh phúc của mình.”

Tôi cười trộm nhéo mũi anh, không thể tả được nỗi vui mừng trong lòng tôi lúc này.

“Nói vậy rất giống. Nhưng mà, anh có thích tình một đêm không?” Tôi thấp giọng hỏi.

“Tình một đêm ư?” Anh trợn mắt nhìn tôi, “Làm sao có thể chứ? Đương nhiên, điều đó cũng thực kích thích, nhưng anh luôn nghĩ mình có năng lực tự điều khiển bản thân tốt. Anh cũng không có tình nhân, mặc dù ở nhạc viện, có rất nhiều người mang quan niệm thoải mái, anh cũng không theo. Nếu mọi chuyện nghe theo bản năng của thân thể, thế thì có gì khác động vật đâu. Trước kia đã không hề như vậy, hiện tại có em rồi, anh càng không thể như vậy. Nhưng em nghĩ như thế nào lại hỏi cái vấn đề ngớ ngẩn này?”

“Trước kia em có yêu một người, chính là bị tình một đêm cướp đi. Em phải mất đến ba năm mới có thể khôi phục lại được, về sau vẫn không bỏ qua được, cho đến khi gặp được anh.” Tôi cũng đem những chuyện đã qua của bản thân mình bình thản mà nói trước mặt anh, không muốn lại trở nên hàm hồ giữa tình cảm chúng tôi.

Bàn tay to của anh mơn trớn hai má tôi, dịu dàng nói: “Khi đó, anh còn ở nước ngoài, có lẽ ông trời sợ em gả cho người khác, anh sẽ đau lòng mà chết mất, cho nên mới để xảy ra khúc mắc, khiến em đau lòng, để cho anh có thể bảo vệ em. Nỗi đau đó là vì anh, nên anh sẽ chữa khỏi nó.”

Tôi biết anh đàn rất giỏi, biết anh lý luận âm nhạc tốt, biết anh là người tuyệt vời, biết anh tuần nhả ôn hoà hiền hậu, nhưng tôi thật không biết anh là người bao dung rộng lượng và tri tâm như thế. Tôi gạt nước mắt, chủ động hôn lên môi của anh, dùng toàn tình yêu quán lấy.

“Thần Hi, anh yêu em!” Anh giữ lấy gương mặt của tôi, trịnh trọng nói.

Yêu đương không phải là một trò chơi phỏng đoán lòng người, lời nói cam đoan và hứa hẹn sẽ làm cho người ta nở hoa trong lòng. Tôi cũng không ngoại lệ, vui vẻ cuộn mình trong ngực anh, nghẹn ngào nói: “Em cũng yêu anh, Ngưỡng Nam!”

Điều này dường như thật tầm thường, nhưng lại làm cho chúng tôi vì đối phương mà mở lòng.

Nhẹ nhàng ôm lấy nhau, chúng tôi khiến cho đêm lãng mạn tới cực điểm.

Ngày cuối học kỳ, tôi thu thập quần áo ở nhà trọ, đến văn phòng lấy túi, không ngờ Thẩm Ngưỡng Nam lại ở bên trong, đồng nghiệp cũng đang thần người nhìn anh. Mặt tôi đỏ lên, “Sao anh lại ở trong này?” Nơi này không phải là chỗ mà anh nên đến, anh thật đúng là không biết kiêng kị gì cả.

“Anh tới đón em.” Anh tiếp nhận lấy cái túi lớn trong tay tôi, dịu dàng nói. Lại xoay người đối diện với đồng nghiệp của tôi gật gật đầu, “Dạo gần đây, Thần Hi ngã làm cánh tay bị thương, mọi người đã giúp đỡ rất nhiều, thật sự cảm ơn. Chờ sau khi Thần Hi tốt hơn, chúng ta cùng nhau tụ tập một chút đi!”

“Không cần, không cần, đó là việc phải làm mà.” Các đồng nghiệp đều lắc đầu, mỉm cười nhìn tôi, “Thần Hi thật sự có thể giữ được bí mật nha, chúng tôi cũng không biết bạn trai cô nàng là Thẩm Ngưỡng Nam.”

“Đó là cô ấy chê tôi dọa người, không muốn nói.” Anh hài hước cười, mắt nhìn về phía tôi.

“Không thể nào!” Các đồng nghiệp cười vang.

Thật vất vả mới thoát khỏi sự hiếu kỳ tò mò của đồng nghiệp, chúng tôi mới lên được xe. “Bây giờ thì tốt rồi, tất cả đồng nghiệp đã biết cả.” Tôi nhú mồm, lo lắng nói.

“Một ngày nào đó họ cũng phải biết thôi.” Anh giữ chặt tôi, môi liền hạ xuống hôn tôi.

“Đừng!” Tôi che môi anh lại, ngăn cản nụ hôn này, “Người khác sẽ nhìn thấy.”

Anh không quan tâm điều đó, gạt tay của tôi, chẳng những bắt lấy môi tôi, hơn nữa hôn thật sâu, lưỡi cùng lưỡi chạm vào nhau, một cách triền miên.” Anh chỉ sợ người khác không biết.” Liếm nước miếng của tôi, anh nuốt xuống.

Tôi cố giữ nét mặt nghiêm lại dù khuôn mặt đỏ bừng, đẩy anh ra, “Buổi tối anh có việc phải không?”

“Cũng không phải là chuyện gì trọng yếu, anh và vài người bạn thân tụ họp với nhau, anh muốn chính thức đem em giới thiệu cho bọn họ, bọn họ đều đã thành gia, buổi tối sẽ có một nhóm các nghệ sĩ nữ. Có thể em phải ăn mặc trang trọng một chút.”

“A, so với anh em như đồ thừa ấy, làm sao bây giờ?” Tôi sợ những điều anh khổ tâm an bài sẽ bị mình phá hết.

Anh kéo tôi đến gần, “Thần Hi, em hãy tự tin một chút. A, người yêu trong mắt anh chính là tây thi, anh cảm thấy em rất đẹp. Tuy nhiên, đứng ở góc độ người bên ngoài nhìn vào, em có khí chất thanh khiết và sự thu hút nồng đậm, không mấy người có thể so sánh được, biết không? Về bề ngoài của em rất giống Lâm Trương Nhân.”

Đây đã là người thứ ba nói như vậy, tôi tin tưởng có lẽ là có một chút giống vậy! “Đáng tiếc không có Từ Chí Ma.”

“Gì mà cần phải có Từ Chí Ma, trên đời có rất nhiều người nhìn giống nhau, cần gì phải đi đối chiếu. Em chỉ cần là Thần Hi của Thẩm Ngưỡng Nam anh là được rồi.”

“Được rồi! Lĩnh tiền tuyển liệt xuống hạng thương binh em sẽ đi với giáo sư Thẩm!”

Bởi vì cánh tay bị thương, tôi không thể mặc quần áo phức tạp, Thẩm Ngưỡng Nam giúp tôi chọn chiếc váy dài màu hồng nhạt pha lẫn chút tím, khoác thêm một chiếc khăn, thắt lưng mỏng manh nhưng cũng không gò bó, tóc cài chiếc kẹp tóc thủy tinh màu tím, tôi còn đeo thêm một đôi bông tai màu tím.

“Ừm, có thể đánh bại bất kỳ nữ nghệ sĩ nào.” Ánh mắt Thẩm Ngưỡng Nam lộ ra lòng tham, “Đêm nay, anh phải cố gắng bảo vệ em, không thể để người khác cướp mất.”

“Ai muốn thương tàn nhân sĩ nha!” Tôi nũng nịu trả lời.

“Em mà cũng làm nũng à!”

“A, là do anh dạy a!”

Anh nắm chặt tay của tôi, “Trẻ nhỏ cũng dễ dạy, xem ra, về sau anh còn phải cố gắng nhiều hơn.” Tôi cười nhẹ, tùy anh kéo xuống lầu.

Bạn bè của Thẩm Ngưỡng Nam đều là những danh nhân khi nói ra làm cho người ta thực khiếp sợ, có giới âm nhạc, giới văn nghệ, giới văn học, những cái tên này đều nghe nhiều nên đã thuộc, chỉ cần thoáng nhắc tới, người khác lập tức có thể kể ra các tác phẩm và những lời bình luận nức trời. Vẫn nghĩ rằng, danh nhân bình thường thì sẽ không kết hôn, nếu đã kết hôn, các vị phu nhân ấy nhất định là các giai nhân khuynh thành. Nhưng tôi đã sai..

Họ cũng giống như những cô gái của các gia đình bình thường, cũng không có khuynh quốc khuynh thành, chỉ đoan trang hiền tuệ, thích nói chuyện về con cái, thích đàm luận quan hệ của các chị em, đối với tôi mới tới thì biểu hiện rất nhiệt tình, khi không có việc gì vẫn sẵn sóc tôi, làm cho Thẩm Ngưỡng Nam không có việc gì để là dành cánh đàn ông uống rượu tán gái.

Tôi cũng thấy Thúc Thành Lâm, một người tướng mạo suất chúng không giống như nhà bình luận âm nhạc. Âm Nhu từng vì so sánh xem anh ta và Thẩm Ngưỡng Nam ai có vẻ xuất chúng mà vô cùng hao tổn tâm trí. Anh ta cũng không nói nhiều lắm, chỉ mỉm cười uống rượu. Vợ của anh ta, nói như thế nào, rất bình thường, còn cách chữ “đẹp” một chút khoảng cách, nhưng tình cảm của hai người bọn họ thì rất tốt, cô ấy thường thường quay đầu nhìn anh ta bên bàn kia, hai người hiểu ý cười, trong mắt của anh ta tràn đầy dịu dàng.

Trai tài gái sắc, xem ra chỉ là do mọi người tưởng tượng, cũng không phải thật sự. Sống tốt là nên chọn một cô gái thật bình thường, cách nhìn của Tề Bằng thật chuẩn.

Loại bầu không khí như thế này, tôi cảm giác rất gần gũi, giống như bình thường trò chuyện cùng đồng nghiệp, tự nhiên tùy ý.

Các cô ấy cũng không hiểu kỳ chuyện tình cảm của tôi và với Thẩm Ngưỡng Nam, chỉ nói Thẩm Ngưỡng Nam từ lâu không theo đuổi một cô gái nào, bao nhiêu năm hợp mặt, cuối cùng cũng mang một người đến, rốt cục cũng có đôi.

“Thần Hi, em để lại cách liên lạc cho bọn chị, về sau có gì, chúng ta cùng làm chuyện gì đó, tán gẫu điện thoại hay đi dạo phố.”

“Được!” Các chị ầm áp giống như chị dâu nhà bên, tôi thấy thật hài lòng.

“Em và Ngưỡng Nam cũng không có người thân ở Bắc Kinh, không cần lo lắng, có việc thì cứ gọi điện cho bọn chị, bọn chị sẽ giúp em.” Chị Thúc nhỏ giọng nói.

“Ừ, chẳng hạn sau này sinh con, hay chuyển nhà, bọn chị đều có thể góp ý cho em.”

“A?” Các chị ấy chỉ nói một lúc đã đem tương lai của chúng tôi an bài thật tốt, tôi không khỏi có chút lầy lăm phức tạp. Chúng tôi tựa hồ cũng không có nói muốn kết hôn.

“Sao thế, chẳng lẽ hai người chỉ ở chung chứ không muốn kết hôn. Tiểu Thần, không nên học theo người ta, chỉ sống chung với nhau, kết hôn mới là thật sự sống, khi kết hôn, tất cả mọi chuyện đều bước lên quỹ đạo, Ngưỡng Nam đã gần bốn mươi rồi, cũng nên sinh em bé rồi. Sinh quá muộn, em bé sẽ kém thông minh đó.”

Tôi xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, rốt cục là có chuyện gì chứ! Quay đầu nhìn lên Thẩm Ngưỡng Nam, anh đã uống khá nhiều, mặt có chút ửng đỏ, nhìn tôi cười hạnh phúc đến ngây ngô.

Có lẽ anh có chút say.

Quả thực, sau khi tan tiệc, anh hơi loạng choạng bước ra ngoài, tôi sợ tới mức nắm chặt anh, giữ chặt anh trong tay, sát thủ tình trường gì chứ, nhìn như con ma men. Nhóm đàn ông cũng không khác biệt lắm, may mắn nhóm phụ nữ biết lái xe, nên mọi người đều có thể an toàn về nhà, nhưng tôi lại không lái xe, thật ra dù muốn nhưng cũng chỉ có một bàn tay.

Tôi chào tạm biệt họ, nhờ nhân viên ở cửa khách sạn kêu xe giúp tôi, xe của anh cũng đành để lại nơi này mà thôi. Đứng ở bên ngoài, gió đêm thổi qua, anh có vẻ thanh tỉnh một chút, đứng thẳng lại, nhưng rồi lại cứ nhìn chằm chằm tôi, bỗng nhiên anh ôm cổ tôi, cứ như thế mà hôn xuống.

Những con mắt tròn tròn sau cánh cửa đồng thấy được, có vài người sán lại gần, sau đó mấy ánh chớp đèn flash lóe lên, tôi nghe được âm thanh của máy chụp ảnh. Theo bản năng tôi nhắm mắt lại, tự đem mình chôn trong lòng của anh. Anh hoàn toàn thanh tỉnh, che khuất mặt của tôi, ôm chặt tôi, mỉm cười với các

phóng viên đang chờ đợi được hỏi han. Khách sạn này, thường có người của giới nghệ sĩ thường lui tới, các phóng viên phân ban chờ đợi, bắt giữ tin tức, đêm nay bọn họ không hề trắng tay.

Xe đến, tôi chau mặt trên xe, về mặt thăm oán nhìn, “Làm sao bây giờ?”

Anh không muốn lại tiếp tục bàn chuyện vừa rồi, “Sống tiếp! Để ý làm gì.”

Tôi thật sợ làm hư hình tượng của anh, lòng hơi thất lại: “Có thể có chuyện gì hay không?”

“Để ngày mai em xem nha! Không có việc gì đâu! Ngốc ă!” Anh lại hôn tôi, anh lái xe ở phía trước vụng trộm cười.

Một đêm này, ngủ ở trong lòng của anh, tôi vẫn không thể bình tĩnh, mà cái tên “Sát thủ” lại ngủ một mạch đến bình minh.

Ngày nghỉ của tôi bắt đầu, mà việc của anh thì rất nhiều, sáng sớm đã đi ra ngoài.

Hôm nay, tôi muốn đến siêu thị mua vài thứ đồ dùng hằng ngày, Thẩm Ngưỡng Nam dặn dò chờ anh trở về cùng đi, tôi nghĩ chỉ đi ra ngoài một chút, liền quyết định mua một số thứ còn thiếu trước.

Sáng sớm siêu thị không nhiều người lắm, tôi mang theo cái giỏ chậm rãi đi dạo.

“Nhìn kia, là Thẩm Ngưỡng Nam đấy!” Không biết là ai kêu một tiếng, tôi cả kinh nhìn xung quanh, không có, lại ngẩng đầu, hóa ra là anh ở trong TV.

Có vẻ như anh ở trong đại sảnh Ưng Thị, đang bị một đám phóng viên dồn lấy, mà bên cạnh TV là ảnh chụp tối hôm qua anh ôm lấy tôi mà hôn, cũng may là buổi tối, hơn nữa anh lại che tôi, người khác cũng không nhìn ra là ai, nhưng váy dài và mái tóc lại rõ ràng chứng minh đó là một cô gái.

Lòng tôi lo lắng nhìn xem bốn phía, phát hiện không có ai chăm chú nhìn tôi, lúc này mới tiếp tục nhìn.

“Thẩm giáo sư, cho tới nay anh chưa bao giờ để lộ chuyện xấu, lần này sao lại lớn mật thể hiện tình cảm như vậy?” Phóng viên thật sự là vừa không tốt lại nhảm chán, lại có thể hỏi vấn đề này.

“Tôi cũng là người thường vậy, cũng có lúc kìm lòng không được!” Thẩm Ngưỡng Nam ôn hòa cười.

“Kìm lòng không được? Còn cô gái kia là ai?”

“Đó là người yêu tôi. Cô ấy có vẻ thẹn thùng, không muốn lớn chuyện, cho nên mong mọi người buông tha cô ấy đi!”

Người yêu, anh nói là người yêu. Một chút lệ vương trên hốc mắt, anh trước mặt mọi người thẳng thắn khẳng định quan hệ của chúng tôi, cũng vượt mức.

“Người yêu, trước kia chưa từng nghe anh đề cập qua, hình như anh có một bạn gái là nghệ sĩ đàn violon, là cô ấy sao?”

“A, người nào còn trẻ khi không có mối tình đầu ngây ngô, nhưng đã không thành, chỉ để lại một chút nhớ nhung thôi. Mà người kia là người tôi yêu là muốn cả đời sống cùng nhau. Người yêu tôi rất miễn cưỡng, mọi người cũng không nên viết lung tung, tôi theo đuổi thật sự vất vả.”

Các phóng viên đều nở nụ cười, “Thẩm giáo sư, anh thực sự rất yêu người yêu của mình có phải hay không?”

“Đương nhiên, nếu không sao lại thất thố ọi người bắt được!”

“Thẩm giáo sư, tin tức anh kết hôn có khả năng sẽ ảnh hưởng tới mị lực của anh, sẽ có rất nhiều fan thương tâm, anh có lo lắng không?”

“Tôi cũng không lo lắng. Có thể thật tình yêu một người, điều này chứng minh tôi có tình cảm, mà không phải chỉ là một khối thể xác này mà thôi, mọi người nói đúng không?”

Các phóng viên ồ lên, anh cười cười vẫy tay đi vào.

Tối hôm qua, anh cố ý say, cố ý hôn tôi, anh dùng phương thức của anh giới thiệu tôi cho tri kỷ của anh, cũng giới thiệu cho công chúng, anh muốn nói rõ tâm chân tình của mình, muốn nói cho tôi biết không cần lo lắng, không cần sầu lo.

Anh thật sự thật sự yêu tôi.

Tôi hoàn toàn đã hiểu.

Tôi ném rổ, lao ra siêu thị, tôi chưa bao giờ tự ti, cũng không tự xem mình rất nhỏ, nhưng khi bên cạnh anh, luôn luôn có chút áp lực, cho nên anh mới có thể làm như thế, đây là sự quý trọng của anh đối với tôi cũng là đối tình yêu anh giành cho tôi. Tôi chạy trên đường, sung sướng mỉm cười, hận không thể nói cho tất cả mọi người tôi đang thật sự hạnh phúc.

Tôi muốn mỗi ngày nghe được giọng nói của anh, tôi muốn rúc vào bên người của anh, tôi muốn cùng anh chia xẻ tất cả, tôi muốn khi tỉnh dậy, thứ đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt tươi cười của anh, tôi muốn bên anh trọn đời.

Suy nghĩ bay lên, tôi còn đang chạy, chạy đến khi không thể chạy nổi, tôi lấy ra chiếc di động anh mới mua, gửi cho anh một tin nhắn: “Anh yêu, theo em về Dương Châu đi!”

25. Chương 25: Trời Thu Mát Mẽ Như Trà (3)

Được yêu, sẽ được hưởng rất nhiều đặc quyền.

Thẩm Ngưỡng Nam buông chuyện trong tay, ra một vài thông cáo, cùng tôi về miền nam đến Dương Châu. Anh không hỏi nhiều, chỉ giống như cậu trai đầu tiên đi đến nhà bạn gái, dụng tâm mua lễ vật, cẩn thận gọi điện thoại cho người bạn tốt nhất của mình tìm giúp.

Bước xuống khỏi ngọn đèn sân khấu, ai cũng là người bình thường. Tôi nghĩ dần dần đối với tương lai của chúng tôi, tôi có chút tự tin.

“Thần Hi, đây là nơi em lớn lên à!” Thẩm Ngưỡng Nam theo cửa kính xe mà nhìn cảnh phố Dương Châu, cười hỏi.

Dương Châu so với Bắc Kinh, thì nhỏ hơn nhiều, nhưng so với Bắc Kinh thì tú lệ hơn. Chỗ chúng tôi đứng là tuyến đường du lịch đã hoàn thành, một đường trải dài, rừng rậm cây hoa, đình các ẩn hiện, trên mặt Tây hồ là vài ba chiếc du thuyền, chùa Đại Minh thì hương khói lượn lờ, kênh đào cổ và tường thành trải giao nhau ở phía cửa sông, khiến cho người ta có cảm giác lạc vào đường hầm thời gian.

“Ừm, dù sao đi nữa, em luôn cảm thấy Dương Châu đẹp nhất.” Tôi dựa vào vai anh, kiêu ngạo nói: “Em học tiểu học và trung học đều ở đây, khi còn bé luôn đi qua cầu Mộc Kiều, quê hương của Trịnh tiên sinh, nơi đó có cây cầu nhỏ xinh, thành cổ đẹp mê người, có thể miêu tả toàn vẹn sông nước Giang Nam.”

“Ồ, xem dáng vẻ của em kìa, có phải thấy anh là người phương bắc chưa từng thấy qua, cố ý nói quá lên như thế. Cái gọi là tai nghe không chắc chắn, mắt thấy mới là sự thực, những điều em nói sau này nhất định em phải cùng anh xem lại, xem có đúng như em nói không.” Thẩm Ngưỡng Nam bấu môi với tôi, giả bộ cái dáng vẻ khinh thường.

Cánh tay đáng thương của tôi còn treo, đành xoay người, dùng cánh tay khác ôm lấy anh “Em muốn đem những điều em đã trải qua đều chia xẻ với anh.”

“Thần Hi thật sự muốn chia sẻ với quá khứ, hiện tại, tương lai sao?” Anh nhìn tôi thật sâu.

Tôi thật sự gật đầu.

“Anh lấy sinh mệnh của mình và thân thể khỏe mạnh này trao đổi, có công bằng hay không?” Anh nghiêm nghị hỏi.

Những lời này của anh khiến cho hốc mắt tôi hồng hồng, mắt nhắm lệ tôi cười nói: “Em không hà khắc, phỏng chừng không sai biệt lắm, giao kèo đi!”

Anh cũng cười, trước mặt người lái xe, hôn trộm tôi một chút.

Tôi oán trách liếc trắng mắt, “Này, danh nhân, sẽ bị người ta chụp trộm.”

“Dù sao về sau em là vợ của anh, hành vi quá khích như thế nào cũng không đủ, họ có chụp thì vừa vặn coi như lưu lại cho anh làm kỷ niệm.” Không nghĩ tới, da mặt của anh dày như thế, còn dám đồng dạng như thế. Tôi trộm quẹt cái mũi anh một chút, lòng tràn đầy ngọt ngào.

Chúng tôi xuống xe khi vào vùng phụ cận, Thẩm Ngưỡng Nam đột nhiên khẩn trương lên, “Thần Hi, mặc như vậy có rất tùy ý hay không.” Trời nóng, anh mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay sọc ô vuông, phù hợp với chiếc quần dài màu vàng nhạt, nhìn giản dị mà cũng nho nhã. “Tốt rồi!” Tôi nhìn anh kỳ quái.

“Anh nhìn qua có giống ông lão hay không !” Anh lại không xác định hỏi.

Trời ạ, người đàn ông hơn ba mươi tuổi sẽ nhìn giống như một ông lão sao? Tôi tận lực cố gắng dịu dàng đầy tình cảm mà nói, “Anh yêu à, thật sự không cần để ý, em đã nói qua với mẹ, mang bạn trai trở về, trong lòng mẹ nhất định chuẩn bị sẵn sàng, sẽ không bất ngờ khi đón tiếp anh đâu. Hơn nữa nếu mẹ làm khó anh, em đây gặp sẽ vì sắc quên người thân, bỏ trốn với anh là được?”

Anh cốc tôi một cái, “Cả ngày nói lung tung, được rồi, anh không hỏi, đi thôi!”

Anh là một người cả ngày xuất hiện trước sinh viên và giới truyền thông, nhưng vì quá để ý tới lần gặp mặt này nên mới sinh ra cảm giác không tự tin này. Tôi kéo cánh tay anh, tự nhiên đi vào khu nhà, chỉ cho anh xem kiến trúc phụ cận, nói cho anh biết đây đó là cái gì.

Đại khái có người muốn tôi, rốt cục mẹ tôi có thể buông lỏng nút thắt trong lòng.

Thẩm Ngưỡng Nam nhẹ nhàng đứng trước cửa lớn, tôi đùa dai trốn anh phía sau. Cửa mở, mẹ khiếp sợ nhìn xung quanh, kinh ngạc hỏi: “Thẩm giáo sư, sao cậu lại ở đây?”

“Dạ, xin hỏi đây có phải là nhà cô Bạch?” Thẩm Ngưỡng Nam cười khẽ hỏi.

“Ừ.” mẹ gật đầu không ngừng, biểu tình ngạc nhiên trên mặt càng sâu, “Nhưng mà, nhưng mà cậu tìm tôi có chuyện gì sao?”

Thẩm Ngưỡng Nam đẩy tôi lên từ phía sau lưng anh, mẹ kinh ngạc đến nỗi miệng cũng không biết khép lại.

“Chị, hóa ra chị chính là cô gái trong bức ảnh chụp kia nha!” Không biết khi nào, phía sau cửa đám em họ của tôi tràn ra, tay đều chỉ vào người của tôi, vẻ mặt như mới tỉnh mộng, lại nhìn quá, bốn cô của tôi và các dưỡng cũng tới. Nhìn đoàn người thật là dọa người, tôi nhún nhún vai với Thẩm Ngưỡng Nam, anh cười cười thay đáp án.

“Mẹ, không phải nên để cho chúng con vào?” Tôi cười nhắc nhở mẹ.

Mẹ tôi lúc này mới tỉnh táo lại, để chúng tôi cho đi vào, thần sắc khiếp sợ không hề biến mất. Ba tôi từ thư phòng đi ra, mỉm cười vỗ vỗ Thẩm Ngưỡng Nam, đem anh kéo đi vào.

Phòng khách ngay lập tức trở thành phòng thẩm vấn.

“Chị, bạn trai chị là Thẩm Ngưỡng Nam nha!” “Chị, có phải chị thường gặp được người nổi tiếng?” “Chị, sau này chị có thể giúp em xin chữ kí ngôi sao ca nhạc không?”

Kích động nhất là nhóm em họ của tôi, người nào người nấy vẻ mặt mừng như điên túm lấy tôi.

“Đi vào nhà ăn cái gì đi, để mợ nói với chị mấy câu. A, Thần Hi, cánh tay con sao lại như thế?” Vô tình mẹ phát hiện cánh tay của tôi.

“Không cần thận té ngã thôi.” Tôi ngồi ở trên giường phòng ngủ, nhìn mẹ. Bà vẫn còn hơi hơi thất thần, “Thần Hi à, tuy rằng mẹ đặc biệt mong cho con lập gia đình, nhưng không nghĩ tới người kia là Thẩm giáo sư, tuổi của cậu ấy so với con lớn hơn nhiều!”

“Vâng, cũng không lớn hơn Ôn Tử Trung bao nhiêu, chỉ cách vài tuổi!” Tôi dùng chiêu trị chiêu.

Mẹ trừng mắt liếc tôi một cái, “Cậu ta là danh nhân!”

“Anh ấy cũng là một người đàn ông bình thường.”

“Con không sợ cậu ta bội tình bạc nghĩa?”

“Anh ấy tìm không thấy người tốt hơn con.” Tôi chẳng biết xấu hổ nói xong, mặt cũng hơi hơi đỏ. Đây là lời Thẩm Ngưỡng Nam vẫn thoi miên tôi.

“Con tự tin như vậy?” Mẹ lo lắng nói, “Những người như cậu ta, chỉ có thể từ xa thưởng thức, không nên khát vọng có thể bảo vệ cho con. Thần Hi, mẹ không hề yêu cầu con gả cho người vĩ đại, chúng ta đã trải qua nhiều gian khổ, con lại đơn thuần, một chút tính kế cho bản thân cũng không có, về sau lại bị thương làm sao bây giờ?”

Nhìn mắt mẹ ngập nước, trong lòng tôi lại không khỏi chua xót.

Vươn tay qua, đem mẹ kéo lại gần, tựa ở trong lòng mẹ, tôi thở dài, “Mẹ, trước kia con cũng sợ như vậy, nhưng mà không thể bởi vì một lần sợ rần rần, cả đời sợ dây thừng! Con đối với Ngưỡng Nam không phải mê luyến, lại càng không phải là ngưỡng mộ, chúng con trong lúc vô tình đã nhận ra nhau, thật ra trước khi Ôn Tử Trung tới nhà ta, trong lòng bọn con đã có nhau.”

“Sao không có nghe con nhắc tới?”

“Con cũng sợ, anh ấy là danh nhân, có hào quang, có hoàn cảnh sống phức tạp, mẹ thật sự nghĩ rằng con là thân tiên không lo nghĩ? Nhưng anh ấy so với con thật cố chấp, sau khi đến Bắc Kinh, anh yêu chiều con, quý trọng con, bao dung con, tội con từng đau lòng chia tay, nhưng anh ấy vẫn không buông tay, anh ấy vì làm cho con tin tưởng anh, không tiếc công khai chân tướng anh có người yêu. Mẹ, con không muốn bỏ qua anh ấy.” Tôi khẩn cầu nhìn mẹ, “Đừng làm khó bọn con, được không? Chúng con đến được với nhau không dễ dàng.”

“Ai, mẹ đã cho rằng mình sinh ra một đứa con gái thông minh, không nghĩ tới lại là một đứa ngốc.” Mẹ thở dài gật gật đầu, “Con đã lớn, biết tự lo lắng, mẹ còn có thể nói cái gì đây?”

Tôi trộm thở nhẹ một hơi, đã qua được ải của mẹ.

Buổi tiệc gia đình dường như có chút long trọng, đông người, đành phải tới khách sạn để đi làm. Giữa chiều, mẹ chính thức giới thiệu Thẩm Ngưỡng Nam cho các cô của tôi. Anh vẫn ôn hòa cười, khách khí tiếp đón, tôi còn sợ mặt anh cứng lại hay miệng vì cười quá mà mồm, tuy nhiên, nhìn anh, quả thật có vẻ đã quen.

Đồ ăn lần lượt được mang lên, đám em họ có thật nhiều vấn đề, dường như đã xem anh là người nhà, quen thuộc đến mức cái gì cũng dám hỏi, cái gì cũng muốn. Các cô và vẫn lén lút đánh giá anh, thường thường vụng trộm nghị luận với ba mẹ, ánh mắt ba mẹ càng ngày càng vui vẻ, càng ngày càng hài lòng.

Tôi nhìn Thẩm Ngưỡng Nam, thần sắc của anh vẫn tự tại, còn nhìn tôi nở nụ cười một chút.

Tôi lấy cớ đến toilet, Thẩm Ngưỡng Nam cũng theo tôi, chúng tôi dựa vào một ban công trong khách sạn, nơi đó không có người, rất im lặng.

“Ăn cơm như vậy, có mệt không?” Tôi cười. Sấn sóc một chút.

“Ai, muốn kết hôn với con gái người ta, sao có thể dễ dàng như vậy, trưởng bối nhà em thật khoan dung, trách không được Thần Hi được giáo dục tốt như vậy!” Anh đưa tay thân mật vuốt tóc tôi.

“Người nhà rất quan tâm em, khó tránh khỏi có chút hành vi quá khích. Lần sau nhất định còn nhiều nữa.” Tôi dựa vào anh, không muốn tách ra.

“Ừ, sau này tìm phòng ở lớn một chút, bọn họ có thể đến Bắc Kinh sống cùng chúng ta. Nhà của anh mọi người ở nước ngoài, ở trong nước cũng không có thân nhân, giờ bỗng có nhiều người bên cạnh, anh cảm thấy rất hạnh phúc.” Anh nhẹ nhàng hôn hai má tôi.

“Ngưỡng Nam, anh rất thương em đúng không?” Tôi thì thào nhắm mắt lại.

“Đó là để nhắc em nhớ sau này để ý anh nhiều một chút. Đồng ý với anh, không làm Thương thủ nữa, anh không muốn em ở cạnh người kia.”

“Tề Bằng ư?” Tôi nở nụ cười, “Yên tâm, bạn gái anh ấy nhiều lắm, sẽ không nhắm vào em đâu. Em còn thiếu anh ấy một chút nhân tình, nhận thêm một vụ, sau này em không làm nữa.”

“Được rồi!” Anh không tình nguyện căn cánh môi của tôi, “Còn nữa, không thể lại một mình đi ra ngoài với bác sĩ Ôn.”

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh ngày ấy khóc lóc trong lồng ngực của Ôn Tử Trung, nếu lúc trước anh ấy không làm quân tử, nghe theo ý kiến của tôi, hôm nay đứng ở bên người tôi sẽ là anh ấy. “Yên tâm, anh ấy là quân tử, không có thời gian tìm các cô gái nói chuyện phiếm.”

“Em nói như vậy, anh vẫn lo lắng. Hai người nhất định phải thắng thắng thành khẩn với nhau, mới có thể nắm tay nhau đi tới. Anh sợ cuối cùng em sẽ vì người bỏ qua anh.” Giọng điệu của anh có chút bất an.

Tôi xoay người, đối diện ánh mắt của anh, “Ngưỡng Nam, em để ý anh so với tưởng tượng của anh khác rất nhiều, tuy rằng lúc trước nói là Tề Bằng cổ động em đi Bắc Kinh, nếu em không cố gắng, không muốn, cũng có thể không đi, nhưng em một lòng đi phỏng vấn, chính là muốn lưu lại, trong tiềm thức không phải muốn tìm anh sao?”

“Ừ!” Thẩm Ngưỡng Nam vui mừng nở nụ cười, “Cùng nhau trở về chỗ lịch trình tình cảm cũ, thật sự thực hóa thành hí kịch. Nếu thiếu một trong hai, cũng không thể thành chuyện, ngay cả chuyện em ngã bị thương cánh tay, cũng nhất định là vì muốn để chúng ta gặp lại nhau.”

“Anh nói giống như em cố ý an bài.” Tôi nhỏ giọng thầm oán.

“Ai, anh rất mong tất cả là chủ ý của em, như vậy chứng tỏ em thật sự muốn vì anh mà trả giá, chỉ sợ em thật sự không dụng ý, đều chờ ý trời, thuận theo tự nhiên, để cho anh đuổi theo thật khổ sở” Anh xoa xoa hai má của tôi, cười nói.

“Được rồi! Về sau đến lượt em đuổi theo anh được chưa. Hiện tại, nên đi vào đi, nếu không mẹ em sẽ đuổi theo đến đây đó.”

“Vâng thưa bà xã đại nhân!” Anh kéo tôi, đi khỏi ban công.

26. Chương 26: Trời Thu Mát Mẽ Như Trà (4)

Cuối cùng cánh tay bị thương đã qua ba tháng mười ngày, rốt cục cũng phải lành lặn. Theo thói quen, tôi không biết có lên lập tức đuổi cánh tay ra không, Ôn Tử Trung mỉm cười kéo cánh tay của tôi đuổi ra, “Em đó, luôn rất bị động, không hối thúc lời kếp, sẽ giẫm chặn tại chỗ.”

Tôi sờ sờ cánh tay, quả thật có khi tôi thật sự rất lười tự bản thân khiêu chiến. “Gần đây anh tốt không?” Lần trước gặp Ôn Tử Trung là mùa hè, nay đã đến Trung thu.

“Cũng không tồi! Công tác, ăn cơm, nghỉ ngơi, trật tự thanh tịnh, thảnh thơi cũng hơi loạn.” Anh đảo mắt liếc qua nhìn tôi, ánh mắt mất đi vẻ dầy sống. “Tháng sau, anh sẽ đi Tây Tạng.” Anh lạnh nhạt nói, bắt đầu thu dọn dụng cụ.

“Đi du lịch sao?” Thiếu thạch cao trói buộc, cánh tay nhẹ rất nhiều, tôi không điều chỉnh được lực tay.

“Không, là công tác.” Ôn Tử Trung không chút để ý trả lời.

Tôi bỗng dừng ngược mắt lên, “Vì sao?”

“Này, sao lại dùng ánh mắt này nhìn anh, không phải vì anh không muốn gặp em mới đi. Em đã quên anh là quân nhân sao, quân nhân lấy việc phục vụ là trách nhiệm, đây là mệnh lệnh cấp trên.”

Tôi rầu rĩ ngồi vào ghế, mắt cũng không dám ngược nhìn anh, tôi biết tôi không có lập trường để nói điều gì với anh, càng không có lý do gì giữ anh lại, nhưng tôi lại đột nhiên cảm thấy thương cảm, tuy rằng không hề, không hề có ý nhưng cũng đã tổn thương anh.

“Thần Hi!” Anh mỉm cười ngồi ở bên cạnh tôi, vỗ vỗ tay của tôi, “Không cần phải tỏ ra luyến tiếc anh như thế này. Đến Tây Tạng, nếu anh đặc biệt nhớ Bắc Kinh, có lẽ anh sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho em!”

Tôi chợt cảm thấy ghen ngào, “Có thể, bất cứ lúc nào, chỗ nào cũng được.”

“Ai, Thần Hi, em cũng sắp trở thành vợ của người ta rồi, sao vẫn còn có thể tin tưởng người đàn ông khác như vậy?” Anh cười lấy ngón tay chọc chọc trán tôi.

Tôi then thùng cúi đầu, “Anh không phải đàn ông khác, anh là quân tử.”

“Bản chất của quân tử vẫn là đàn ông, cho nên trong lòng phải có sự đề phòng. Được rồi, anh đưa em trở về thôi, nếu không Thẩm đại giáo sư sẽ tìm tới đây.” Anh đưa cho tôi áo gió, thúc giục.

Tôi lắc đầu, “Không cần đâu, em không muốn nhìn bóng dáng rời đi của anh, cũng không nguyện nói với anh lời từ biệt. Cứ như vậy đi, cứ xem như là một bệnh nhân bình thường và bác sĩ hẹn gặp lại nhé!”

Anh không kiên trì, chỉ giúp tôi mặc áo khoác, vẫn mỉm cười, cảm xúc thản nhiên. Lúc tôi đi, anh cũng đã xoay người sang chỗ khác, tôi cũng không có quay đầu.

Khi đi ra khỏi cửa bệnh viện, tôi nghĩ tới tối hôm đó Thẩm Ngưỡng Nam, Minh Kỳ, Ôn Tử Trung và tôi từng gặp nhau trong này, khi đó trong lòng chúng tôi có ai sẽ nghĩ đến là kết cục như hôm nay đâu, nhân sinh không thể đoán trước, chỉ có thể tiến tới vừa cảm nhận.

Hôm trước gọi điện thoại cho Tề Bằng, uyển chuyển nói rằng sau khi kết hôn sẽ không thể nhận thêm nghiệp vụ, anh khựng lại, rồi lại cười nói: “Cuối cùng em cũng không chịu ở bên anh, anh có thể biết anh đã mất em vào tay ai không?”

Tôi nói là Thẩm Ngưỡng Nam, anh kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Thảo nào ngày hôm đó khi ăn cơm, trông em đứng ngồi không yên, xem ra anh ta rất yêu em, em vốn là cao thủ, lựa chọn mục tiêu cũng không tầm thường. Được rồi, hiện tại anh đành phải dời mục tiêu, chờ đường cho em mà thôi, nhưng mà, nếu như, sau này có nghiệp vụ đặc biệt, em có thể ngẫu nhiên mà giúp anh chứ.”

Tôi cười nói được, tuy rằng tôi và Tề Bằng không có chuyện cũ gì đáng nói, nhưng tôi vẫn đang cảm tạ trời cao đã cho tôi gặp anh, anh là một người bạn hiếm có.

Ngày mai, tôi sẽ kết hôn, Âm Nhu nói muốn đến xem “ly trà” của tôi, tôi sợ cô ấy tha theo chồng con sẽ đi quăng ở đầu đường, tôi định tới sân bay đón cô ấy.

“Bà xã, em làm được không?” Thẩm Ngưỡng Nam hoài nghi nhìn tôi, màn xiếc xe đạp của tôi hơi đáng sợ, anh không quá yên tâm.

“Em tự đi tới đó mà.” Tôi không dám thể hiện.

“Được rồi!” Anh thở dài nhún nhún vai, “Anh đi với em!”

Anh còn phải thử lễ phục, phải tiếp đãi thân hữu, còn phải đi khách sạn đàm sự, còn phải giúp ba mẹ tôi đi dạo Bắc Kinh... Tôi thật sự ngượng ngùng khi lãng phí thời gian của anh. “Vẫn nên để em tự mình đi thôi!”

“Em cứ hoảng lên trước mắt anh, anh làm việc cũng không an tâm.” Anh mang bộ dạng bất đắc dĩ, xoa xoa đầu tôi, mặc quần áo, lấy chìa khóa.

“Aiz, ” tôi lồi anh xuống lầu, “Em thật không xứng đáng là một người vợ tiết kiệm.”

“Cho nên mới làm vợ của anh, anh lại không chọn vợ theo tiêu chuẩn ấy.” Mặt của tôi lại đỏ lên. Sống cùng nhau lâu như vậy, lời tâm tình của anh, mặc kệ nghe nhiều thành thói quen, hài lòng bao nhiêu, tôi vẫn khắc chế không được mà đỏ mặt, đành phải đem mặt giấu vào lòng anh.

“Em có yêu anh không?” Anh khê vuốt lưng của tôi, hỏi.

Tôi chần chờ một lúc, ngược khuôn mặt ửng hồng nhìn anh, nhìn sắc mặt anh đứng đắn, những lời này tôi dường như nói qua nhiều lần lắm, nhưng anh thích nghe, tôi đây sẽ tiếp tục.

“Em yêu anh.”

Anh hân hoan nở nụ cười. “Anh đây sẽ cam nguyện làm trâu là ngựa cho em, bà xã à!”

Nếu tôi từng hoài nghi bản thân không có biện pháp mang đến cho anh hạnh phúc, cũng đều nhận ra mình đã sai bao nhiêu trước nụ cười thản nhiên mà hạnh phúc của anh, “Em đây sẽ chờ hưởng phúc, Thẩm tiên sinh!” Tôi dịu dàng cười, gật đầu.

“Rất vui được phục vụ, Thấm phu nhân!” Anh tinh tế hôn tôi, không thêm để ý ở nơi này có thể có người khác đi ngang qua gian thang máy.

Sân bay vĩnh viễn bận rộn chật chội như vậy, tôi đứng ở thanh chắn chờ chuyển bay của Âm Nhu. Hai năm không thấy, Âm Nhu với tóc ngắn tận trời không hề thay đổi, từ xa tôi đã nhận ra, tôi liều mạng vẫy tay với cô ấy, cô ấy cũng thấy được tôi, lôi kéo người chồng cao lớn đang ôm đứa nhỏ của cô vọt tới trước mặt tôi, sau đó trao cho tôi một cái ôm thật chặt.

“Thần Hi, rốt cục cậu cũng lập gia đình!” Ai, cô nàng giống như người mẹ thứ hai của tôi, cả ngày sợ tôi gả không được, nay về mặt thật là thoải mái.

“Vâng, vâng, đã kết hôn rồi.” Tôi đoạt lấy con gái của cô ấy, hôn trộm một cái, mùi hương phấn thơm của trẻ con, khiêu khích bản năng trong lòng tôi..

“Muốn à, tự mình sinh một đứa.” Âm Nhu cười nói, thần bí hỏi, “Ly trà kia của cậu là người như thế nào?”

“Tí nữa tự mình đánh giá!” Người nào đó sợ ở sân bay bị vây quanh, đang ở trong xe chờ.

Về mặt Âm Nhu hưng phấn, không thêm để ý biểu tình dở khóc dở cười của chồng cô ấy. Có một người vợ như vậy, cũng thật là rất thú vị.

Đoàn người chúng tôi vừa trò chuyện vừa đi vào bãi đỗ xe, đến gần xe chúng tôi, Thấm Ngưỡng Nam mỉm cười xuống xe.

“A!” Âm Nhu cả kinh bịt lấy miệng mình, trừng lớn mắt quay đầu nhìn tôi ta, “Cậu, đó là ly trà của cậu?”

Tôi gật đầu.

“Không thể nào!” Cô ấy kêu to lên. “Sát thủ thiếu nữ” bị cô gái bình thường như tôi cướp được, bất kỳ ai cũng không thể chịu đựng được, tôi rất hiểu cảm giác của cô ấy.

Tôi nhún nhún vai, tôi cũng không bao giờ nghĩ tới, ngay cả nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới kết cục này.

“Thần Hi, cậu dám giấu giếm mình đến bây giờ!” Bãi đỗ xe vang lên tiếng kêu không cam lòng của Âm Nhu, tôi sợ tới mức ôm con của cô ấy chạy trốn khắp nơi, Thấm Ngưỡng Nam và chồng cô ấy nhìn nhau cười to.

Mặc kệ cô ấy kháng nghị thế nào, anh ấy quả thật là “ly trà” mà tôi bất ngờ gặp gỡ.

~ Toàn văn hoàn

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-bat-ngo-mot-ly-tra>